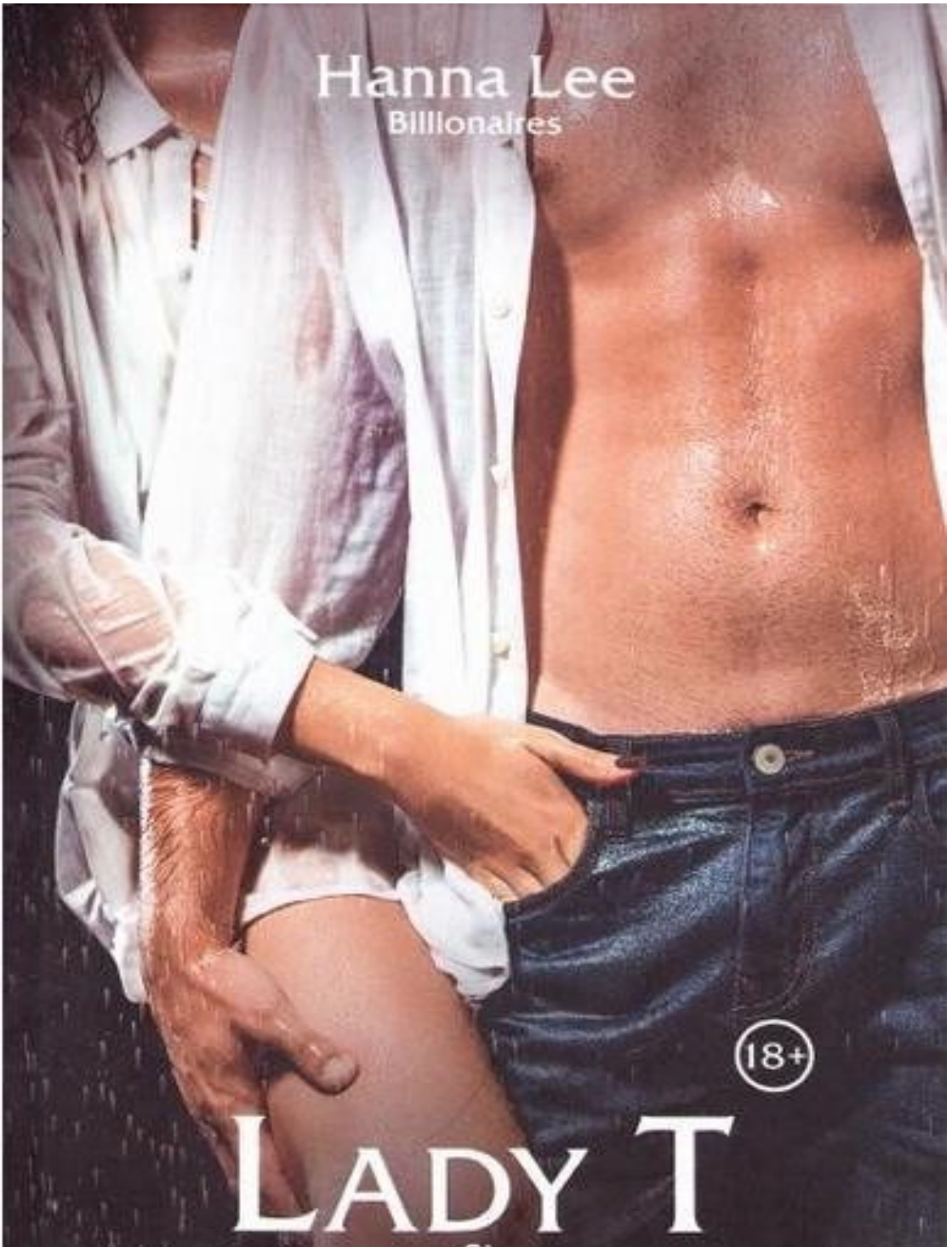
Hanna Lee
Billionaires
18+
LADY T

Hanna Lee

Billionaires
Volumul 5

LADY T
ȘI
FERMIERUL

Când fugi mai tare, atunci te prinde dragostea. Romanul cu numărul cinci este despre romantica Tara, frumoasa actriță care mereu a visat că își va găsi alesul inimii, mai ales acum, când cele patru prietene ale ei, surorile de sufet, sunt alături de câte un bărbat minunat.

Dar dragostea mai are de așteptat, când se trezește prinsă într-un scandal urât, care o obligă să se refugieze la o fermă din Texas, unde își ascunde identitatea și întreg aspectul, sub cele mai urâte haine și machiaje.

Mike se sperie de creatura care va locui în casa lui în perioada următoare, dar, încă din prima zi, își dă seama că este ceva deosbit la ea și, fără să realizeze, se simte tot mai atras de această urâtă.

Curiozitatea a omorât pisica, dar ce se va întâmpla cu Mike?

ISBN general 978-606-9017-10-4
ISBN vol. 5 978-606-9017-15-9

9 786069 017159

HANNA LEE

BILLIONAIRES

Volumul 5

Lady T
și
Fermierul

STYLISHED
Timișoara, 2019

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HANNA LEE
Billionaires/Hanna Lee. – Timişoara: Stylished, 2019
6 vol.
ISBN 978 – 606 – 9017 – 10 – 4
Voi. 5: Lady T și fermierul. – 2019. – ISBN 978–606–9017–15–9
821.135.1

Editura STYLISHED Timişoara,
Judeţul Timiş Calea Martirilor 1989, nr. 51/27
Tel.: (+ 40) 727.07.49.48
www.stylishedbooks.ro
www.noicecitim.ro

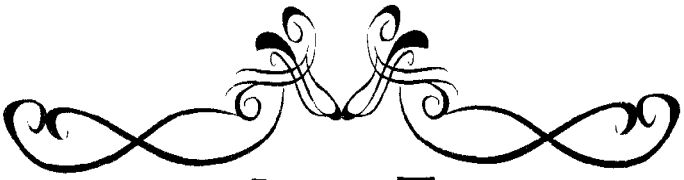

LADY T
ȘI
FERMIERUL

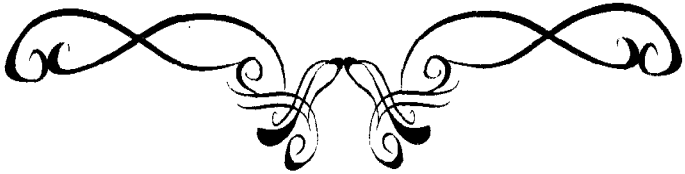

Capitolul 1

Tara

De ce mama dracului am vrut să mă fac actriţă?

De fapt, nici nu cred că am vrut. Pur şi simplu s-a întâmplat.

Îmi amintesc că eram la universitate şi o colegă m-a rugat să merg cu ea la un casting pentru un rol secundar într-un serial gen telenovelă, foarte de succes la vremea respectivă. Soarta a făcut ca acolo să dau nas în nas cu producătorul, care a rămas din prima secundă cu ochii aţintiţi asupra mea şi mi-a spus că are un rol special pentru mine. Omul, puţin dus cu capul, mereu îmi spunea că sunt ca fiica lui, dar în timp, am descoperit că era un nebun frumos, cu multă imaginaţie, care nu numai că mi-a dat un rol în acel serial, dar făcea tot posibilul ca filmările să se desfăşoare în funcţie de orarul meu, considerând că educaţia este, de asemenea, foarte importantă. Rolul meu s-a întins pe mai multe episoade şi spre surprinderea mea, ofertele au continuat să vină.

Părinţii mei, doi oameni cu o carieră politică destul de ocupată, cu care eu nu prea îmi doream să am legătură, nu au fost de acord cu decizia mea de a apărea în filme, chiar dacă în paralel studiile

mele erau luate foarte în serios şi deja începusem să fac nişte investiţii deştepte cu noile mele prietene, care i-ar fi surprins chiar şi pe ei.

Aşa că producătorul meu, un bătrân la aproape 60 de ani, cu barbă albă ce mereu îmi amintea de Moş Crăciun, şi-a luat în serios rolul de tată pentru fata de 20 de ani, care era vânată de tot felul de regizori pentru filme ieftine şi prost plătite. Aşa că el e cel care m-a prezentat regizorilor şi producătorilor serioşi, care respectau talentul şi recomandările acestui om cu zeci de ani în domeniu.

Nu am fost niciodată o figurantă şi chiar dacă am avut o situaţie financiară bună, mi-a plăcut să am o viaţă modestă şi un stil de viaţă sănătos. Ceea ce lor le-a plăcut, era faptul că nu eram genul de actriţă care le-ar fi creat probleme, care nu rupea cluburile şi nu avea anturaje nocive, uram drogurile şi niciodată nu beam mai mult de un pahar de vin la astfel de întruniri. Pe lângă toate astea, toţi îmi lăudau talentul, frumuseţea şi inteligenţa, aşa că primul rol serios l-am primit în foarte scurt timp. Filmul a fost un blockbuster, iar numele meu era deja pe buzele tuturor, chiar dacă rolul meu fusese secundar, de suport pentru tipul care era în prim-plan.

Şi aşa a început aventura şi mărturisesc că a fost nevoie de mult efort. Iar eu şi mai mult ajutor din partea celor 4 prietene ale mele de suflet, am reuşit să termin şi studiile cu note foarte bune.

Până la finalul universităţii aveam câteva milioane de dolari, pe care le obţinusem din diverse investiţii. Banii pentru investiţii nu i-am luat de la părinţii mei, am refuzat orice ajutor din partea lor, când şi-au arătat repulsia faţă de mine ca actriţă. Aşa că banii câştigaţi din filme îi investeam cu cap în afaceri bine studiate împreună cu fetele mele.

Următorii ani au fost mai relaxanţi, pentru că nu mă oboseam foarte tare cu filmările, preferând să nu mă forţez prea tare şi nu filmam mai mult de un film pe an sau chiar mai rar. Şi asta pentru că îmi găsisem un hobby pe sufletul meu: să desenez.

Mai exact, într-un tur de promovare al unui film prin Japonia, am descoperit lumea manga, adică lumea benzilor desenate. Şi cum mie îmi e frică să desenez şi mai ales să citesc, am avut aproape un an în care mai tot timpul liber mi l-am ocupat cu poveşti de dragoste exprimate prin benzi desenate.

Eram fascinată. Şi am început şi eu să mă joc, până când o amică de la o editură, venită în vizită pe la mine, mi-a descoperit schiţele şi m-a încurajat să continui cu această pasiune. Un an mai târziu, lansam în Asia prima carte de benzi desenate, bineînţeles că sub un nume fals, pentru că şi aşa începeam încet, încet, să mă satur de atenţia pe care presa mi-o dădea, mai mult decât era cazul.

Erau intrigaţi că am o viaţă aşa cuminte,

ţinând cont de faima mea care crescuse atât de repede. Am încercat, în primul rând, să ascund prietenia mea cu fetele, pentru că ele urau publicitatea şi nu voiau să fie în centrul atenţiei, cu atât mai puţin afacerile noastre şi adevăratele sume de bani pe care le aveam. Totul era legal, dar preferam ca viaţa noastră să fie tot mai discretă.

Deanne m-a învăţat diferite trucuri de-ale ei şi astfel, cu un mic calculator în faţă, învăţasem de la ea chiar şi cum să sparg site-urile unor ziare de scandal şi să le ameţesc puţin mai tare articolele, cât să nu se mai vadă ce minciuni scriau despre mine. Deanne a zis că mă pricep destul de bine la asta, dar nu am simţit acea atracţie atât de mare ca ea pentru programele de calculator şi m-am rezumat doar la desene şi actorie.

Dar ziariştii au continuat să caute. Chiar dacă nu găseau nimic, continuau să se agaţe de mine şi de orice apariţie îmi făceam. Nu erau mulţi cu această obsesie, dar o publicaţie, în mod special, a devenit foarte insistentă, după ce proprietarul ziarului mi-a făcut nişte avansuri şi eu l-am refuzat foarte politicos.

Măcar dacă îi dădeam una în gură, înţelegeam reacţia lui, însă refuzul meu a dus la o mare frustrare din partea lui şi s-a decis să îşi trimită câţiva prieteni de la redacţie să stea după coada mea mereu. Nu îi puteam opri şi respectau o anumită distanţă, cât să nu pot acţiona legal cu

nimic împotriva lor. Era o teroare mai mult psihică, pentru că erau mereu acolo, în spatele meu, în maşina din spate, la cealaltă masă din restaurant. De multe ori nici nu făceau poze, doar mă urmăreau cu privirea şi luau notiţe.

Era exasperant.

Colin, soţul Deannei şi fost asasin plătit de meserie, s-a oferit să mă ajute, şoptindu-mi că o face, dar să nu afle Deanne, că altfel îl omoară ea pe el. Normal că era o glumă din partea lui şi bineînţeles că Deanne l-a auzit când mi-a propus acest lucru şi i se ridicase părul în cap, ca la vrăjitoare. Dar, redevenind serios, după ce el a râs maxim de reacţia ei, s-a uitat la noul lui partener de afaceri, Nicholas, cu care are acum o firmă de protecţie şi s-au oferit să îmi dea câţiva băieţi pe post de gărzi de corp. Am refuzat, pentru că ziariştii ăştia nu reprezentau niciun pericol. Erau cu adevărat paşnici, doar că mă terorizau psihic.

Nicholas, iubitul prietenei mele Sofia, mi-a bătut cu ocazia asta un apropo, că au ei un băiat nou la firmă, care este foarte drăguţ şi dacă aş vrea, mi-l trimite chiar pe acela, că poate descopăr şi eu în el iubitul perfect, aşa cum s-a întâmplat între el şi Sofia, de care s-a îndrăgostit când el era garda ei de corp.

Am refuzat şi acea variantă. Eram epuizată de acest subiect şi simţeam nevoia să iau o pauză. Să fug de toţi şi de toate. Nu şi de prietenii mei, dar cu toate că ei erau acum singurele motive pentru

care mai suportam teroarea psihică venită de la ziarişti în oraşul ăsta, era pentru că nu voiam să plec de lângă ei.

Dar, pe de altă parte, când eram cu ei începeam să simt că îmi doresc tot mai mult să am şi eu ce au ei. Cele patru prietene ale mele erau acum alături de bărbatul vieţii lor. Acel „3 plus” pe care Cate ni-l pusese ca standard pe la începutul anului. Soarta a făcut ca fiecare, una după alta, să îl găsească pe acel bărbat 3 plus, care să le ofere 3 orgasme într-o noapte plus o îmbrăţişare caldă şi sinceră la final.

Aceşti bărbaţi au ridicat cu mult ştacheta şi au dovedit că există şi mai mult de 3 orgasme într-o noapte şi nu doar o îmbrăţişare, dar să te ţină în braţe toată noaptea.

Erau dovada vie a bărbatului perfect, fiecare prin felul lui de a fi. Bărbaţi puternici, amuzanţi, frumoşi, dar în primul rând erau iubitori, extrem de atenţi şi respectuoşi cu prietenele mele.

Doar eu eram singură. Nu mă simţeam niciodată exclusă sau marginalizată când ne strângeam toţi, dar nu puteam să nu îmi doresc să am şi eu pe cineva la fel de iubitor, pe cineva căruia să îi spun toate secretele mele şi cu care să fiu la fel de naturală pe cât sunt alături de prietenii mei. Cineva pe care să îl aduc aici în faţa lor şi ei să îl îndrăgească la fel de mult pe cât îi îndrăgeam eu pe cei patru bărbaţi care îşi câştigaseră locul în viaţa prietenelor mele şi

implicit, în a mea.

Dar acum, eram conştientă că era cel mai nepotrivit moment al vieţii mele de a lăsa un bărbat în inima mea. Pentru că eram la fel de conştientă că, în clipa următoare, ar fugi dacă ar vedea nebunia din viaţa mea, creată de obsesia unor ziarişti fără alte subiecte de scris.

Nu am trăit o viaţă de sfântă şi, ca oricine, aveam şi eu micile mele nebunii trăite la cele 3–4 beţii avute între prieteni, dar mereu m-am asigurat că nu vor exista dovezi după aceea.

Cea mai mare prostie a fost un sex în trei cu doi actori, buni amici de-ai mei care erau, de fapt, homosexuali, dar ţineau ascuns de oricine acest aspect al vieţii lor, cu atât mai mult faptul că erau un cuplu. Eu eram printre puţinele persoane care ştiau adevărata lor viaţă şi au vrut să aibă prima şi probabil singura lor experienţă cu o femeie… cu mine.

La beţie mi s-a părut o onoare şi o nebunie, dar ştiind că pot să am încredere în ei, am mers mai departe cu noaptea aceea nebună care, trebuie să recunosc, a fost şi amuzantă. Practic a trebuit să îi învăţ cam tot şi să înţeleagă care sunt punctele erogene ale unei femei şi să nu mă confunde cu un bărbat. Am şi eu limitele mele, iar „uşa din spate” este închisă. A fost o noapte educativă, dar cum am mai spus, mai mult amuzantă.

Şi pe cât de plăcută a fost acea amintire, pe

atât de rău m-au lovit consecinţele. Un articol despre o presupusă orgie între mine şi cei doi şi se presupunea că mai sunt şi alte persoane, era publicat de nenorociţii ăia de ziarişti. Sursa informaţiilor se pare că era chiar unul dintre cei doi prieteni ai mei.

Acum niciunul dintre ei nu mai răspundea şi parcă intraseră în pământ. Împreună cu Deanne, am reuşit rapid să îi localizăm după două zile de căutări. În acest timp, zeci de ziarişti stăteau Constantin fata blocului meu, făcându-mă practic prizonieră în propria locuinţă.

Dar degeaba i-am găsit, pentru că erau plecaţi din ţară, undeva prin Thailanda şi după zeci de mesaje disperate, în care le-am cerut să îmi explice ce dracu' s-a întâmplat, mi-au dat un singur sms în care îşi cereau scuze că m-au aruncat în gura lupului şi că într-o lună, când se vor întoarce, vor face tot posibilul să repare situaţia.

Eram lăsată baltă cu o mulţime de ziarişti pe cap, dornici să afle dacă povestea este adevărată sau nu. Împreună cu agenţii mei de presă şi cu impresarul meu, am organizat o scurtă conferinţă de presă în care am negat toate prostiile scrise de ziarişti, chiar dacă, se pare, ei aveau şi o înregistrare cu mărturisirea unuia dintre cei doi prieteni ai mei. Foşti prieteni. Dracu' să îi ia, că până nu se întorc să îmi explice ce dracu' a fost în capul lor, nu ştiu cum să îi mai consider.

Ideea e că am încercat să ies să îmi iau o cafea şi nu am reuşit să ajung cu ea întreagă până acasă. Nu mai era cazul să apelez la o gardă de corp, ci la o armată întreagă.

Capitolul 2

Tara

Asistenta mea, Kim, se agită prin apartamentul meu aflat la ultimul etaj al acestei clădiri, cu telefonul la ureche şi ţipă de zor la un ziarist care tot insistă pe subiect.

În jurul meu este o constantă agitaţie şi asta mă împiedică să mă relaxez, să mă liniştesc, să mă bucur de succesul pe care aliatul meu „Bambi” îl avea în estul Asiei cu ultima mea carte.

Nu mă pot concentra pe următoarea carte, chiar dacă mi-aş dori. Sunt fără vlagă, tristă şi palidă pe canapea, în majoritatea timpului.

— Arăţi ca dracu’, îmi spune Kim, lăsând telefonul de la ureche, aproape aruncându-l pe masă. Nu mai suport telefoanele astea, dar nici nu cred că pot să îmi imaginez cât de obosită eşti tu cu toată nebunia asta.

— Nu am avut niciodată un scandal în jurul meu şi cred că de asta sunt aşa speriată şi epuizată.

— O să treacă, scumpo, îmi spune ea, cu accentul ei de fată din Texas pe care îl mai

foloseşte doar în prezenţa mea. Toate scandalurile trec.

— Kim, o iau razna dacă mai stau în casă, dar o iau razna dacă mai văd un paparazi, îi zic, începând încet să ridic tonul vocii din cauza disperării mele. O să explodez din cauza lor şi o să încep să o calc în picioare, rara sa îmi pese ca o dau într-un scandal şi mai mare!

Vine imediat lângă mine şi îngrijorarea ei este evidentă în ochii şi în vocea ei.

— Mare Dumnezeule, dar chiar că eşti cu nervii la pământ…

Mă ia în braţe şi o las. Simt că am nevoie de suportul celor din jur, iar prietenelor mele le-am interzis să se apropie, pentru că nu vreau să le implic în toată nebunia asta.

Normal că nu au stat de-o parte şi, cu o seară înainte, au venit la mine camuflate în tot felul de ţinute şi cu peruci total atipice lor, de nici eu nu le-aş fi recunoscut dacă nu mă anunţau că vor veni toate patru cu o maşină închiriată. Parcă erau rupte din cărţile cu vrăjitoare, ceea ce m-a ajutat, făcându-mă să râd copios de ele.

Telefonul meu, care e tot la Kim în mână, începe să vibreze şi după ce rămâne blocată o secundă, se uită rapid la mine.

— Sunt părinţii tăi.

Îmi dau ochii peste cap. Sunt ultimele persoane cu care vreau să discut. Dar cu toate astea, iau telefonul din mâna ei şi răspund.

— Ce dracu’ e în capul tău? aud deodată vocea mamei, care începe să ţipe.

Nici nu mă lasă să vorbesc, nici nu mă salută. E chiar picătura de care nu am nevoie.

— După ce că ai refuzat să te implici în campania tatălui tău, acum cu jumătate de an înainte de alegeri, tu vrei să îi distrugi de tot şansele să ajungă guvernator? continuă ea asaltul. Mai bine că nu te-ai implicat, dar oricum lumea ştie cine eşti şi acum ne distrugi de tot munca de-o viaţă!

Simt cum lacrimile îmi umezesc ochii. Mereu am fost fata ascultătoare, dar în acelaşi timp, cea mai mare dezamăgire a lor, doar pentru că nu m-am măritat cu un fiu de guvernator care să le asigure lor o viaţă şi mai bine înfiptă în lumea politică. Au sperat mereu că voi deveni unealta pe care o vor folosi pentru o imagine şi mai frumoasă a familiei perfecte, dar eu refuzam să le susţin minciunile şi imaginea falsă.

Iar acum „orgia” mea le distrugea viaţa. Dar viaţa mea? Că eram pe punctul de a mă arunca la gâtul unor necunoscuţi care nu îmi dădeau pace şi încercau să îmi distrugă viaţa din cauza obsesiei unui frustrat sexual? Era primul ei telefon în aproape 2 ani şi ea asta îmi aruncă acum? Până acum mesajele din partea lor le primeam de la un asistent de-al lor, pe care îl dresaseră bine de-a lungul anilor şi care mă înştiinţa din când în când de progresele lor politice şi îmi sugera cam ce să

fac sau să nu fac şi ce am voie să declar, dacă eram vreodată întrebată de părinţii mei.

— Îmi e ruşine cu tine, Tara! Cum ai putut să faci aşa ceva? O orgie? Ce urmează? Să faci casete video porno ca Pamela Anderson?

Ok. Asta mi-a pus capac.

— Ştii ceva, mamă? Ia mai taci dracu' din gură! Măcar o secundă te-ai gândit că poate sunt complet nevinovată şi că nu a fost nicio orgie? Dar eşti atât de obsedată de imaginea ta de femeie perfectă, că ai uitat să îţi mai suni de ani de zile fata de ziua ei să îi zici „La mulţi ani!" Mă suna asistentul ăla al tău cu care ţi-o trăgeai de Crăciun, acum trei ani de zile, dar nu ţi-am mai zis că ştiu, că nu te ajutam cu nimic. Iar tata, în timpul ăla, era beat mangă şi se uita pe sub fusta cameristei. Aşa că lăsaţi-mă dracu' în pace şi voi şi aţi face bine să nu mă mai căutaţi niciodată, altfel deschid eu gura şi toată presa asta care e la mine la uşă o să v-o tragă în cur de nu o să mai puteţi sta pe scaun. Să vezi atunci ce orgie o să ai pe cap!

Şi închid telefonul, aruncându-l cu putere de peretele din faţa mea, spărgându-l.

Mă prăbuşesc în genunchi şi încep să plâng în hohote, acoperindu-mi faţa cu palmele şi dorind să nu mai văd pe nimeni şi să nu mai aud nimic.

Familia mea era familie doar cu numele, de mai bine de zece ani. Adevărata mea familie erau cele patru prietene ale mele. Iar eu trebuia să mă

gândesc cum să le ţin departe de tot haosul ăsta. Deci eram singură.

Singura persoană care îmi era alături în clipele astea era Kim.

A venit pe podea lângă mine, simţindu-se neputincioasă şi m-a luat din nou în braţe. M-am descărcat în braţele ei, încercând să îmi dau seama ce pot să fac să ies din situaţia asta. Dar mintea mea era blocată pe cuvintele urâte ale mamei mele. Cum putea să îmi vorbească în felul ăsta? Cum putea să mă rănească în halul ăsta? Propria mea mamă…

Am continuat să plâng minute bune, până când, ajutată de Kim, am reuşit să mă ridic în picioare şi să mă reaşez pe canapea. Mi-a adus un pahar cu apă şi după câteva guri, am reuşit să îmi potolesc suspinele şi să îmi recapăt un ritm mai normal al respiraţiei.

— Trebuie să pleci de aici, concluzionează ea când vede că sunt puţin mai bine şi capabilă de o discuţie calmă.

— Şi unde să mă duc? După ăia doi prin Asia?

— E o idee…

— Toată presa din toată lumea a aflat despre scandalul ăsta. Cică şi în Letonia au apărut articole despre povestea asta. Unde dracu’ e Letonia?! Cine dracu’ e Letonia, nici nu ştiu, dar se pare că ea ştie foarte bine cine sunt eu.

Kim oftează zgomotos şi trage nişte înjurături porcoase printre dinţi.

Rămânem tăcute amândouă câteva minute şi în cap îmi suna ca un ecou doar înjurăturile ei pe care le repet şi eu mereu şi mereu. Că le am pe limbă de câteva zile, ca ea. E tot ce mai poate mintea mea să facă: să-şi bage şi să-şi scoată tot ce am şi ce nu am din ei şi din neamurile lor de *j* ziarişti.

— Cred că am o idee, zice ea deodată, dar cu jumătate de gură. Eu cred că o să funcţioneze, dar nu o să fie ceva uşor de realizat.

Clipesc des. Nu ştiu la ce se gândeşte, dar sunt foarte curioasă să aud ce trăsnaie îi trece prin minte.

— Cum am spus, trebuie să pleci de aici.

Tot entuziasmul meu dispare şi mă las din nou moale, pe canapea.

— O luăm de la capăt?

— Nu, Tara. Că vom face în aşa fel să nu te recunoască nimeni.

— Eşti dusă.

Deja mi-a pierit interesul şi am impresia că a văzut prea multe filme.

— Eu nu îmi fac operaţii estetice. Sunt naturală 100% şi mă mândresc cu asta.

Şi îmi cuprind cu palmele sânii perfect rotunzi, arătându-i despre ce vorbesc.

— Nu la asta mă refer, fată. Că ştiu că nu ai pic de botox în corpul ăsta superb al tău, nici măcar în cor. Dar tocmai asta trebuie să acoperim, ca să te ascundem undeva departe de toată

nebunia asta.

Mă încrunt concentrată la ce spune. E un pic incoerentă, dar simt că o idee bună e undeva acolo în cuvintele ei aiurite.

— Încearcă să îmi explici şi pe limba mea care este ideea ta.

Ea se aşază mai bine pe canapea, întorcându-se cu totul spre mine.

— Tu atragi atenţia prin simpla ta prezenţă. Prin zâmbetul tău perfect, dinţii albi, corpul decupat din reviste, părul strălucitor, ochii mari şi sclipicioşi… Totul la tine atrage atenţia. Ai ceva deosebit care te face uşor de recunoscut oriunde.

— Apreciez linguşeala, dar nu cred că vrei o mărire de salariu, zic cu răbdarea iar la limite. Zi-mi odată despre ce este vorba în planul tău!

Mă bate uşor pe palme, în semn să am răbdare şi să o ascult.

Mă strâmb şi mă conformez.

— Te machiem diferit, sau poate chiar deloc, chiar dacă nu cred că ajută la ceva… îţi vopsim părul altă nuanţă, prins fără o noimă sau eleganţă, îţi punem o pereche de ochelari cu geamuri ca fundul unui borcan, aparat dentar din ăla vechi de se sperie lumea de el. Apoi, te îmbrăcăm numai în rochii largi, cu ghete de care poartă bunica sau chiar bunicul, ori cu pantaloni largi şi pulovere lăţoase, orice, numai să îţi acopere formele.

— Un fel de Katy Perry în „Last friday nigh”? ridic o sprânceană la ea, total îngrozită de ce ar

vrea să îmi facă.

— Exact!

Entuziasmul ei mă sperie. Chiar că a luat-o razna… Am pierdut-o şi pe asta.

— Dar fără sârmele alea la aparatul dentar, că mai rău ai ieşi în evidenţă cu ele. Cam asta e ideea. Să facem tot posibilul să nu te recunoască nimeni şi, cu noua ta imagine, să te ascunzi într-o casă mare, departe de nebunia oraşelor, undeva unde oamenii sunt mai mult preocupaţi de munca lor şi mai puţin de bârfele despre vedete. Un loc unde să nu te deranjeze nimeni şi nimeni să nu ştie cine eşti!

Chipul ei este total luminat şi plin de entuziasm la planul prezentat. Trebuie să mărturisesc, m-a prins şi pe mine şi nu mi se pare o idee atât de rea şi poate ar funcţiona.

— Pare o idee bună, dar mai trebuie să găsim şi casa aceea izolată de restul lumii.

— Păi… spune, muşcându-şi buza de jos. Lasă-mă să dau un telefon şi cred că o rezolvăm.

Se ridică în picioare şi începe să tasteze de zor pe telefon.

— Şi mai exact unde e acest loc?

— Acasă la fratele meu. În Texas.

Capitolul 3

Tara

Dispare din cameră în bucătărie, lăsându-mă cu protestele agăţate pe buzele întredeschise. Exact! M-a lăsat cu gura căscată. Clar e dusă.

Ştiu foarte puţine lucruri despre familia ei, cu atât mai puţin despre fratele ei. Ştiu că este cu vreo 4 ani mai mare decât mine, din calculele mele şi un mare nesimţit, aşa cum îl descria ea când îl mai pomenea. După mai mulţi ani petrecuţi în New York, a făcut o mulţime de bani pe Wall Street, apoi s-a decis să ducă o viaţă liniştită la ferma părinţilor lor din Texas, pe care el o preluase după ce aceştia decedaseră cu câţiva ani în urmă. Kim decisese să rămână în New York, simţind că viaţa la oraş i se potriveşte mai bine decât cea de fată la ţară.

Cu toate astea, pe cât era de bună, pe atât de rea îmi părea această idee a ei.

Blocată pe canapea, nu puteam decât să o aştept să se întoarcă şi să îmi spună că e o glumă şi că mai are o altă propunere.

Dar nu. Nebuna se întoarce cu un mare zâmbet pe chip.

— Mike a zis că nu este nicio problemă! Ne aşteaptă chiar mâine.

— Femeie… n zic, încercând să îmi păstrez calmul. Mai exact ce i-ai zis?

Se aşază entuziasmată pe canapea în acelaşi loc ca mai înainte şi începe să îmi explice.

— El ştie că eu lucram ca asistenta ta şi i-am spus că din cauza acestui scandal, tu ai decis să

pleci din ţară la nişte prieteni prin Europa, iar asta va fi şi varianta oficială pentru presă. Tu fiind plecată, eu cu prietena mea cea mai bună şi colegă de cameră, trebuie să facem nişte schimbări şi avem nevoie să stăm departe de scandalul ăsta o perioadă, până când ne vom putea relua activitatea.

— Ok, dar ştii că tu nu poţi să lipseşti foarte mult de aici, altfel o să te omoare vipera de impresar, dacă te dai dispărută şi tu.

— Aici ai dreptate. Aş putea să rămân cu tine, dar asta ar însemna să le spunem unde eşti şi nu am încredere în ei. Aş prefera ca nimeni în afară de prietenele tale să nu ştie unde eşti tu, de fapt. Acolo vei fi în complet anonimat.

— Adică nici fratele tău nu o să ştie cine sunt?

— Nop! zice mândră. El ştie că tu eşti cea care se ocupă de reţelele de socializare ale Tarei. I-am băgat o vrăjeală, să fiu sigură că nu mai deschide subiectul niciodată. Acum, că nu mai ai nimic de lucru, ai nevoie de un loc unde să stai, până când Tara revine în peisaj şi o să ai din nou activitate la job. Te-au speriat un pic ziariştii şi vrei să pleci din oraş o perioadă, dar neavând unde, vii cu mine la casa unde am copilărit eu. Doar că, după o zi eu o să mă întorc şi îi voi spune fratelui meu că sunt chemată înapoi de impresar.

— Şi nu o să îl deranjeze că o să-i rămân pe cap?

— I-am spus că e posibil ca eu să trebuiască să

mă întorc aici, dar tu o să mai rămâi şi a zis că nu îl deranjează.

— La dracu', Kim… ezit eu, nu ştiu ce să zic. Am mai văzut şi eu emisiuni din astea cu fata de la oraş venită la ţară şi crede-mă că, în afară de echitaţie, nu am avut în viaţa mea tangenţe cu alte animale. Şi mi-e al dracului de frică de vaci! zic deodată speriată. Dacă mă pune fratele tău să mulg vacile ca să îmi câştig pâinea?Îi dau un milion de dolari, dar să nu mă pună la vaci!

Ea râde. De fapt râde în hohote. E roşie la faţă şi îmi dau seama că râde de mine şi e foarte amuzată de frica mea.

— Stai calmă, că nu e o fermă din aia! E foarte modernă şi foarte curată. Şi nu are vaci!

Cu greu, îmi spune veştile bune printre hohotele de râs şi când se mai linişteşte, îmi explică.

— Avem cai, e adevărat. Dar este o fermă unde se cultivă bumbacul. Fratele meu se ocupă mai mult de treburile administrative, pentru că are o armată de oameni pe care îi plăteşte foarte bine să îşi facă treaba cum trebuie. El preferă să se ocupe de caii pe care îi are şi de care este foarte mândru. Deci, eşti în siguranţă.

Mă uit la ea sceptică.

— Deci sigur nu ai vaci sau porci? Ştiu că în Texas sunt multe vite şi sunteţi renumiţi pentru ele.

— Dar şi pentru culturile de bumbac, aşa că

stai calmă. Nu sunt vaci pe acolo, mă linişteşte ea, încă amuzată.

— Ok. Hai să zicem că am rezolvat-o şi pe asta. Mai trebuie să găsim pe cineva de încredere care să se ocupe de noul meu aspect.

— Şi de garderobă, completează ea. Nu uita că ai nevoie de haine noi. Azi îţi iei la revedere pentru o perioadă de la rochiile minunate.

— Corect, spun tristă, uitându-mă lung spre dormitorul meu unde se află şi imensul meu dressing.

Oftez, dar cel puţin moralul meu este puţin mai ridicat, pentru că lucruri bune par să răsară din toată nebunia asta de plan.

— Şi să înţeleg că acolo aş putea să mă ocup şi de desenele mele?

— Normal! O să ai toată liniştea de care ai nevoie! Tu doar ia-ţi laptopul cu tine.

Ideea începe să îmi placă tot mai tare. Dar înainte de a lua o decizie extremă, am nevoie să mă consult cu fetele mele.

Kim profită de ocazie şi pleacă la o sesiune de cumpărături de haine cât mai urâte, ochelari cu ramă groasă şi alte tâmpenii de genul. Plus, un nou telefon.

Le contactez pe fetele mele pe Skype şi le povestesc tot planul pe care l-a conturat Kim. Spre surprinderea mea, sau nu, am toată susţinerea lor. Sunt super încântate de idee şi sunt convinse că este cea mai bună soluţie ca ziariştii să mă lase în

pace, măcar până când cei doi amici ai mei se vor întoarce şi, să sperăm, vor salva situaţia. Între timp ele vor căuta o modalitate de a-i închide de tot ziarul idiotului frustrat care a pornit tot acest scandal.

Am ieşit din lumina reflectoarelor de mai bine de un an, timp în care nu am mai acceptat niciun rol şi m-am focusat pe noua mea pasiune. Singurele valuri în tot acest timp au fost create de acest obsedat, iar fetele sunt convinse că dacă îl potolim pe nebunul ăsta, toată lumea o să mă lase în pace şi în timp, voi putea avea o viaţă mult mai liniştită.

Aştept cu drag acea zi şi sper că atunci când totul va fi mai liniştit, se vor aşeza lucrurile şi pentru mine şi voi putea să cunosc pe cineva potrivit mie.

Până atunci, să fie Texas!

Fetele au persoana perfectă care să mă ajute la transformarea mea, mai exact, pe cea care le-a ajutat şi pe ele cu o zi înainte să le transforme în băbuţe.

Tipa ajunge la mine în mai puţin de o oră, cu un troler plin de ustensile, vopsele şi alte nebunii necesare. Aproape în acelaşi timp ajunge şi Kim cu cumpărăturile ei, aşa că îi dăm drumul.

Dar nu înainte de a porni muzica şi de a-mi face curaj cu un pahar de vin. Mă las pe mâna lor şi mă rog la Ceruri să funcţioneze. Între timp, ajunge şi Cate, care murea de curiozitate să mă

vadă. De pe Skype, celelalte fete ne sunt alături, chiar dacă în timpul ăsta una mănâncă, alta se ceartă cu un client, alta se conversează cu iubitul. E ca şi cum suntem toate la mine în apartament şi asta mă ajută să trec mai uşor prin transformarea mea radicală.

După aproape două ore foarte obositoare se poate spune că aranjamentele sunt gata. Eu sunt gata. Mă uit la ceas şi este aproape 10 noaptea. În tot timpul ăsta, Cate a fost lângă mine, strâmbându-se sau râzând de mine, care nu mă puteam vedea în mijlocul sufrageriei în nicio oglindă, dar cel mai important, alimentându-mă cu vin.

Nu sunt o persoană cu multă rezistenţă la alcool şi de obicei mă limitez la două pahare, niciodată nu amestec tipurile de alcool, pentru că efectul e devastator şi dacă mă îmbăt, mă transform într-o nebună brutal de sinceră şi fără pic de ruşine. Imaginea mea de fată serioasă m-a făcut întotdeauna să nu îmi depăşesc limitele pentru a evita orice situaţie jenantă, aşa cum fetele mele îmi mai aminteau despre micile scăpări de pe la universitate.

Dar azi, Cate continuă să toarne. Când am simţit că mi-am atins limita, am cerut apă, dar ea a zis că o să mai am nevoie de cel puţin un pahar, pentru ceea ce se întâmplă cu mine.

Deja eram îngrozită. Ce dracu' îmi făcea fata aia la păr în timpul ăsta, nici eu nu ştiam. Aveam

nişte gene false, jumătate mi le-a smuls. Unghiile s-au scurtat şi s-au şters.

M-a întrebat dacă vreau o imagine emo, spunând că mult machiaj negru m-ar ajuta să îmi ascund mai bine trăsăturile.

Am ridicat o sprânceană la ea şi încerc să fiu foarte serioasă.

— Am 31 de ani. Nu cred că m-ar prinde prea tare aspectul, care nu se potriveşte cam deloc cu starea mea, zic şi deodată încep să râd.

— După cum vezi, ea nu este cea mai tristă persoană, completează Cate amuzată. Mai ales după ce prinde gustul vinului.

Mă uit la ea, fulgerând-o cu privirea.

— Tu ai grijă cât vin pui aici, că parcă văd că după ce pleci, ies în stradă cu aspectul meu fenomenal şi mă iau la bătaie cu ziarişti.

— O să stau eu să o păzesc, zice Kim ca şi cum i se adresează doar lui Cate, pentru a o linişti.

Apoi mi se adresează mai serioasă.

— Mâine la prima oră ne strecurăm spre aeroportul privat şi de acolo zburăm spre Austin, Texas. Am închiriat o maşină, nu foarte scumpă, să ajungem până la fermă.

Cuvântul îmi dă fiori. Ca de fiecare dată. Ce dracu’ o să găsesc acolo?

— Sigur nu ai vaci, nu? mă trezesc că o întreb şi din nou reacţia lor este să înceapă să râdă de întrebarea pe care i-am mai pus-o de vreo 4–5 ori.

E clar. Am băut prea mult.

Din fericire, transformarea mea pare că a luat sfârşit şi fetele mă încurajează să mă duc la baie să mă văd. Care este lângă mine, chiar dacă mă priveşte un pic uimită.

— Eşti greu de recunoscut. Nu eşti neapărat urâtă, doar că eşti diferită. S-a dus dracu' toată frumuseţea ta.

Cuvintele ei mă fac să grăbesc pasul spre baie. Deja inima îmi bate şi mai tare şi când ajung în faţa oglinzii. Un ţipăt uşor de groază îmi scapă, fără să mă pot abţine. Katy Perry în „Last friday nigh" era superbă pe lângă mine!

Capitolul 4

Tara

— Toată viaţa am avut grijă cum mă îmbrac, cum arăt, fără să exagerez, fără să mă chinui… Iar acum am depus toate eforturile din lume să fiu cea mai urâtă femeie din lume…

— Nu fi aşa dură cu tine, zice zâmbind Kim, dar nu mă priveşte.

Conduce maşina ieftină pe care a închiriat-o şi ne apropiem de ferma unde a copilărit.

— De aceea nu ai curaj să te uiţi la mine când vorbeşti? Am observat că şi în avion ai cam evitat să te uiţi la mine.

Ea începe să râdă şi ştiu că gluma mea mai relaxează atmosfera încărcată.

Ne-am strecurat cu greu pe lângă ziarişti şi din fericire, nimeni nu părea că m-a recunoscut până în acest moment. Dar linia de finish este la ea acasă, la casa fratelui ei, mai exact şi, dacă trecem şi de testul de acolo, sunt în siguranţă.

Kim mi-a spus că în contact cu mine nu vor intra mai mult de 3–4 persoane în total, iar unii dintre ei nu au auzit niciodată de numele meu de „vedetă”.

Cu ocazia asta am stabilit şi le-am anunţat şi pe fete că noul meu nume va fi Mary Parker. Mary de la Tara Marie, care este numele meu complet, iar Parker este numele fals pe care Deanne îl folosea când îşi ascundea identitatea.

— Pentru că te ştiu cum erai înainte, mi-e greu să mă obişnuiesc cu tine aşa, zice ea.

— M-ai visat azi-noapte? Eu am avut un coşmar cu noul meu look.

— Din fericire, nu te-am visat, dar mi-a fost frică să nu intri peste mine în cameră.

Începem să râdem amândouă în hohote.

— Recunosc că asta a fost o glumă bună, zic printre hohote.

— Cine a glumit?

Şi râdem şi mai tare.

— O să îmi fie dor de tine, zăpăcito, îi zic când reuşesc să îmi potolesc râsul nebun. Ce dracu’ mă fac eu singură atâtea zile?

— Te relaxezi. Doar că trebuie să ai grijă să

porţi ochelarii şi aparatul dentar. De preferat ar fi să nu te piepteni prea des.

Îmi trec o mână prin par şi deja e încurcat.

— O să încerc să evit oglinda, oricum, pentru că mă sperii de fiecare dată când mă uit.

Ea aprobă din cap şi cu greu îşi controlează zâmbetul. Pe cât de urâtă e situaţia în care mă aflu, pe atât de urâtă sunt şi eu în clipele astea, iar asta nu are cum să nu ne facă să râdem continuu.

Aceeaşi reacţie au avut şi fetele, chiar dacă iniţial, în cazul lor a predominat şocul mai mult.

— Am ajuns, mă anunţă ea deodată şi stomacul mi se strânge.

Dacă cineva mă va recunoaşte? Nu asta e problema, ştiu că un om rezonabil îmi va păstra secretul d. e bunăvoie sau, dacă va fi cazul, îi voi cumpăra tăcerea. Dar un om cu mintea îngustă se poate duce la presă şi se va da dracu' tot planul meu. Eu totuşi sper ca asistenta mea să aibă dreptate şi nimeni să nu fie atât de interesat de viaţa unei actriţe nu-chiar-atât-de-celebre, cât să facă valuri şi că identitatea mea va fi ascunsă bine.

Trecem de o poartă din metal, încadrată într-o arcadă din lemn, specifică zonei. Mă bucur să văd că nu există clasicele coarne de vită puse deasupra.

Urmează un drum pietruit, plin de copaci, iar în faţa noastră se ridică o casă frumoasă, cu toată faţada îmbrăcată în piatră, cu un etaj care nu are

mai mult de 2 – 3 camere în partea de sus. Este foarte cochetă şi primitoare, prin lemnul roşiatic care încadrează veranda din faţă, prin câteva ghivece cu flori atârnate pe sus şi felinarele aşezate pe stâlpii din colţuri.

— Nu e foarte mică, dar nici foarte mare, spune ea când mă vede că privesc cu admiraţie.

Coborâm din maşină, dar nimeni nu mişcă prin zonă.

— Cred că e în spate, la grajduri, completează ea. Hai că luăm bagajele după aceea.

Mă îndeamnă să înaintez şi intrăm în casă, unde rapid îmi explică:

— La parter este un dormitor pe care acum îl foloseşte Michael, sufrageria, bucătăria şi două băi, iar sus încă două dormitoare şi o baie. Tu o să ai una dintre camere.

Zâmbesc şi chiar dacă ea mă trage rapid prin casă spre o uşă care dă în grădina din spate, îmi dau seama că locuinţa este amenajată cu gust, elegantă, cu multe echipamente destul de noi şi moderne, dar totul îţi dă impresia că aici chiar locuieşte sau a locuit o familie. Aş vrea să apuc să mă uit la ramele pe care le zăresc pe şemineul din sufragerie, dar Kim mă grăbeşte şi îmi dau seama că o să am oricum destul timp să mă uit la toate pozele astea, până când o să mă satur de ele.

Am din ce în ce mai multe emoţii şi ieşind afară din casă, auzim voci în deoparte.

— Aşa cum bănuiam, zice ea. Hai la grajduri.

Trecem pe lângă construcţia din lemn şi piatră, care are un miros plăcut de fân şi ocolind-o ajungem în faţa unui ţarc mare, rotund, unde un bărbat mai în vârstă e rezemat de bârnele din lemn, cu un pai în gură şi în cap cu o pălărie caracteristică texanilor, iar un alt bărbat bate cu palma încet un cal în mijlocul ţarcului. Calul pare foarte agitat şi vrea să se ridice pe picioarele din spate, dar bărbatul imediat revine lângă el şi îi vorbeşte încet la ureche, continuând să îl mângâie.

Este un cal foarte frumos, cu o blană lucioasă, maro şi o coamă lungă, care aproape îi acoperă un ochi.

— Frumos animal, şoptesc mai mult pentru mine, dar Kim chicoteşte lângă mine.

— Calul sau Mike?

Şi atunci îmi dau seama că bărbatul este fratele ei şi în acelaşi timp el se întoarce spre noi şi îi pot vedea chipul.

Şi nu pot să zic decât „să mă bată mama, ce bine arată tipul!” Are un tricoul alb, o cămaşă în carouri, albastră, aruncată pe un umăr şi o pereche de blugi, uşor decoloraţi. Dar toate aceste haine nu fac decât să îi contureze perfect corpul, de la braţele puternice, la fundul perfect şi pulpele puternice. Este corpul unui bărbat care munceşte şi care, mai mult ca sigur, miroase uşor a transpiraţie şi whisky. Şi brusc, acest miros mi se pare foarte sexy.

Are părul puţin cârlionţat, cu o şuviţă puţin albită în frunte, pierdută printre părul şaten, bogat, o barbă de câteva zile şi o privire întunecată. Dar mă priveşte încruntat ca şi când prezenţa mea l-a luat prin surprindere… într-un mod neplăcut.

Însă chipul i se schimbă imediat, zâmbind la sora lui.

Între timp, Kim mă prezintă bătrânului care vine în primirea noastră şi ne îmbrăţişează cu căldură, chiar şi pe mine, de parcă m-ar cunoaşte de-o viaţă întreagă.

— Mary, el este Pops. Omul de bază al lui Michael şi cel care i-a ajutat şi pe părinţii mei cu toată nebunia cu bumbacul.

— Cât mai sunt în putere, dau mai departe cunoştinţele mele. Mă bucur că am avut ocazia să fac tot ceea ce îmi place şi nu a trebuit să mă angajez vânzător la supermarket sau McDonald’s, râde el, făcându-ne şi pe noi să zâmbim.

Este un bătrân cu părul cărunt şi tenul bronzat de vânt şi soare, tot cu o cămaşă în carouri cărămizie, cu mânecile suflecate şi blugii tociţi de vreme. Privirea lui caldă şi zâmbetul sincer mă liniştesc imediat.

— Mă bucur să te cunosc, Pops, răspund zâmbind şi imediat îmi simt buzele atingând cel mai oribil aparat dentar pe care Kim îl putea găsi.

Gura îmi e plină de nişte fiare înnegrite şi când am văzut drăcovenia pentru prima dată, am

întrebat-o dacă l-a găsit pe jos sau la fiare vechi. Se pare că aşa era modelul, iar chestia care acum îmi eclipsa total zâmbetul şi îmi acoperea dantura perfectă, era destul de igienică şi inofensivă. Do.ar că îmi accentua într-un mod fenomenal urâţenia.

— Soţia lui Pops, April, este o bucătăreasă extraordinară şi o să ai ocazia să mănânci numai mâncare gătită de ea, din fericire. Altfel, mureai de foame cu ce face Mike.

— Calităţile mele de bucătar s-au îmbunătăţit foarte mult, de când nu ai mai venit pe aici, se aude vocea lui Michael lângă noi, o voce groasă, bărbătească şi foarte plăcută.

Îşi aruncă cămaşa de pe umăr pe una dintre bârne şi imediat Kim îi sare în braţe, iar el o primeşte cu căldură.

— Mă bucur să te văd, surioară, zice el, strângând-o cu putere. Ai mai slăbit. Nu îţi prieşte fast-food-ul din oraş, sau te aleargă şefa aia a ta atât de mult încât nu ai timp să mănânci?

— Un pic din amândouă, zice ea, desprinzându-se din îmbrăţişare şi dându-mi un cot în glumă. Ea este Mary Parker, colega şi prietena mea. De fapt, colegă nu prea mai este, că momentan suntem amândouă pe bară cu munca.

— Colegă de suferinţă, completez eu, întinzând palma acestui bărbat din faţa mea. Îmi pare bine de cunoştinţă şi îţi mulţumesc mult că mi-ai permis să stau aici perioada asta. Sper din suflet ca apele să se liniştească destul de curând şi

să ne reluăm vieţile normale.

El din nou se holbează şi nu pot să nu mă gândesc cu teamă că poate m-a recunoscut. Zâmbesc forţat cu toţi dinţii, lăsând aparatul dentar să îmi strălucească în soare, iar el clipeşte de câteva ori.

Afişează un zâmbet vizibil forţat şi îmi cuprinde mâna cu palma lui mare, strângând uşor. Îi simt bătăturile din palmă şi să fiu a dracu' dacă pentru o clipă nu m-am gândit cum s-ar simţi palma lui pe pielea mea fină.

Erotic. Surprinzător de erotic.

— Mă bucur să te cunosc, Mary, spune el, trezindu-mă la realitate. Mă bucur că am putut ajuta şi poţi să stai liniştită oricât ai nevoie.

Îmi dă drumul la mână şi se întoarce spre Pops.

— Te ocupi tu de Magic mai departe?

— Da, da, spune acesta repede. Tu ai grijă de fete, că o duc eu pe Magic la grajduri.

Îmi dau seama că Magic este calul, mai exact iapa pe care el o liniştea când a fost întrerupt de sosirea noastră. Sosirea altor două iepe.

Kim mă conduce din nou în casă, iar în spatele meu îi simt prezenţa bărbatului care ne urmează. După ce ne luăm bagajele, el rămâne la parter în bucătărie să facă cafea, în timp ce Kim îmi arată camera de sus unde eu o să stau. Este o cameră frumoasă, în acelaşi ton călduros cu restul casei şi chiar dacă este mică, nu mă deranjează. Este

camera în care Kim a locuit, urmând ca ea să doarmă acum în camera veche a fratelui ei. Stăm amândouă pe pat, în timp ce Kim a luat în braţe un urs mare de pluş, care trona lângă perne.

— Cum ţi se pare până acum? mă întreabă ea.

— Este un loc foarte frumos. Chiar mă simt un pic mai liniştită, însă am văzut că fratele tău se uită cam ciudat la mine. Nu crezi că m-a recunoscut, nu?

— Nu cred, zice ea încruntându-se. Dar, ca să fim sigure, tu apucă-te să îţi despachetezi lucrurile şi eu cobor la el să văd dacă aflu ceva.

— Ok, spun eu un pic mai uşurată. A, Kim, o strig din nou înainte să iasă pe uşă. Îţi mulţumesc pentru tot!

Sinceritatea mea o impresionează şi imediat o văd cu ochii un pic umezi.

— Nu ai pentru ce, Tara! Chiar dacă nu ţi-ai dat seama până acum, pentru că ai un suflet atât de bun şi le faci din instinct, dar şi tu m-ai ajutat pe mine foarte mult de când te-am cunoscut.

Îmi face cu ochiul şi dispare repede, până când atmosfera nu devine şi mai lacrimogenă.

Oftez şi mă uit la bagajul meu plin de haine pe care nici măcar bunica mea nu le-ar fi purtat. Din fericire, am putut să îmi iau lenjeria intimă pe care o port de obicei, că nebunele nici pijamalele mele de la Victoria’s Secret nu m-au lăsat să le iau cu mine. Am reuşit eu să mai strecor câte ceva, dar tot nu sunt mulţumită.

Of… o să fie greu.

Capitolul 5

Michael

Încă sunt surprins de prezenţa nouă care o să stea cu mine în casă, sub acelaşi acoperiş. Sper din suflet ca sora mea să stea mai multe zile, cât să nu rămân doar eu cu această fată.

— Ce mai faci, nebunule? o aud pe Kim în spatele meu.

Îmi văd preocupat de cafea, să pun în cele 3 căni.

— La fel bei cafeaua? Cu o linguriţă de zahăr?

— Da, zice ea veselă, aşezându-se pe un scaun la masă.

— Şi prietena ta?

— Fără zahăr. Cum o bei şi tu. Neagră, urâtă, amară.

Câteva cuvinte îmi fac pielea de găină şi nu pot să nu le asociez cu prietena ei.

— Deci, cum ţi se pare Mary?

— Prietena ta e pe bune?

Ea face ochii mari şi se uită blocată la mine.

— Adică aşa arată ea de obicei, aşa se îmbracă? Sau a avut vreo traumă de curând?

— Ce vrei să spui?

Cum dracu’ să îi spun că e cea mai urâtă femeie pe care am văzut-o în viaţa mea, fără să îmi

jignesc sora că s-a asociat cu o asemenea creatură?

Când am văzut-o în faţa ochilor am crezut că mi se face o glumă proastă, iar când a zâmbit am zis că, dacă e furtună afară şi trăsnete, ea e în cel mai mare pericol cu fiarele alea ruginite în gură.

Fata asta este o chestie înaltă, slabă, acoperită de cele mai urâte haine, largi, lungi, total nepotrivite anului, nu secolului în care trăim. Iar de cap, nu mai zic. Un păr ce pare sârmos şi nepieptănat de 3 zile, o pereche de ochelari stil pisică cu lentile fumurii, model cum nu am mai văzut în viaţa mea şi care cu greu mi-au permis să văd dacă are şi doi ochi. Nu m-ar fi surprins să aibă doar unul. Gura, normală, ba chiar aş putea să spun că buzele îi erau conturate frumos, dar când a zâmbit, am crezut că îmi sar sârmele în ochi!

Şi acum, cum să formulez eu toate astea ca să îi răspund la întrebare?

— Kim, zic încet cât să fiu auzit doar de ea şi mă aşez pe scaunul de lângă, privind-o cu empatie. E cea mai oribilă creatură pe care am întâlnit-o în viaţa mea!

Nu pot să mă abţin. Sunt sincer de obicei şi nu pot să mint, mai ales pe sora mea. Aşa că dau drumul la cuvinte.

— Dacă tu pleci, mie o să îmi fie dracu’ frică să ies din cameră noaptea, să nu mă întâlnesc cu ea pe hol, că fac infarct! Mor pe loc! Ştii că nu îmi

plac filmele horror şi tu îmi aduci aşa ceva în casă?

Spre surprinderea mea, mă priveşte o secundă blocată, apoi izbucneşte într-un râs isteric care îi aduce lacrimi de amuzament în ochi.

— Mă bucur că râzi de mine. Eşti o vacă.

Ea râde şi mai tare!

— Să nu pomeneşti de vaci de faţă cu ea! zice printre hohote.

Aştept să se potolească câteva clipe bune. Eu doar stau ca prostul cu mâinile în sân şi mă uit la ea cum râde de problema mea. Şi când se potoleşte, îmi continuă:

— Mary are fobie de vaci. Te rog să o ţii departe de ele, dacă vă apar cumva în cale.

Ridic o sprânceană.

— Nu înţeleg, pe cine să apăr? Pe vaci, nu? Că o să se sperie dacă dau nas în nas cu prietena ta.

Ea începe să râdă din nou şi nu înţeleg de ce e aşa amuzant pentru ea. Bine dracu’ că nu am vaci la fermă, că nu mai dădeau lapte în veci!

— Mary este o fată de nota zece, zice ea, încercând să îşi potolească râsul nebun. O să o cunoşti şi o să îţi placă de ea, dacă treci cu vederea aspectul fizic.

— Să înţeleg că o să mâncăm cu lumina stinsă?

Râde din nou. Eu vorbesc serios, pentru că femeia asta sigur o să îmi dea vise urâte noaptea, iar sora mea râde de mine în ultimul hal.

— Nu fi bou! Ai un pic de răbdare şi o să vezi că e cuminte, la locul ei. Nu o să te deranjeze.

— Păi nu e ca şi când o să am eu mereu grijă de ea. Că doar nu pleci mâine, nu?

Zâmbetul ei dispare şi devine un pic preocupată. Să nu îmi spui… Şi totuşi îmi spune:

— Pe drum m-au sunat de la agenţia de impresariat. Au nevoie de mine în New York cât mai repede. Dar i-am prostit să mă lase să stau azi toată ziua, dar mâine dimineaţă trebuie să mă întorc.

— Şi ea rămâne? întreb făcând ochii mari.

— Nu muşcă, pe cuvânt, Mike, zice ea deja serioasă.

— Nu ştiu ce să zic… La ce are în gură, e mai periculoasă decât muşcătura calului.

Ea din nou începe să râdă, lovindu-mă peste umăr.

— Ce bou eşti!

Deja grimasa mea este una de „ok, te potoleşti să vorbim până coboară chestia aia de sus?”

— Deci ea nu merge cu tine înapoi în New York?

— Nu! Ţi-am zis de la telefon că ea o să mai stea, cel puţin până se întoarce Tara din vacanţa ei. Crede-mă, Mary are nevoie de linişte şi de asemenea, nu prea îi plac oamenii, aşa că te rog să ai grijă să nu vină prea multă lume pe aici.

— Crede-mă, acum nici nu vreau să mai chem pe cineva aici.

Se strâmbă la mine.

— Ţine minte, faci asta mai mult pentru mine. Mary m-a ajutat foarte mult şi mi-a fost alături când aveam nevoie de un sprijin. Este o persoană cu multe calităţi bune şi este prietena mea, asta ar trebui să îţi dea ceva de înţeles şi ţie. Ştii că nu mă împrietenesc aşa uşor cu oricine, dar ea este o persoană de încredere.

Oftez.

— Bine, Kim. Dacă zici tu, o să încerc să trec peste bariera fizică şi să nu mă mai holbez la ea în ultimul hal.

— Deci, de aceea te holbai tu la ea? Că e urâtă?

— Nu, Kim. Că e CEA mai urâtă!

Începe din nou să râdă şi după ce mai bea o gură de cafea, se ridică de pe scaun.

— Mă duc să văd cum s-a acomodat în cameră. După aceea vreau să o duc la o mică plimbare pe moşie să îi arăt ce ai tu pe aici.

— Luaţi jeepul?

— Nu. O să călărim.

Ridic o sprânceană.

— Ştie să călărească?

— Da, Mike. Ştie.

Răspunsul ei este evident ca şi când oricine ştie să călărească. Ridic din umeri şi îmi savurez cafeaua, în timp ce ea urcă la etaj la prietena ei.

Mă pierd în gânduri câteva minute, apoi mă duc la grajduri, unde îl rog pe Pops să pregătească

doi cai pentru fete. Stau o secundă şi mă întorc spre el, spunându-i că le voi însoţi şi să îmi pună şi mie o şa pe unul dintre cai.

O să le las spaţiu să vorbească ca fetele, dar sunt chiar curios să o văd pe tipa asta călărind şi poate dacă mai stau un pic pe lângă ele, o să mă obişnuiesc cu figura ei şi nu o să mă mai holbez.

Doamne, săraca fată. Mă întreb dacă cineva a încercat să scoată ceva bun din ea. Presupun că da, din moment ce lucrează pentru o actriţă, dar cred că au renunţat şi ei. Sau, mai rău, asta e tot ce au putut să scoată mai bun din ea. Mă scutur de gândul ăsta şi chiar sper să pot să văd dincolo de aspectul ei, aşa cum mi-a sugerat şi Kim, altfel o să fie al dracului de greu să stau în casă cu ea.

O jumătate de oră mai târziu cele două erau la grajduri şi din nou mă uit la fata asta lungă şi slabă, care acum poartă o pereche de pantaloni coloraţi, foarte largi în partea de sus şi mai strâmţi la glezne, ce îmi amintesc de pantalonii pe care îi poartă clovnii.

Doamne, ajută să nu se sperie calul…

Cu coada ochiului continuu să o privesc, chiar dacă mă prefac că sunt preocupat cu calul meu, trăgând de câteva cureluşe.

Încă de când au ieşit, amândouă sunt antrenate într-o discuţie despre nişte persoane de care nici nu am auzit. Discuţia este amuzantă şi ele râd la aproape fiecare replică. Îmi place să o văd pe Kim aşa relaxată şi râzând cum de mult

timp nu am mai văzut-o.

Mary, că încerc să mă obişnuiesc cu numele ei, râde de asemenea, dar ce mă surprinde este că, dacă nu mă uit la ea, râsul ei este cristalin şi surprinzător de plăcut. Iar vocea îi este elegantă, feminină şi cu o dicţie perfectă. Mă face să cred că are o educaţie destul de bună şi din nou mă trezesc că mă pierd cu privirea spre ea, studiindu-i mişcările.

Se urcă pe cal cu o eleganţă naturală, de parcă ar fi făcut asta de mică şi după poziţia dreaptă a corpului, aş putea să jur că a participat şi la concursuri de echitaţie. Continuă să mângâie calul, vorbindu-i calm şi zâmbindu-i, pentru a-i transmite energia caldă pe care se pare că şi ea o simte.

Lăsând toată urâţenia la o parte, trebuie să recunosc că e ceva frumos în tot acest tablou.

Pornim la drum şi le dau un avans de câţiva metri pentru a-şi continua discuţia ca între fete. Ajunşi pe câmpul deschis, Kim se întoarce spre mine cu un zâmbet malefic pe chip.

— Facem o cursă?

Prin lentilele ochelarilor mă uit la ea şi mă aştept să glumească.

— Hai! Nu am mai făcut de mult! insistă ea. Se bagă şi Mary!

Eh, hai că asta o să fie interesant. Ia să văd de ce e în stare urâţica asta.

— Bine, fetelor. Dar vă anunţ de la început că

nu îmi place să fiu blând cu femeile, glumesc eu, dar uitându-mă spre Mary văd cum mă priveşte blocată, cu buzele întredeschise.

Ce i-o trece ei prin cap în clipa asta? Am făcut o glumă cu o uşoară tentă sexuală şi s-a ruşinat de ea?

Scutur din cap, alungând gândul că poate e şi din aia crescută pe la vreo mănăstire, dar altul îi ia locul şi mai repede: oare ea a fost vreodată atinsă de un bărbat?

Capitolul 6

Tara / Mary

În branşa mea am avut ocazia să cunosc o mulţime de bărbaţi, de la actori celebri la modele faimoase ce defilează mândre pentru cele mai cunoscute case de modă. Dar frumuseţea lor mi se părea mereu că este una forţată şi nu o singură dată am avut ocazia să văd că ei purtau machiaje subtile, lentile de contact sau anticearcăne să le acopere pungile oboselii pe care şi eu o înţelegeam. Erau frumoşi, dar le lipsea ceva esenţial: naturaleţea.

Ei bine, tipul ăsta emană o frumuseţe naturală, sustrasă din mediul în care trăieşte, puţin sălbatică şi poate chiar necizelată.

Deci nu pot să spun decât: Mamă, cât de

frumos e! Este atât de sexy cu braţele lui dezgolite, cu zâmbetul ăla mortal… şi acum o mai aruncă şi pe asta în glumă, cum că el nu e prea blând cu femeile.

Băi, băiatule, eu sunt neatinsă de un bărbat de câteva luni bune şi tu, bunăciune mişcătoare, mă faci să te arunc pe jos pe câmpul ăsta şi să te las să nu fii deloc blând cu mine?!

Hai că asta e culmea. Toţi hormonii mei au luat-o razna. În 30 de secunde am 30 de fantezii cu el, doar aici şi acum.

La dracu'… este numai vina lui Cate şi a felului ei de a fi că m-a prostit şi pe mine. Poate am şi eu momentele mele în care gândesc la fel de pervers ca ea, doar că diferenţa dintre noi este că ea şi acţionează în acest sens. Eu nu am acest curaj şi prefer să fiu o femeie care aşteaptă să vină iniţiativa din partea bărbatului.

Ea, ca şi în cazul viitorului ei soţ, e genul „am văzut, mi-a plăcut, am futut". Eu în schimb, sunt genul „am văzut, mi-a plăcut, acum aştept să facă el primul pas". Ştiu… sunt o fire mai romantică şi fetele mereu mi-au spus că trebuie să mai preiau şi eu iniţiativa şi să acţionez atunci când îmi place cineva, dar… sunt mai mult ca Sofia, mai timidă la capitolul bărbaţi, mai lipsită de iniţiativă.

Dar acum, tipul ăsta mă face să îmi doresc ceva carnal cu el. Foarte carnal. Dar este fratele lui Kim, iar eu sunt ascunsă sub un strat de haine pe care nici măcar un cerşetor nu le-ar purta, aşa

că stau liniştită că nu o să se ajungă la nicio situaţie de genul. Doar dacă el are vreo fantezie cu femei mai urâte decât noaptea… dar mă îndoiesc.

Dar cu toate astea, frustrarea mea este destul de mare şi trebuie să îl bat pe tipul ăsta arogant care mă priveşte prin ochelarii lui de soare ca pe o urâtă, aşa cum m-a liniştit Kim atunci când am crezut că el m-a recunoscut.

Era foarte amuzată. Recunosc că şi eu am fost atât amuzată, cât şi uşurată că el s-a blocat la urâţenia mea şi nu şi-a dat seama cine sunt cu adevărat. Dar în acelaşi timp, ceva m-a deranjat. Mi-ar fi plăcut să îl cunosc într-un alt context, iar el să mă vadă aşa cum sunt eu cu adevărat. Oare atunci i-ar fi plăcut de mine? Ar fi vrut să mă sărute?

La ce dracu' îmi zboară mie gândurile bolnave? Din nou o înjur pe Cate şi influenţa ei.

Ne aşezăm toţi, unul lângă altul şi Kim ne arată un copac la câteva sute de metri în faţă şi anunţă că acolo este linia de finish.

Ok. Atunci să-i dăm bice, nu?

Oare trebuia să le spun că eu am învăţat să călăresc încă de mică şi că sunt al dracului de bună şi la viteză? Ha! Dar ce, sunt proastă?! Le spun după aceea, dacă mă întreabă.

Şi pornim.

În primul sfert al distanţei suntem toţi trei cam la egalitate, apoi Michael începe să ia un uşor

avans şi până la jumătatea distanţei, are mai bine de un cal avans. Aşa că acţionez şi îndemn calul meu minunat să alerge mai repede şi lăsând-o pe Kim în spate, mă apropii de Michael şi îl depășește cu greu, dar cu toate astea, reuşesc să îl las şi pe el în spatele meu. Când ajung la copac, am deja un avans de aproape doi cai lungime faţă de el, iar Kim mult mai în spate.

— Frumos! Chiar te pricepi! mă felicită el zâmbind slab, dar mai mult, îmi pare că este confuz.

— Mulţumesc, răspund respirând greoi şi încerc să îi zâmbesc de data asta fără să îmi arăt aparatul dentar.

— Ai zis tu că îţi place să călăreşti, dar nu mă aşteptam să fii chiar atât de bună! zice şi Kim, ajungând lângă noi.

— Mulţumesc, Kim. Întotdeauna mi-au plăcut animalele astea minunate şi mereu am simţit că pot să mă înţeleg cu ele foarte bine. Avem limbajul nostru propriu, glumesc eu.

Dar se pare că doar Kim gustă gluma, pentru că fratele ei continuă să mă privească puţin mai serios.

— Unde ai învăţat? întreabă Michael, în timp ce întoarcem caii şi pornim la pas înapoi spre casă.

— De mică mi-a plăcut călăria şi din fericire, părinţii mei nu s-au împotrivit şi m-au lăsat să merg la cursuri de echitaţie, iar ulterior mi-au luat

şi un cal.

— Să înţeleg că nu eşti din New York?

— Nu. De pe Coasta de Vest. Acolo am cunoscut-o şi pe Tara şi am venit după ea în New York, răspund eu şi cu ocazia asta află şi cum am ajuns în marele oraş, ca altă dată să nu mai deschidă subiectul, dacă devine curios.

— Ai participat şi la concursuri de echitaţie?

Asta m-a luat prin surprindere. Cum şi-a dat seama?

Zâmbesc ca un copil prins cu minciuna, chiar dacă mi se văd toate fiarele din gură.

— Cred că trebuia să specific asta înainte de cursă, nu?

El zâmbeşte şi… WOW!!! Ce zâmbet! Acum fix în faţa ochilor mei îi văd dantura perfectă şi zâmbetul minunat. Ţine-mă, calule, că sar pe el! Cineva să îmi dea palme că m-am îndrăgostit!

— La începutul cursei am vrut să propun un pariu, dar acum mă bucur că nu am făcut-o, continuă el.

— Şi care ar fi fost miza?

Stă şi se gândeşte.

— Nu ştiu. Dar hai să mai facem o cursă acum, pe o anumită mizică.

— Nu îţi place să pierzi, nu-i aşa?

El zâmbeşte.

— Nu prea. Traume de când lucram pe Wall Street.

— Iar eu am traume date de nişte părinţi

perfecţionişti. Ale mele sunt mai rele.

Râdem amândoi şi observ cum Kim ne priveşte zâmbitoare.

— Te bagi?

Ea oftează resemnată şi dă din cap:

— Eu o să pierd sigur. Sunteţi amândoi al naibii de buni. Dar sunt curioasă care e miza.

Stăm câteva minute şi ne gândim toţi trei. Care să fie miza? Nu ceva legat de gătit, că nu ştiu.

— Sunt în pană de idei, declar eu.

— Nici eu nu mă simt foarte inspirat, zice şi Mike.

— Am eu soluţia. Pentru că niciunul nu are idee, eu zic că cel care pierde, să facă ceea ce îi spune câştigătorul. Un cupon câştigător.

Ne uităm amândoi la ea, total confuzi.

— Eu am zis că nu mă bag, aşa că rămâneţi voi doi. Dacă Ta… Mary câştigă, azi, mâine, oricând are chef, o să îi dea un ordin lui Mike, de exemplu să îi calce toate rufele. Şi o să specifice că e cuponul câştigător pe care îl foloseşte, iar Mike va trebui să calce rufele fără să comenteze.

Ne uităm unul la celălalt şi chiar dacă nu avem altă idee, nici asta nu pare să ne încânte cel mai tare, dar cu toate astea…

— Hai că o să fie amuzant! O să vă ajute să vă mai apropiaţi de mâine încolo, când o să rămâneţi amândoi, ca să nu vă plictisiţi. Şi să îmi spuneţi şi mie ce stabiliţi.

— Dar eu nu calc rufe… zice Mike încruntându-se.

— Eh, dacă Mary o să vrea, o vei face.

— Şi pot să adaug şi condiţii, nu? întreb eu, când îmi vine o idee despre ce ar putea face acest joc mai interesant.

— Da, normal.

Zâmbesc malefic şi mă uit la Michael.

— Pregăteşte-te să calci nişte rufe, dezbrăcat!

El face ochii mari şi rămâne cu gura căscată, ceea ce mă face să râd copios. De asemenea, Kim se distrează maxim pe seama noastră.

Îşi muşcă buza de jos şi mă priveşte jucăuş prin ochelarii lui fumurii.

— Binee… Atunci sunt de acord. Un cupon câştigător. Ai dreptul la o regulă.

Ok… fără să îmi dau seama, m-a luat valul care se poate întoarce împotriva mea.

— Pot să stabilesc regula la momentul respectiv?

El se strâmbă.

— De exemplu, dacă tu mă pui să îţi calc sau să îţi gătesc, le fac fără probleme, nu garantez că nu vor fi rezultate fatale, dar nu o voi face fără haine. De fapt nu fac nimic fără haine, dacă e lumină.

De îndată ce fac această completare, îmi dau seama cum a sunat. Pervers. Şi singura mea reacţie este să râd, lăsându-i să creadă că e o glumă. Kim chicoteşte, dar Mike mă priveşte calm,

ca şi când ascunde ceva.

— De acord. Fără a implica hainele. Şi dacă tot vei mai avea ceva de comentat, o să negociem la momentul respectiv.

— Ok.

Întind palma spre el pentru a pecetlui pariul şi el acceptă.

Kim aplaudă entuziasmată de lângă noi şi se pregăteşte să ne dea startul.

Când fluieră, pornim amândoi în viteză. Este o cursă ce pare pe viaţă şi pe moarte şi niciunul nu se lasă mai prejos. De data asta însă, Mike nu se mai lasă în spate şi alergăm amândoi umăr la umăr.

Chiar dacă este o competiţie ce poate să aibă o miză destul de mare, suntem destul de distraţi amândoi şi râdem de jocul nostru.

— Te prind! îl aud pe Mike încercând să mă intimideze în glumă.

— M-ai prins deja! Stai în spate că e mai soare, iar eu trebuie să câştig!

— Ţii aşa mult să mă vezi dezbrăcat?

Mă înec. Cred că şi calul meu s-a înecat, că pierd din avans. M-a prins. La propriu şi la figurat. Nu mai am replică şi reuşeşte să mă depăşească foarte puţin, iar până ajungem la linia de final, nu are mai mult de jumătate de cal avans.

La dracu’… Am pierdut pariul.

Capitolul 7

Michael

Creatura asta este... interesantă.

Cu fiecare clipă, cu fiecare vorbă a ei, descopăr o fire amuzantă, relaxantă, chiar frumoasă, dacă reuşesc să o privesc dincolo de aspectul fizic, aşa cum m-a sfătuit Kim. Recunosc, bariera asta încă mă loveşte, dar parcă încep să mă obişnuiesc, iar până după cină, când rămânem toţi trei în living, lucrurile sunt mult, mult mai relaxante între noi.

Fetele au dorit să aprind şemineul, aşa că m-am conformat. Acum suntem toţi trei în sufragerie, eu cu un pahar cu whisky, iar ele cu câte unul cu vin, râzând împreună de amintirile amuzante pe care eu şi Kim le-am trăit tot aici, în casa în care am copilărit.

Nu am mai stat de vorbă cu ea atât de mult timp, atât de relaxat şi de mult nu am mai fost atât de amuzaţi. Sunt surprins că suntem atât de deschişi, chiar dacă este cineva străin alături de noi. De fapt, străin pentru mine.

— Mary, tu mai ai fraţi sau surori? o întreb.

— Nu chiar.

Face o pauză, dar vede că aştept să îmi explice.

— Sunt singură la părinţi, dar mai am câteva

prietene foarte bune care mi-au fost mai apropiate decât familia.

Mă uit la Kim, care presupun că le cunoaşte şi ea, dar nu mi-a povestit niciodată de ele.

— Chiar ai avut noroc cu ele, îi zice Kim. Sunt de-a dreptul minunate şi de încredere.

— Tu nu eşti apropiată de ele, Kim? o întreb pe sora mea.

— Sunt prietenele lui Mary încă de când era la universitate, îmi explică ea, răspunzându-mi cu ocazia asta subtil la întrebare.

— E frumos să ai oameni lângă tine, mărturisesc sincer.

Nu am cum să nu mă gândesc că eu nu îi am decât pe Pops şi pe soţia lui, care îmi sunt ca nişte părinţi de când i-am pierdut pe cei biologici. Mai sunt câteva persoane prin oraş cu care mă mai întâlnesc, dar nimic căruia să îi dau importanţă. Pe Kim o văd foarte rar şi chiar dacă facem tot posibilul să vorbim cât mai des la telefon, distanţa asta tot ne face comunicarea grea. Iar de când lucrează pentru actriţa aia, am văzut-o o singură dată în ultimul an şi asta pentru că am avut eu nişte treabă în marele oraş şi cu greu şi-a făcut şi ea timp să ieşim să mâncăm.

Munceşte mult, dar mă bucur să văd că arată bine. Nu pare să fie chiar atât de obosită şi alergată, cum îmi imaginam mereu că este.

— Sunt tot în New York prietenele tale? o întreb din nou pe Mary, revenind cu picioarele pe

pământ.

— Da. Dar şi ele muncesc destul de mult şi din păcate, nu reuşim să ne vedem toate atât de des pe cât ne dorim.

— În special dacă au familie sau copii, asta face şi mai grea reuniunea. Vorbesc din propria experienţă cu prieteni de-ai mei.

Ea zâmbeşte, dar cred că văd şi puţină tristeţe când răspunde.

— E adevărat că eu sunt singura fără partener dintre noi cinci. Ele, din fericire, şi-au găsit pe cineva de încredere. Unele s-au căsătorit, altele urmează. Însă mă bucur pentru ele că au avut aşa noroc.

— 3 plus, îi zice Kim şi o loveşte în glumă cu cotul, iar Mary chicoteşte.

Nu ştiu la ce se referă, dar bănuiesc că sunt chestii de-ale fetelor şi prefer să nu insist.

— Şi tu ce mai aştepţi? o întreb pe Mary, dar stomacul mi se strânge când îmi dau seama că răspunsul este chiar în faţa mea.

Rămâne blocată o secundă, apoi forţează un zâmbet şi îmi răspunde:

— Aştept să mă fac mai frumoasă, că şanse ca cineva să mă placă pentru cine sunt eu cu adevărat, sunt mult mai puţine.

— Să te faci mai frumoasă sau mai urâtă?

Întrebarea vine din partea lui Kim şi sunt şocat că a avut tupeul să o întrebe pe prietena ei aşa ceva. Însă reacţia lui Mary este cu totul alta

decât să se simtă jignită şi încep amândouă să râdă în hohote.

— Mai urâtă de atât nu cred că se poate! zice Mary printre hohote.

Eu continuu să mă uit la ele surprins, dar în acelaşi timp, plăcut impresionat de lejeritatea cu care ele, sau mai exact Mary, vorbeşte despre defectele ei.

Le las singure în living, în timp ce mă retrag în dormitorul meu cu un sentiment de uşurare că fata asta este chiar plăcută. Este amuzantă şi are un suflet cald, ceea ce te face să te simţi relaxat în preajma ei foarte uşor.

Îmi deschid o carte şi lăsând pe fundal televizorul pe un film, mă bag la citit. Cu greu reuşesc să mă concentrez asupra poveştii, pentru că mintea mea tot zboară spre Mary. Ceva îmi spune că este mult mai multă frumuseţe sub tot acest aspect urât. Cum de altfel, aşa se întâmplă cel mai des în cazul oamenilor neînzestraţi cu calităţi fizice. Sunt sigur că nu a avut o viaţă uşoară şi, cu toate astea, ea râde în continuare şi chiar face glume pe aspectul ei.

Puţin ciudat poate, dar… până la urmă mă bucur că sora mea are alături o persoană atât de ok.

Firul poveştii mă prinde cu greu, dar şi când o face, timpul mă fură şi îmi dau seama că este trecut de 12 noaptea.

Din living nu se mai aude gălăgie şi mă întreb

dacă focul în şemineu s-a stins, sau trebuie să iau măsuri să nu sară jar pe podea şi să avem surprize neplăcute.

Mă îndrept încet spre sufragerie unde, spre surprinderea mea, cele două dorm liniştite, Kim pe canapea, iar Mary pe un fotoliu mai mare.

Lui Kim îmi vine să îi fac o glumă proastă şi să o trezesc cu nişte stropi de apă pe faţă, dar îmi dau seama că am o vârstă şi nu prea mai sunt potrivite nebuniile pe care i le făceam în copilărie. Privirea îmi fuge la Mary şi… e ceva schimbat. Chiar dacă în lumina asta sprâncenele ei nepensate par a fi unite, în acelaşi timp, chipul ei pare că are nişte trăsături destul de… fine. Acum fără ochelarii ăia oribili, îi văd genele care sunt destul de lungi, nasul micuţ şi drept, obrajii înroşiţi, buzele rozalii şi frumos conturate…

La dracu'… femeia asta chiar ar putea să fie frumoasă.

Kim se mişcă şi mă îndrept repede de spate, pentru că fără să îmi dau seama îmi apropiasem chipul destul de mult de al acestei fete.

Decid că trebuie să îmi revin şi să nu îmi mai imaginez eu ceea ce nu este şi cu ocazia asta să le trimit pe amândouă în camerele lor.

Kim se trezeşte într-o secundă, ca în armată şi imediat îşi dă seama unde se află şi se relaxează.

— Am picat ca muştele de oboseală, zice ea încet. Ne-a luat valul de la vin, aici lângă şemineu e cald…

Îi zâmbesc şi îi arăt spre prietena ei.

— O trezeşti tu?

— Da, da, stai liniştit. Du-te la tine în cameră că mă ocup eu de ea, zice repede.

— Sigur nu vrei să te ajut?

— Nu, îmi şopteşte cu hotărâre. Mă descurc. Hai, noapte bună!

Se cam grăbeşte să mă expedieze, dar nu comentez. Probabil că aşa face ea când e trezită din somn. Soră ciudată.

— Noapte bună, zic încet şi mă reîntorc în camera mea, dar nu înainte de a verifica focul care este aproape stins.

În cameră, îmi amintesc de pariul pe care Mary l-a pierdut la cursa de azi. Nu am avut idee ce mizăsă pun, şi recunosc că nici acum nu am idee. Dar m-au surprins aluziile ei şi gluma cu călcatul rufelor dezbrăcat. Pot să jur că dacă nu aminteam de gluma asta exact înainte de linia de final, ea ar fi câştigat cursa.

Tara / Mary

— Mary…

Aud prin visul meu o voce care strigă acest nume. O singură persoană îmi spunea aşa, bunica mea. Încerc să deschid ochii, dar nu e ea, ci Kim.

Pentru o clipă, mă uit confuz la ea, în timp ce îmi repetă numele „Mary”. De ce dracu’ îmi spune aşa?

— Mary, hai în cameră. Am adormit în sufragerie.

În clipa următoare îmi dau seama la ce se referă, unde sunt şi cine sunt de aproape 24 de ore, de când noul meu alias a fost creat.

Dau să mă ridic încet, dar am picioarele amorţite pentru că am adormit pe un fotoliu, cu genunchii sub mine.

— Cât e ceasul? întreb încet, nedorind să îl trezim pe fratele ei.

— Trecut de 12, răspunde ea. A venit Mike şi m-a trezit, dar din fericire, nu e destul de multă lumină în cameră să îşi dea seama ceva legat de tine.

— Ce să îşi dea seama? Că noaptea sunt şi mai urâtă decât ziua, zic eu chicotind adormită şi reuşind să mă ridic în picioare.

— Nu ai ochelarii şi nu uita că ţi-ai scos şi aparatul. În afară de puţin machiaj pe care îl mai ai, eşti practic tu.

Îmi pipăi faţa şi îmi dau seama că are dreptate. Trebuie să fiu mai precaută de acum înainte, mai ales că nu o să o mai am pe Kim să mă atenţioneze dacă fac o greşeală.

Îmi iau accesoriile respective şi mergem la etaj. Am nevoie să fac un duş, acum fiind sigură că nimeni nu o să mă surprindă.

Cincisprezece minute mai târziu, eram deja înapoi în camera mea, băgată toată sub o pătură călduroasă şi plăcută. Adorm repede şi am un

somn liniştit, fiind în sfârşit relaxată că am trecut cu bine peste o zi fără ziarişti, fără să citesc măcar presa sau un alt articol aberant despre mine, fără să aud telefonul sunând, cu excepţia unui mesaj de la fete, prin care le-am anunţat că totul este în regulă şi că le voi ţine la curent cu „concediul” meu.

În rest, a fost linişte şi deja mă gândesc la cartea mea cu benzi desenate de care intenţionez să mă ocup cât sunt aici.

A doua zi, Kim pleacă foarte devreme, condusă de Pops la aeroport, după ce îşi ia „la revedere” de la mine şi de la fratele ei. De data asta am emoţii pentru că nu îmi amintesc să fi fost vreodată pe un teren atât de străin, în casa unui om pe care abia îl cunosc, chiar dacă ziua de ieri pare că ne-a apropiat destul de mult şi am reuşit surprinzător de repede să mă simt relaxată în preajma lui.

Şi cu toate astea, uite-mă aici, lângă el, privind amândoi spre norul de praf care se ridică în spatele camionetei conduse de Pops.

Michael se întoarce spre mine şi îmi zâmbeşte.

— Eşti pregătită?

Nu ştiu la ce se referă, dar să fiu a dracu’ dacă nu mă simt încolţită şi intimidată de frumuseţea acestui bărbat şi încrederea pe care el o emană.

Tot ce pot să fac, este să zâmbesc ca o adolescentă proastă, fascinată de el, în timp ce mintea mea ţipă:

Sunt foarte pregătită! Ia-mă!

Capitolul 8

Michael

Am rămas eu cu ea. Şi acum ce fac? Mă simt parcă mi s-a lăsat în grijă un copil mic, cu care nu am nici cea mai mică idee cum să mă comport.

Momentan, până când Pops se întoarce nu am nimic de făcut şi în mod normal mi-aş fi pus nişte muzică şi aş fi continuat să citesc din cartea mea sau să mă uit pe rapoartele de vânzări.

Aşa că nu îmi rămâne decât să îi propun cam singura chestie pe care cred că o putem face împreună.

Mă întorc spre ea şi încerc să îi zâmbesc cald.

— Eşti pregătită?

E un pic confuză, dar îmi zâmbeşte.

— Până se întoarce Pops, cu care o să am nişte treabă, mă gândeam să mergem să mai călărim, dacă nu te-a obosit prea tare repriza de ieri.

Chipul ei se luminează dintr-odată şi zâmbetul ei este din nou unul frumos, care îmi transmite ceva… Ceva. Nu ştiu ce. Un sentiment cald…

— Se poate?

— De ce nu s-ar putea?

— Nu ştiu… am crezut că a fost o ofertă doar pentru ieri şi atât.

Râd.

— Sunt sigur că nu o să se supere, ba chiar o

să le facă plăcere cailor să iasă la plimbare. Fugi şi schimbă-te dacă ai nevoie şi ne vedem la grajduri. Eu o să pregătesc doi cai.

— Tot pe cei de ieri?

— Cum vrei tu. Poţi să vii şi să îţi alegi altul.

Aprobă repede şi fuge în casă. Exact ca un copil. Doar că ea nu este un copil, ci o femeie matură şi cu un alt tip de frumuseţe decât cea tradiţională, fizică.

Revine destul de repede şi îi prezint toţi caii. Se opreşte la Magic.

— Este iapa de ieri, nu?

Aprob din cap.

— Este foarte frumoasă. Dar a păţit ceva, nu?

— Da. A fost prinsă într-un incendiu şi de atunci este foarte speriată.

Intrăm amândoi în ţarcul animalului şi îi arăt lui Mary cicatricea pe care calul o are pe spate şi pe pulpa din spate.

— O doare? mă întreabă încet.

— Nu. S-a vindecat de ceva timp, dar a rămas cu o sensibilitate pe zona aceasta a pielii şi asta o face cam greu de călărit. Se agită dacă e atinsă acolo pentru mai mult timp.

— Săraca de ea. Şi cu toate astea este atât de frumoasă…

Vorbeşte despre iapă, dar privirea mea fuge spre fata de lângă mine. Uit de aparatul dentar, de ochelarii care din nou mă împiedică să îi văd culoarea ochilor, de sprâncenele stufoase, de toate

aceste aspecte fizice şi o văd pe ea, aşa cum am cunoscut-o de aproape 24 de ore. Frumoasă.

— Aşa e, şoptesc şi ea îşi ridică privirea spre mine.

Sunt captivat de buzele ei întredeschise, care par că respiră un pic agitat şi deodată simt nevoia să le gust. Să descopăr aroma lor, dacă e la fel de dulce ca aspectul rozaliu pe care îl au şi care mă duc cu gândul la căpşuni gustoase.

Pentru o clipă sunt convins că o voi face, iar la cum mă priveşte şi cum stă nemişcată, sunt sigur că nu o să se supere pe mine.

Dar apoi ce o să fac? Fata asta nu merită să îmi bat joc de ea sau să o tratez ca pe oricare altă păpuşică pe care am mai agăţat-o până acum. La dracu', zici că sunt un nefutut care şi-ar înfige-o în orice femeie care mişcă.

Îmi dau seama imediat că aş face o mare greşeală şi îmi mut imediat privirea spre colţul opus, clipind des.

— Da, asta e povestea lui Magic, zic eu repede, risipind atmosfera tensionată cât pot de mult. Cu răbdare, o să fie bine.

— Corect, zice şi văd cu coada ochiului cum se joacă cu degetele ei lungi şi fine, pe care le-am descoperit încă din prima zi.

Ce dracu' e cu mine? De ce mă gândesc la ea atât de mult? Este prietena lui Kim şi atâta tot. Nu trebuie să o fac să sufere, ba din contră, trebuie să fiu o gazdă cât mai bună pe perioada în care ea va

sta aici.

Alege până la urmă acelaşi cal pe care l-a avut ieri şi pornim la o plimbare relaxantă.

— E chiar linişte, sesizează ea. Total diferit de haosul şi gălăgia din oraş.

— Acesta este motivul pentru care m-am retras aici.

— Mi-a zis Kim că ai lucrat mulţi ani în New York.

— Şi nimic nu se compară cu gălăgia de pe Wall Street.

— Daaa… Zarvă, trafic, mereu aglomeraţie, turişti… nebunie!

Zâmbesc.

— Corect.

— Dar regreţi sau ai regretat vreodată că ai renunţat la viaţa de acolo pentru a te face fermier?

Stau câteva secunde pe gânduri, dar răspunsul îl simt în tot sufletul meu.

— Nu. Recunosc că am avut momente în care am crezut că voi eşua lamentabil, dar din fericire, am trecut peste probleme şi alături de oamenii mei le-am rezolvat. Dar şi momentele astea nu m-au făcut decât să lupt şi mai tare pentru a reuşi şi nu am dat atenţie altor sentimente negative.

— Asta este foarte bine. Nicio schimbare nu este uşoară, dar atâta timp cât o faci din tot sufletul, fericirea adusă de ea este garantată.

O privesc cu drag. Da, cu drag, pentru că îmi

pare că mă înţelege cu adevărat şi asta mă bucură.

— Ce ai zice dacă am face un obicei din plimbarea asta a noastră şi am repeta-o în fiecare dimineaţă sau seară? o întreb dornic ca ea să accepte, pentru că de mult nu m-am mai plimbat pe cal alături de cineva, iar timpul acesta îl simt cu adevărat ca o pauză relaxantă, care mă face să mă bucur din nou de ceea ce este în jurul meu.

— Aş fi cea mai fericită! răspunde cu entuziasm şi cu un zâmbet contagios.

Nu este singura fericită.

*

Când ne întoarcem la grajduri, Pops deja revenise şi mă anunţă că a trecut şi pe acasă şi a adus mâncare gătită de April, soţia lui.

Mary se oferă să se ocupe de aranjarea mesei de prânz, dar oricât de bine-venită este iniţiativa ei, sunt sigur că nu o să o las singură.

Mă simt prost chiar şi că o las singură în timp ce eu am de verificat nişte maşinării împreună cu Pops, dar îmi spune să nu îmi fac griji, că are treabă destulă cât să îşi umple timpul.

Fără să îmi dau seama, o urmăresc cu privirea până când intră în casă.

— Frumoasă fată, îl aud pe Pops din spatele meu.

Mă întorc să îl privesc, încruntându-mă la el.

— Tu nu porţi ochelari, nu? îl întreb.

— Nu! răspunde mândru.

— Poate că ar fi cazul. Vrei să îţi fac o programare?

— Nu eu trebuie să port ochelari, ci tu, prostovanule, îmi zice bosumflat.

— Pe bune?

— Când ai anii mei vezi frumuseţea interioară a unei persoane. Iar fata asta radiază. Şi pe lângă asta, să fiu sincer cu tine, am aşa un sentiment că dacă săraca fată ar avea un pic mai multă grijă de ea, ar fi chiar frumuşică.

Mă uit peste umăr spre casa unde ea este acum făcând cine ştie ce.

— Poate că aşa e, Pops, zic gânditor, dar apoi mă întorc cu faţa spre el. Tu oricum zici că vezi mai bine decât mine.

— Voi ăştia tineri vă uitaţi doar după craci lungi şi tone de fard. Aţi uitat cum arată o femeie nemachiată.

Îmi aruncă cuvintele supărat, luând-o la pas grăbit şi apăsat spre hambarul unde sunt maşinăriile necesare recoltei, care acum sunt în pauză şi mai au nevoie de mici retuşuri.

La masa de prânz ne strângem toţi trei şi aşezăm masa, iar cu ocazia asta Mary află unde sunt farfuriile, tacâmurile şi ce mai este prin bucătărie.

Pops continuă cu glumele lui deja obişnuite despre animale, povestind amintirile lui amuzante din tinereţe, atât cu animalele, cât şi cu soţia lui. Mary se declară entuziasmată să o cunoască pe

April, iar Pops îi spune că sigur cele două se vor îndrăgi din prima clipă.

După masă, Pops se întoarce în hambar, iar eu după câteva ore alături de el, mă retrag în birou, unde mă aşteaptă mai multe mail-uri de la contabil şi rapoarte de la omul de vânzări.

Capitolul 9

Michael

Zilele trec ca prin vis. Este ceva atât de normal şi natural în a merge la plimbare cu caii alături de Mary, de obicei dimineaţa, apoi să luăm masa de prânz împreună, cu sau fără Pops, iar seara să servim din nou cina împreună.

Cu o seară înainte i-am avut pe Pops şi pe April invitaţi la cină şi recunosc că a fost o atmosferă chiar plăcută, relaxantă şi amuzantă, ca de familie. Şi nu au trecut decât 4 zile de când ea este aici.

E ceva la Mary care îmi place din ce în ce mai mult şi sunt surprins să mă simt atât de intrigat de ea. Încerc însă, de fiecare dată, să trec peste nebunia mea de moment şi să îmi văd de ale mele.

În timpul ăsta ea desenează la laptopul la care are ataşată o tabletă grafică, ca un monitor. Le-a instalat pe masa din sufragerie şi am avut plăcerea să îmi prezinte şi mie munca ei. Scrie o carte de dragoste cu un pic SF, dar din desene.

Manga. Sunt familiarizat cu stilul, dar la un nivel mult mai începător, fiind în copilărie fan al revistelor de benzi desenate, pe care obişnuiam să le colecţionez.

Dar ea este la alt nivel, iar desenele ei sunt mult mai realiste şi se vede că are un talent incredibil. Îmi povesteşte despre această pasiune a ei şi despre cei doi colegi pe care îi mai are ca şi colaboratori pe anumite segmente, fiind cei care creează imagini pentru câteva dintre personajele secundare şi o ajută şi cu documentaţia pentru poveştile ei.

— Toată nebunia cu actriţa îmi mănâncă câteodată mai mult timp decât mi-aş dori, aşa că am avut nevoie de ajutor, altfel aş termina o carte în mai bine de un an.

— Ai reuşit să şi câştigi ceva din pasiunea asta?

Zâmbeşte.

— Da.

— Dar nu de ajuns încât să renunţi la jobul din New York?

O văd cum se foieşte pe scaunul ei şi oftează.

— Este puţin mai complicat. Dar sper ca în cel mai scurt timp să reuşesc să fac ceea ce îmi place cu adevărat.

— Să desenezi.

— Da.

— Deci, tu ai regrete?

Oftează din nou şi zâmbeşte amar.

— Da. Regret că nu am dat mai multă atenţie desenelor încă de când mi-am descoperit pasiunea asta, în liceu. Regret că le-am lăsat la o parte şi mi-am pierdut timpul cu alte chestii superficiale, care mi-au plăcut la momentul respectiv şi care, fără să îmi dau seama, m-au aruncat într-un vortex din care acum cu greu mai reuşesc să scap. Aşa că până reuşesc să scap de alte stresuri şi griji, încerc să le fac pe toate în paralel şi apoi să mă dedic doar desenului şi poveştilor mele.

— Crezi că pot să te ajut cu ceva?

Oferta mea este sinceră şi chiar mi-aş dori să o ajut să îşi îndeplinească visul.

— Deja o faci, spune ea şi îmi zâmbeşte sincer.

Un zâmbet frumos. Cu adevărat frumos.

— Deja o fac? o întreb pierdut în acel zâmbet.

— Mai mult decât crezi, zice încet.

Suntem amândoi la masa din bucătărie, după ce am servit prânzul împreună. Dintr-odată, totul pare foarte intim şi dacă nu ar fi masa asta între noi cred că…

Ce, ce, idiotule?

Nu apuc să am o reacţie că ea sare în picioare şi mă îndrept de spate imediat, revenind la starea mea naturală.

Ce dracu’ e în capul meu?

— A fost foarte bună mâncarea, zice ea, schimbând subiectul.

Sunt sigur că şi ea şi-a dat seama de tensiunea dintre noi din acea clipă, dar se pare că acum e

stânjenită şi evită să mă privească.

— Da, April a gătit din nou extraordinar de bine.

— Din păcate, eu am cele mai mici cunoştinţe despre bucătărie şi am prins doar câteva reţete de la una dintre prietenele mele, care e pasionată de bucătărie.

— Nici eu nu mă laud că sunt un talent, dar cred că aş putea supravieţui câteva zile cu ce aş găti. Doar câteva zile, după aceea nu prea mai garantez.

Ea începe să râdă şi acel chicotit dulce cristalin îmi mângâie iar urechile. Zici că e o altă persoană, faţă de cea care este în faţa mea.

Şi iarăşi mă pierd cu ochii pe chipul ei, pe zâmbetul ei, chiar dacă îi pot vedea aparatul acela care îi acoperă dantura de tot.

Strânge farfuriile, le aşază cu atenţie în maşina de spălat vase, apoi curăţă masa şi cu delicateţe îşi şterge mâinile de un prosopel de bucătărie.

Este mereu delicată, iar eu sunt din ce în ce mai intrigat de ea.

Şi mă simt din ce în ce mai atras de ea. De ce?

De ce? Pentru că dincolo de aspectul ei urât am reuşit să văd nişte lucruri frumoase. În primul rând, felul ei de a fi, iar în al doilea rând, micile raze călduroase care se strecoară prin tot acest aspect, cum ar fi zâmbetul ei, mişcările elegante, pielea fină. Pe zi ce trece se pare că descopăr ceva

nou şi plăcut la ea.

Trece pe lângă mine şi, ca un animal de pradă, îi miros parfumul suav pe care îl are. Este un parfum natural, nu de un brand celebru, dar sunt sigur că este parfumul pielii ei, dat de un săpun sau o cremă.

Până să mă prindă că mă holbez la ea ca un prost, îmi scutur capul şi mă distanţez câţiva paşi de ea. Simt că trebuie să fac asta, pentru că simt că îmi pierd controlul.

O anunţ că mă retrag în birou, unde mă aşteaptă o tonă de muncă, iar ea îşi reia locul la laptopul ei, să muncească.

Închid şi uşa biroului, pentru că mai vorbeşte la telefon şi îi aud glasul, care mă duce cu gândul la ce nu trebuie. Pentru că nu trebuie. Pentru că este o fată care, din ce mi-am dat seama, trece printr-o perioadă grea şi care merită ceva mai bun. Pe cineva mai bun. Iar eu încă nu sunt convins că îi pot oferi ceva stabil, nu ştiu dacă sunt pregătit pentru aşa ceva, cum nu ştiu nici dacă ea îşi doreşte ceva, orice, de la mine.

Este o fată minunată şi nu vreau să îmi bat joc de ea, iar asta nu pentru că m-ar omorî în bătaie Kim, ci pentru că nu vreau să o fac să sufere.

Mă pierd în gânduri, dar în acelaşi timp mă afund tot mai tare în hârtiile care mă aşteaptă pe birou. Am o tonă de treabă şi, pe lângă asta, am şi probleme cu un client. Mă aşteaptă o noapte lungă, cu multă bătaie de cap dacă nu găsesc o

soluţie. La problema mea cu clientul, nu Mary. Off… iar mă gândesc la ea…

Nu e bine.

Tara / Mary

Bărbatul ăsta mă face să mă transform în care. Îmi transmite nişte fiori în tot corpul, doar când se uită la mine cu ochii lui albaştri-cenuşi şi în clipa aia îmi vine să arunc toate hainele de pe mine într-o secundă şi să-i spun simplu „ia-ma!”

Încerc să mă concentrez pe desenele mele, dar parcă fiecare personaj pe care îl desenez seamănă din ce în ce mai tare cu el. Nimic nu se leagă azi, mai ales după masa de prânz când puteam să jur că e la un pas să mă sărute. Tot corpul meu vibra şi sângele îmi fierbea în vene sub privirea lui aţintită pe buzele mele.

Mă înnebuneşte.

Fug repede în cameră cu speranţa că voi găsi obiectul magic care m-ar putea scăpa de tensiunea asta. Vibratorul. Dar, ce crezi? Nu l-am luat. Am plecat atât de grăbită şi mintea mea era atât de haotică, încât nici prin cap nu mi-a trecut că am să ajung într-un loc liniştit, lângă un bărbat atât de sexy, care o să mă transforme încă din prima zi într-un munte de hormoni agitaţi.

Am ajuns de câteva zile aici şi sunt tot mai fermecată de el.

Kim mi-l descria ca fiind arogant şi nesimţit,

însă acum îmi dau seama că nu erau decât tachinări între fraţi, cei doi iubindu-se foarte mult, iar el fiind cu adevărat un bărbat bun. Bun la suflet şi la caracter, muncitor şi respectuos, îmi place cum se poartă cu mine, în ciuda aspectului meu fizic înfiorător. Se pare că a reuşit să se obişnuiască cu fiarele din gura mea, cu ochelarii incomozi şi cu sprâncenele pe care le fardez în fiecare zi să dea impresia că nu am făcut cunoştinţă cu o pensetă în viaţa mea, dar şi cu hainele largi şi total nepotrivite pentru orice femeie normală la cap.

Şi să nu încep să vorbesc despre corpul lui.

Despre cămăşile cu mâneci suflecate până la cot sau tricourile udate câteodată de transpiraţie pe piept, după o zi mai grea prin hambar, despre blugii mereu strânşi pe fundul rotund, pe care îmi vine să îl plesnesc cu palma de fiecare dată când trece pe lângă mine…

Sunt într-un mare rahat dacă nu scap de tensiunea asta. O să mă descurc diseară, fără vibrator, după ce mă bag în pat. Sper ca după o masturbare sănătoasă, să mă liniştesc şi să nu mai fiu ca o adolescentă în călduri pe lângă el.

Dar e atât de bun!

Mă întorc în living şi cu greu reuşesc să mă refocusez pe cartea şi pe desenele mele. Câteva telefoane de la colaboratorii mei şi mail-uri la câţiva investitori, că totuşi trebuie să conduc şi nişte afaceri, mă ajută să îmi revin puţin mai

repede şi tot ce pot să fac este să muncesc, să aştept să treacă şi cina, iar apoi să fug în camera mea şi să rezolv, sper, problema.

Capitolul 10

Tara / Mary

Michael iese din biroul lui înainte de cină. Amândoi prin bucătărie, pregătim cina, iar pe fundal se aud ştirile de la televizorul din sufragerie. Unul încălzeşte mâncarea delicioasă gătită de April, altul aşază tacâmurile şi farfuriile. Mike îmi pune şi un pahar cu vin, iar de data asta decide să bea şi el, la fel.

Luăm cina aproape în linişte, ascultând ştirile din încăperea cealaltă. Discutăm puţin despre politică şi mă bucur că nu este un subiect care să îl pasioneze prea tare. Mă face să îmi amintesc de familia mea obsedată de a-şi face un nume în politică, iar cuvintele mamei de acum câteva seri îmi revin în minte.

— S-a întâmplat ceva? mă întreabă el, observând momentul meu în care m-am dus cu mintea departe.

— Mi-am amintit o ceartă cu mama mea chiar înainte de a veni aici.

— Despre politică?

— Mai mult cu ideea de imagine. Cât de falşi pot să fie unii oameni şi acelaşi lucru îl cred şi

despre majoritatea politicienilor. Ar face orice să fie plăcuţi şi adoraţi de ceilalţi, să îşi păstreze o imagine perfectă, a familiei perfecte, când de fapt totul e o minciună, iar ei nu şi-au mai sunat copiii de ani de zile.

— Îmi pare rău, Mary, zice încet, iar eu clipesc de câteva ori.

— Pentru?

— Din ce îmi spui, îmi dau seama că nu ai o relaţie prea bună cu părinţii tăi, nu-i aşa?

— Da, exact aşa e, zic cu un zâmbet trist. Nu au fost de acord cu alegerile mele, sau mai bine spus, au fost nemulţumiţi că nu am acceptat să duc o viaţă falsă alături de ei.

— Alegeri pe care ai spus că oricum le-ai regretat, într-o oarecare măsură.

— Da, dar măcar au fost alegerile mele, nu m-a forţat nimeni. Mi le-am asumat şi mi-au adus fericire, cândva. Cu ei aş fi fost total lipsită de libertate, iar asta era cea mai importantă pentru mine.

— Îmi pare rău că nu te-au susţinut. E greu când părinţii nu cred în copiii lor.

— Din câte mi-a povestit Kim, voi aţi fost mult mai norocoşi.

Zâmbeşte, parcă reamintindu-şi cu drag de ei.

— Să nu crezi că a fost uşor cu ai mei. Tata a fost destul de supărat când i-am spus că nu intenţionez să mă ocup de ferma lui şi că voi pleca în New York la universitate, iar după aceea,

aveam de gând să rămân acolo şi să lucrez pe Wall Street. Dar nu mi-a pus *nicio* piedică. *A* încercat să ascundă această tristeţe şi să îmi spună că el o să fie mereu lângă mine, indiferent de deciziile mele. Şi aşa a fost. După mai bine de zece ani, în nebunia de acolo mă simţeam în fiecare zi tot mai epuizat. Nu aveam o viaţă personală stabilă, doar muncă, iar în timpul liber băute cu clienţii, deci tot muncă. Banii veneau tot mai mulţi, dar nu mă mai simţeam fericit. Apoi, ei au avut acel accident de maşină şi a fost momentul meu de trezire. În şase luni am riscat mult, dar aproape mi-am dublat veniturile, am investit şi m-am asigurat că indiferent de ce voi face, banii îmi vor veni şi după moarte. Şi am venit aici.

— Deci ferma este de fapt pentru tine un hobby?

— Exact! zice zâmbind luminos. Nu cred că mi-am dat seama de asta până acum, dar am destui bani în bancă, cât să nu fac nimic, iar ce fac aici, este pură plăcere.

Se lasă pe spătarul scaunului, uitându-se din nou la mine cu acea privire care mă analizează, apoi închide ochii şi scutură uşor din cap.

— Chiar dacă câteodată hobby-ul mai are şi el momentele lui stresante, cum a fost ziua de azi, continuă el.

— Ce ai păţit azi?

Oftează.

— Hai să strângem masa şi îţi povestesc la un

pahar de vin, în living.

Zece minute mai târziu ne aşezăm amândoi pe canapea, el într-un capăt, eu în celălalt, cu paharele de vin de la masă, încă neterminate.

După ce ne facem comozi, îmi povesteşte:

— Recolta e strânsă, ambalată, pregătită pentru livrare, însă în fiecare an se trezeşte câte un client să facă probleme. Anul trecut am avut pe unul care m-a ţinut cu baloţii blocaţi în depozit luni de zile, până când şi-a pregătit spaţiul de depozitare. Anul ăsta am pe unul care îmi face probleme cu plata, cu toate că el vrea să îi livrez toată marfa, fără să achite nimic în avans.

— Asta nu e bine.

— Asta zic şi eu!

Mai bea o gură din vinul lui.

— Dar este unul dintre cei mai mari clienţi şi dacă lucrurile nu se rezolvă cât mai repede, vor fi probleme cu recolta din depozit.

— Pentru orice eventualitate, va trebui să găseşti alţi clienţi.

— Corect, doar că nu voi putea să le vând la acelaşi preţ şi va fi un profit mult mai mic.

— Atât timp cât nu eşti pe pierdere…

Îmi zâmbeşte.

— Mereu eşti atât de pozitivă?

Ridic din umeri.

— Cel puţin, încerc să fiu.

— Îţi mulţumesc, Mary! Firea ta optimistă mă ajută.

— Mă bucur, zic încet, zâmbindu-i.

Şi din nou mă priveşte cu ochii lui tot mai întunecaţi şi simt cum tot vinul mi se urcă încet la cap. De ce se uită aşa la mine? Şi-a dat seama cine sunt?

— Cred că am nevoie să beau ceva, zice el, ridicându-se brusc în picioare.

— Păi nu bei deja? întreb, uitându-mă la paharul lui de vin care este aproape gol, dar îl abandonează pe masă.

— Asta este apă de ploaie. Lasă-mă să îţi arăt alcoolul ideal pentru o seară ce încheie o zi la fel de tâmpită ca a mea.

Şi revine pe canapea cu o sticlă de whisky şi două pahare.

— Nu mulţumesc, zic repede. Nu aş vrea să le amestec.

Se încruntă.

— Nu ai băut atât de mult vin încât să îţi facă rău un pahar din ăsta. Nu intenţionez să te îmbăt.

— Păcat, zic în glumă.

Dar de îndată ce îmi scapă cuvântul, îmi dau seama că nu am făcut decât să cresc şi mai tare tensiunea dintre noi.

— Adică, vreau să spun că nu e nevoie să beau mai mult, pentru că mă îmbăt repede… mă bâlbâi eu aiurea sperând că el o să treacă cu vederea. Nu prea am rezistenţă la alcool.

— Dacă te îmbeţi, o să fiu aici să am grijă de tine, zice zâmbindu-mi. Promit că o să fiu un

cavaler.

Mă abţin să nu scap din nou cuvântul „păcat”. Nu vreau să iasă la iveală cavalerul din el. Vreau bestia care să îmi rupă hainele şi să mi-o tragă aici pe canapeaua asta.

Obrajii mi se aprind de la sângele care fierbe în mine, iau paharul întins de el şi beau o gură. Orice, numai să scap de senzaţia tot mai fierbinte dintre picioarele mele, că nu ştiu dacă mai rezist până ajung în cameră.

Lichidul îmi arde gâtul şi îmi dau seama că nu am mai băut whisky de foarte mulţi ani, fiind mai mult o fană a vinului. Dar imediat în gură îmi rămâne aroma băuturii şi zâmbesc.

— Chiar este bun, zic încet.

Michael bea o nouă gură, dar în timpul ăsta continuă să mă privească.

— Pot să te rog ceva? zice încet.

Mă uit la el şi clipesc aşteptând să continue.

— Poţi să îţi dai ochelarii jos o clipă?

La dracu’…

— De ce?

— Vreau să îţi văd ochii. Mi-am dat seama că, de când ai ajuns aici, nu am văzut decât nişte forme, dar nu am nici ce mai mică idee ce culoare au.

Nu am nici lentilele de contact care să îmi schimbe culoarea. Dar sunt nemachiată şi probabil nu va vedea nimic senzaţional. Cu toate astea, nu vreau să mă risc. Dacă îşi va da seama cine sunt, o

să îmi ceară să plec şi nu am să îl mai văd niciodată. Nimeni nu ar vrea să stea alături de o actriţă care a făcut sex cu doi homosexuali. Cu atât mai puţin el, care a fugit de oraş şi de haosul pe care acesta îl aduce, o armată de ziarişti la uşa lui este ultimul lucru pe care şi-l doreşte.

Oftez şi dau din cap.

— Aş prefera să nu îi dau jos.

Îmi privesc degetele care strâng paharul în palme.

Însă el se mişcă mai aproape de mine pe canapea şi îşi pune paharul pe masă, apoi îl ia şi pe al meu din mâinile mele şi îl aşază încet lângă primul.

— De ce ţi-e frică? mă întreabă, ridicându-mi bărbia pentru a-l privi.

Are dreptate. Îmi e frică. Inima îmi bate cu putere în piept, dar cuvintele adevărate nu ies. Cum să îi spun că îmi e frică că nu o să îl mai văd?

— Sunt urâtă şi cu ei şi fără ei, încerc eu să zâmbesc la gluma mea, dar el nu are această reacţie.

Continuă să îmi privească chipul.

— Nu îmi pasă, Mary. Sufletul tău este atât de frumos încât încep să nici nu mai văd aparatul tău dentar sau ce alte defecte crezi că mai ai.

Ezit. Ezit al dracului de tare, cu toate că poate şi singur să îmi scoată ochelarii, fiind destul de aproape. Dacă se apleacă puţin, ar putea să îi scoată şi cu dinţii.

Dar nu am curaj.

— Atunci hai să pun problema altfel, spune zâmbindu-mi în colţul gurii. Am făcut un pariu şi l-ai pierdut, dar îţi dau două alternative. Îţi dai jos ochelarii sau bei cu mine cot la cot toată sticla asta de whisky.

Fac ochii mari, dar nu cred că îi vede din cauza lentilelor închise la culoare. Amândouă alternativele mă pot băga într-un mare rahat! Iar eu trebuie să aleg dintre două belele, pe cea mai mare?

Capitolul 11

Tara/Mary

— Bem! zic repede.

— Eşti sigură? mă întreabă, amuzat de reacţia mea. Dacă te îmbeţi aşa repede, o să îmi fie mult mai uşor să te conving să îi dai jos.

— Şi nu numai!

Râde. La dracu', iar am gândit cu voce tare. Dar are dreptate. La cât de impulsivă sunt când mă îmbăt, e posibil să încep să mă dezbrac singură în faţa lui şi să spun cine dracu' sunt cu adevărat.

Ah, şi zâmbetul lui e atât de frumos…

— Nu! Ochelarii! mă corectez repede.

— Decide-te!

E foarte amuzat, iar eu sunt ca un animal

încolţit. Al dracu’ pariu…

— Ochelarii, confirm hotărâtă.

— Bine. Lasă-mă pe mine să îi dau jos.

Şi închid ochii, lăsându-mă la mâna lui. Îi simt degetele care îmi ating tâmplele, apucând rama ochelarilor şi îi scoate încet. Rămân cu ochii închişi.

— Uită-te la mine, îmi şopteşte.

Şi ca hipnotizată de vocea lui joasă, mă conformez şi îmi deschid ochii.

Michael

În spatele ochelarilor descopăr ochii ei mari, căprui, minunaţi. Ca de căprioară. Gene lungi şi negre îi conturează forma frumoasă, de parcă zici că poartă rimei. Dar e naturală. Şi surprinzător de frumoasă.

— Îmi plac ochii tăi, spun încet şi dintr-odată nu mai pot să rezist tentaţiei care mă macină de zile întregi.

Vreau să o sărut.

Simt cum corpul ei se relaxează, dar în acelaşi timp mă priveşte blocată, parcă aşteptând ca eu să fac următorul pas.

Şi chiar nu vreau să mai aştept.

Mă apropii încet de chipul ei şi o sărut. Buzele îi sunt moi şi ademenitoare, iar ea îmi răspunde fără ezitare. Buzele ei chiar au o aromă de căpşună, dar în acelaşi timp simt şi aroma

alcoolului. Este un mixt înnebunitor care mă face să vreau mai mult şi limba mea este primită imediat să exploreze dulceaţa ei. Doamne, nu credeam că o să îmi placă atât de mult să o sărut. Buzele mele îi ating şi aparatul, dar este ceva erotic în toată treaba asta. Ceva ce nu am mai experimentat, probabil din adolescenţă, doar că ea e ceva mai mult. Îmi transmite ceva mai mult şi mă face să vreau mai mult.

Îi simt degetele prin părul meu, iar eu o trag mai aproape, mângâind-o pe spate cu o mână, iau cu cealaltă cuprinzându-i ceafa.

Limbile noastre continuă să se atingă cu o dorinţă tot mai evidentă. Ne explorăm şi ne gustăm, iar un geamăt senzual din partea ei îmi alimentează şi mai tare dorinţa. O vreau.

Aproape o lipesc de mine şi continuu să îi explorez trupul subţire. Nu m-ar fi surprins să dau de unele locuri mai pufoase, dar se pare că ea este chiar slăbuţă, cum am văzut-o încă din prima zi.

Prima zi, când a venit cu sora mea. Şi deodată îmi amintesc că eu trebuie să am grijă de ea. Că o vreau, dar nu ştiu dacă sunt încă capabil să îi ofer o relaţie adevărată. Şi sigur nu vreau să o rănesc.

Îmi desprind cu greu buzele de ale ei şi mă uit în ochii minunaţi care mă privesc cu acea sclipire de dorinţă şi mă sfâşie să ştiu că şi ea îşi doreşte, iar eu trebuie să mă opresc.

— A fost o zi lungă, zic încet şi parcă văd cum chipul ei e brăzdat de dezamăgire. Am băut şi m-a

luat valul, iartă-mă.

Mă îndepărtez de ea şi mă ridic în picioare. Apoi mă întind după paharul meu şi beau o gură mare, aproape golindu-l. Fac orice numai să uit de gustul ei minunat, de ochii ei pe care o să îi visez sigur la noapte, de degetele ei prin părul meu, trăgându-mă mai aproape.

Din ce dracu' e făcută femeia asta de mă atrage atât de tare?

Cu coada ochiului o văd cum se întinde după ochelari şi se ridică în picioare. Nu am curaj să o privesc.

— E ok, Michael, zice şi privind-o într-un final, văd cum se forţează să îmi zâmbească. Noapte bună!

Trece pe lângă mine şi nici nu apuc să îi mai spun ceva, că deja a plecat.

Mă uit lung spre scările ce duc la etaj, la camera unde aud uşa trântindu-se.

Şi un sentiment ciudat îmi apasă pe inimă.

Am rănit-o. A plecat. Şi nu îmi place. Nu mă simt deloc uşurat, ba din contră. Simt că o iau razna ştiind că eu am sărutat-o şi apoi am respins-o. Am trimis-o la culcare. Iar ea a plecat. Nu vreau să plece. Nu vreau să creadă că am respins-o din cauza aspectului ei. Eu, de fapt, chiar o vreau. Şi nu o vreau doar fizic. O vreau lângă mine.

Să îmi bag picioarele… eu m-am îndrăgostit?

Măcinat de vină şi de gustul ei pe buzele mele, sunt ca un leu închis în cuşcă. Nu am stare. Am

terminat paharul de alcool, dar nu vreau să mai pun altul. Vreau să am mintea limpede.

Mă uit la ceas şi nu au trecut mai mult de douăzeci de minute de când a urcat în camera ei. Oare s-a culcat? Oare e încă supărată pe mine?

Iau telefonul şi îi scriu un sms, chiar dacă este la câţiva metri de mine.

Scriu şi şterg mai multe texte, până când cel mai direct mi se pare cel mai potrivit.

Eu: „Eşti supărată pe mine?”

Spre surprinderea şi bucuria mea, răspunde aproape imediat. Ceea ce înseamnă că nu doarme.

Mary: „Nu”.

Eu: „De ce nu eşti?”

Mary: „De ce să fiu?”

Eu: „Pentru că te-am sărutat fără să îţi cer voie, iar apoi te-am trimis la culcare”.

Mary: „Presupun că nu am fost cuminte şi de aia m-ai trimis la culcare. Cât despre sărut, mă mir că nu te-ai zgâriat în fiarele din gura mea”.

Eu: „Mary… nu are legătură cu aspectul tău”.

Mary: „Să fim serioşi, Mike. Am şi eu o oglindă”.

Eu: „Data viitoare poate încercăm cu lumina stinsă, (glumesc)”.

Mary: „Data viitoare?”

Eu: „Am să fiu sincer cu tine, Mary. Nu ştiu dacă pot să îţi promit că va fi ceva serios, nici nu ştiu ce e în mintea mea acum… Dar mi-a plăcut al dracului de mult să te sărut”.

Urmează o pauză în care tot corpul meu pare că explodează de nerăbdare să vadă un răspuns din partea ei.

Mary: „Şi mie mi-a plăcut. Mult. Dacă tot suntem la capitolul sinceritate, nici eu nu m-am gândit la ce va fi mâine şi în niciun caz nu mă aştept să mă ceri de nevastă, însă trebuie să recunosc că m-ai aprins destul de bine zilele astea, iar azi, practic, mi-ai dat foc şi acum trebuie să mă răcoresc singură".

La dracu'… Mintea mea o ia razna. Am crezut că sunt doar eu, dar se pare că şi ea a simţit la fel. Şi ce vrea să spună că i-am dat foc şi trebuie să se răcorească? Nu pot să nu mă gândesc la ea singură în cameră. Doar că acum ştiu că nu dormea. Dar ce făcea? E femeie, are nevoi… Oare…

Mary: „Ţi-am zis să nu mă laşi să amestec băuturile. A fost de ajuns să declanşez sinceritatea aia de speriat. Ignoră-mă!"

S-o crezi tu că mai pot să te ignor.

Imaginea ei atingându-se sub pătură mă face să îmi pierd şi ultima fărâmă de raţiune, iar excitaţia mă face să fiu din ce în ce mai tare.

Eu: „Şi mai exact cum te răcoreşti?"

Mary: „Tu cum crezi?!"

Eu: „Te atingi singură acum?"

Mary: „Mă atingeam, până să încep să mă conversez cu tine. Tastez greu cu o mână, aşa că am luat o pauză".

La dracu’! La dracu’!

Nu ştiu cum fac, dar în două secunde sunt la ea la uşă. Nu mai e cale de întoarcere. Femeia asta mi-a luat minţile. Şi bat uşor în uşă.

Pe hol e aproape beznă, dar văd cum uşa se deschide puţin şi cu greu desluşesc o formă.

— Mike… îmi şopteşte numele, aducându-mă mai aproape de ea.

Fac un pas şi o las să mă primească în camera ei cufundată în beznă.

Îi cuprind chipul cu palmele şi o sărut fără alte delicateţuri. O vreau, iar ea trebuie să ştie asta. Nu ezită şi braţele ei se agaţă de gâtul meu, lipindu-se de mine. Înaintăm spre patul din mijlocul camerei, până când ne lovim de el. Mâinile mele coboară pe spatele ei, peste un capot din pluş pe care pare că l-a luat repede când mi-a deschis uşa. Găsesc cordonul legat la mijloc, îl dezleg, îi dau jos pătura asta cu mâneci pe care o poartă, iar sub ea degetele mele ating un material fin, mătăsos, o cămaşă de noapte care îi mângâie pielea pe care sunt tot mai dornic să o ating.

O întind încet pe pat şi continuu să o sărut, când îmi dau seama că ceva lipseşte. Aparatul dentar.

— Ţi-ai dat jos aparatul?

— Ăăă… E din ăla pe care pot să îl mai dau jos din când în când, zice repede.

— Fără aparat şi fără ochelari. Asta trebuie să văd.

Şi dau să caut pe unde este întrerupătorul veiozei de lângă pat, dar mă opreşte imediat.

— Nu! Te rog! Dacă vrei să continuăm, azi sau în orice altă zi, asta e condiţia mea: să fie întuneric.

Mi se pare ciudată cererea ei, dar nu pot decât să bănuiesc că pe corpul ei sunt anumite semne pe care nu este încă pregătită să mi le dezvăluie.

Buzele mele le ating din nou pe ale ei, sărutându-le cu delicateţe.

— Cum doreşti. Eu te vreau, indiferent că e lumina stinsă, sau aprinsă.

Îi ating umerii, braţele şi îmi dau seama că pielea ei este mai fină decât cămaşa mătăsoasă pe care o poartă. Şi devin tot mai dornic să îi descopăr în întuneric corpul.

Capitolul 12

Tara/Mary

Aşa cum bănuiam, atingerile lui sunt fine, dar mâinile muncite se simt puţin mai dure pe pielea mea. Şi cu toate astea, fiecare atingere mă aprinde şi mai tare. Îl vreau mai aproape, îl vreau tot, iar mâinile mele continuă să îi atingă corpul, încă acoperit de haine.

Trag de tricoul lui şi îşi dă seama că vreau să îl scoată, aşa că scapă rapid de el, dar revine cu

asaltul asupra buzelor mele.

Are un gust fenomenal lăsat de whisky-ul băut înainte, iar mârâiturile pe care le scoate când gurile noastre se devorează, mă înnebunesc. Este atât de masculin, puternic, iar cu degetele îi simt muşchii încordaţi pe braţe şi mor de ciudă că nu pot să aprind lumina să mă bucur de imaginea pe care sigur mi-o oferă. Este incredibil să îi descopăr corpul doar prin atingeri, într-o beznă completă.

Dar nu puteam să risc să mă recunoască, aşa că i-am interzis să aprindă lumina. Nu am aparatul, nu am ochelarii, nu am nici machiajul ăla care mă face să par nepensată de ani de zile.

Sunt eu, iar tot ce pot să fac este să îl las să mă descopere în întuneric şi să mă bucur de corpul lui fără să îl privesc.

Se aşază între picioarele mele şi cu o mână îmi mângâie piciorul îndoit pe lângă el, ridicându-mi încet cămaşa de noapte, tot mai sus, peste genunchi, până când aceasta cade, strângându-se pe şold. Dar mâna lui continuă să mă exploreze, coborând între picioarele mele, până mă atinge acolo, peste lenjeria intimă.

Cu degetele pierdute acum în părul lui, el coboară cu sărutările pe gât şi mai jos între sâni, dar în acelaşi timp, degetele lui încep un joc circular fierbinte asupra clitorisului meu.

Corpul îmi este tot mai fierbinte, iar buzele lui îmi sărută sânii prin cămaşa satinată şi mă prinde

uşor de sfârcul ridicat şi dornic să fie gustat. Acelaşi tratament îl aplică şi celuilalt sân, iar eu îmi arcuiesc instinctiv spatele, oferindu-mă lui cu totul.

Una dintre bretelele cămăşii, care este ca un furou mai lung, este coborâtă de el şi mai mult, iar acum unul dintre sâni este dezgolit şi el nu ezită să îl guste cu poftă, lingându-l şi muşcându-l până când corpul meu e pe punctul de a exploda doar de la ceea ce îmi fac buzele lui. În acest timp, degetele lui continuă jocul circular, după care îşi strecoară mâna în spatele chiloţilor mei.

— Erai deja udă înainte să vin eu, nu-i aşa?

În bezna aia sunt sigură că mi s-au înroşit obrajii, amintindu-mi că i-am mărturisit în sms că începusem să mă masturbez, cu gândul la el.

— Tot din pricina ta eram udă şi înainte.

— Doamne, Mary, eşti o femeie atât de pasională… Nu e de mirare că mă simt atât de atras de tine.

Cuvintele lui sunt şoptite, în timp ce buzele îi sunt lipite de sânul meu şi mă muşcă din nou, puţin mai tare, dar cât să scap un geamăt surprins de plăcere.

— Şi cum îţi place să te atingi? continuă el. Aşa? şi îmi masează clitorisul cu două degete, iar eu gem, încet. Sau aşa? şi cele două degete mă penetrează, iar eu din nou gem mai tare şi îmi arcuiesc spatele. Cum preferi, Mary?

Nu ştiu dacă sunt capabilă să vorbesc, dar îl

las să mă pătrundă din nou cu cele două degete, iau eu îmi adâncesc tot mai tare capul în pernă, în timp ce mâinile mele sunt pierdute în părul lui ondulat.

— Cum faci tu este perfect! Nu te opri, Mike!

— Oh, scumpo, nici nu am de gând.

Şi ritmul se măreşte, sfârcul este supus unei torturi plăcute, aproape în sincron cu degetele care intră şi ies din mine.

Totul devine ameţitor de plăcut şi sunt luată prin surprindere de un orgasm cutremurător, care mă face să îi strig numele din tot sufletul.

Toţi muşchii mei cedează şi simt cum mă afund în salteaua patului, aşteptând să mi se liniştească bătăile inimii, iar buzele lui nu îmi părăsesc corpul. Prin întuneric, mă sărută pe gură şi îmi şopteşte:

— Ai tu prezervative la îndemână sau dau o fugă până în cameră?

Cine dracu' s-ar fi gândit că voi da de cel mai sexy bărbat aici? Aveam printr-o geantă, dar în clipa asta mintea mea e goală şi nici nu ştiu dacă mai am. Am uitat de ele, la fel cum am uitat şi de vibrator, dar se pare că măcar de ultimul nu mai am nevoie.

— Nu cred că am. Sau dacă am, nu ştiu pe unde sunt.

— Revin. Să nu adormi, că încă nu am terminat cu tine, nici măcar pe jumătate.

Fac ochii mari, chiar dacă el nu mă vede. Dar

nu pot să spun că aceste cuvinte nu mă bucură.

Se întoarce în mai puţin de un minut şi îmi dau seama că a urcat scările în fugă.

Prin beznă îi aud respiraţia şi îi pot vedea silueta, datorită luminii slabe date de razele lunii, care intră prin fereastră. Aud zgomotul făcut de blugii pe care îi dă jos şi încă ceva, care bănuiesc că au fost chiloţii lui. La dracu'… Chiar aş fi vrut să văd asta.

Îl simt când se urcă din nou în pat, când îmi atinge gleznele şi continuă mângâierea lui în sus, până la şolduri.

— Ai o piele atât de fină, îmi şopteşte. Chiar dacă nu mă laşi să văd, mă bucur de o mie de ori mai mult că o pot atinge.

Îmi prinde marginea chiloţilor şi trage uşor de ei, de-a lungul picioarelor. Fiecare mişcare este atât de erotică şi sângele meu începe să fiarbă în tot corpul. Îmi mângâie din nou coapsele, dar de data asta sunt goală şi chiar dacă nu mă vede, îmi desface picioarele, devenind tot mai expusă. Se poziţionează între ele, trecându-şi braţele pe sub pulpele mele şi atunci simt o adiere caldă între picioarele mele.

Bezna asta nu face decât să mă înnebunească şi mai tare. Îl văd acolo jos, atât de aproape de mine, dar nu văd ce face, cum nu îi văd nici chipul. Este ca o umbră venită în miez de noapte să îmi devoreze corpul, savurându-l, lingându-l, gustându-l.

Pentru că asta face acum. Asta îmi face. Cu capul între picioarele mele îmi suge labiile, îmi linge şi îmi tachinează clitorisul, mă gustă cu poftă, iar eu nu pot decât să strâng în pumni cearşaful din jurul meu şi să gem din ce în ce mai tare.

Mă duce pe culmile plăcerii, apoi se opreşte, suflând din nou şi acelaşi lucru îl face după ce gura lui este acompaniată de un deget care mă pătrunde, tachinându-mă dureros de plăcut.

— Mike, te rog…

— Să nu îmi spui că vrei să mă opresc…

Îi simt zâmbetul în voce, dar continuă să mă aducă tot mai aproape de un nou orgasm şi apoi să se oprească.

— Mike, mă omori!

— Scumpo, eşti atât de gustoasă, că nu mă pot sătura de tine şi vreau să te fac să ţipi mai tare ca niciodată când o să îţi dai drumul.

Simt un al doilea deget care intră în mine şi mă excită tot mai tare prin jocul lor, în care intră şi ies din mine din ce în ce mai repede, continuă să mă guste şi să mă lingă cu limba lui jucăuşă, din ce în ce mai intens.

Iar toată această nebunie, toate aceste senzaţii nevăzute, dar simţite la maxim prin atingerile lui, mă fac să scot cel mai tare „Aaah!” din viaţa mea, lovită de ceea ce sunt convinsă că a fost cel mai puternic orgasm trăit de mine până acum.

Bărbatul ăsta este fenomenal!

Se ridică din nou în genunchi, între picioarele mele şi aud zgomotul pe care îl face prezervativul când îi rupe ambalajul. Mă ridic repede în fund şi îi ating trupul, încercând să îmi dau seama de formele muşchilor lui. Şi, Doamne, ce forme frumoase! Simt câteva fire de păr pe piept şi îl ating acolo cu buzele. Îmi şopteşte numele şi degetele lui se joacă cu părul de pe ceafa mea, lăsându-mă să mă bucur la rândul meu de corpul lui.

În timp ce sărutările mele îi descoperă sfârcurile mici, pe care le tachinez cu limba, cu mâinile îi explorez abdomenul care este aşa cum mi l-am închipuit, bine conturat… şi ajung mai jos, până când îl ating cu mâna. Fără ezitare, îl mângâi şi îl cuprind cu degetele, fiind extrem de încântată de dimensiunea lui, lipsită de modestie. Omul e dotat. E dotat bine. Pulsează în mâna mea de excitaţie, iar eu îl vreau în mine cât mai repede.

Ca şi când îmi citeşte gândurile, îmi ridică bărbia spre el şi gura lui o găseşte imediat pe a mea.

Supusă sărutului lui, mă întind din nou pe pat, fără a slăbi intensitatea contactului dintre noi nici măcar o secundă.

Poziţionat între picioarele mele îl simt cum îşi freacă tăria de mine, iar apoi mă pătrunde dintr-o mişcare şi rămâne nemişcat pentru o clipă în care timpul pare că s-a oprit. Sărutarea noastră a

împietrit, el îmi şopteşte:

— Am nevoie de o secundă, altfel îmi dau drumul acum.

Chicotesc.

— Nu e nicio grabă, îi spun încet.

— Aşa as zice şi eu, dar cu tine ceva mă face să îmi pierd controlul.

Îl sărut pe bărbie şi atunci îl simt cum se mişcă în mine.

Îşi freacă pelvisul de al meu, iau eu vin de fiecare dată în întâmpinarea lui, iar cu fiecare mişcare sunt tot mai aproape şi îl simt şi pe el la fel de excitat şi pregătit. Dar el aşteaptă să îmi dau eu drumul, iar după ce am un nou orgasm care mă face să văd luminiţe în întunericul care ne înconjoară, îşi dă şi el drumul, cu capul pierdut în scobitura gâtului meu.

Scapă rapid de prezervativ şi vine din nou lângă mine, trăgându-mă la pieptul lui cald.

— Te deranjează dacă mai stăm aşa puţin? mă întreabă.

Mănânci calule ovăz?!? Ce femeie întreagă la mine ar refuza?!

— Deloc. Îmi place.

— De fapt, întrebarea e: te deranjează dacă rămân lângă tine peste noapte?

L-am prins pe Dumnezeu de picior!!!

— Cred că va fi o plăcere pentru mine să mă trezesc alături de tine, încerc să zic, reţinându-mi entuziasmul care aproape că mă face să sar în pat

de bucurie.

Dar imediat prostia mea îi lipeşte o palmă şi îmi aminteşte că la lumină o să îşi dea seama că nu mai sunt atât de urâtă ca noaptea.

Mi-a scăpat păsărică din gură. Cum o dreg acum?

Capitolul 13

Michael

Dacă. Kim o să vrea să mă omoare mâine, o să mă urc pe un cal şi o să fug cât văd cu ochii. Dar nu regret ce am făcut în seara asta. Poate că mâine dimineaţă o să fiu mai realist şi o să trebuiască să mă gândesc la cum voi aborda relaţia noastră, dar acum sunt încă sub influenţa orgasmului şi a atingerilor acestei femei, care mă fac acum să îi cer voie să rămân în camera ei peste noapte.

De obicei e invers, femeile fiind cele care mă roagă să rămân alături de ele, dar acum e diferit.

Mary nu a pus presiune pe ceea ce este între noi şi nu m-a făcut să simt că de acum înainte trebuie să încep şi planurile de nuntă. Iar asta m-a liniştit în privinţa deciziei de a mă culca cu ea şi culmea, acum nu mai vreau să plec.

Clar este o vrăjitoare. Însă tind să cred că este una bună.

Că bună la pat, e. Iar eu, ca prostul, mai să o

cred virgină. Din atingerile şi din mişcările ei mi-am dat seama că este o femeie plină de pasiune şi nu mai pot să spun că nu are deloc experienţă.

O strâng la piept şi mă relaxez, simţindu-i respiraţia caldă pe pieptul meu.

— Doar că am o problemă cu lumina de dimineaţă şi aş prefera să tragem draperiile de tot, zice ea.

Clipesc. Nu prea are sens ce spune, dar dacă ea aşa preferă, mă ridic să trag draperiile groase, acoperind geamurile în totalitate. O să fie al dracului de beznă şi la 12 la prânz în felul ăsta, dar sper să mă trezesc la o oră rezonabilă, totuşi.

Mă reîntorc în pat, din nou cu ea în braţe, iar înainte să adorm nu am cum să nu mă întreb: ce tot încearcă ea să îmi ascundă?

Adorm. Şi este plăcut.

Ceasul meu biologic mă trezeşte în mod normal pe la 8 dimineaţa. Dar azi sunt trezit de altceva şi nu îmi dau seama ce, pentru că este încă întuneric în cameră, chiar dacă o rază slabă se strecoară printre draperii.

Îmi amintesc unde sunt şi în acelaşi timp îmi dau seama şi ce m-a trezit: patul este gol lângă mine.

Tara / Mary

Printr-o minune, am reuşit să mă trezesc înaintea lui. Era şapte fără zece minute şi imediat

m-am dus pe vârfuri la baie, unde aveam într-o gentuţă toate porcăriile necesare să mă transforme din nou în *Betty cea Urâtă.*

Când am intrat în cameră era foarte întuneric, dar datorită luminii de la baie am putut să-l văd un pic mai bine pe bărbatul frumos care dormea liniştit în patul meu.

Bun rău! Bun în draci! Cel mai tare sex avut vreodată! Exact acestea au fost cuvintele pe care le-am scris fetelor în acea dimineaţă pe grup.

Am dat să sting lumina în baie, dar nu înainte de a-l mai privi o dată. Mi-am muşcat buza şi cu greu am ieşit din cameră. Am rezistat tentaţiei de a mă reîntoarce în pat, doar ca să nu îmi arunc pe geam toată acoperirea mea.

În bucătărie am pus de cafea, presupunând că se va trezi în scurt timp.

E weekend şi vom fi doar noi doi pe la fermă, Pops petrecându-şi de obicei aceste zile alături de soţia lui.

Zâmbesc, gândindu-mă la ei, cât de dulci şi de frumoşi sunt împreună, după 40 de ani de căsătorie. Cuplul ideal, din punctul meu de vedere, şi din nou sunt lovită de dorinţa de a trăi o viaţă lungă şi frumoasă ca a lor, alături de cineva.

Gândul îmi zboară la bărbatul din camera mea. Un 3 plus, categoric…

Câteva minute le petrec spunându-le fetelor pe scurt ce noapte fantastică am avut alături de el şi toate sunt numai inimioare şi artificii în

mesajele lor.

Dar nu vreau să mă ia valul. Încă am un secret destul de mare față de el, iar asta mă împiedică să mă gândesc la a o numi cu adevărat „relaţie” ceea ce este între noi. Momentan suntem doi oameni maturi care au făcut sex şi sper din tot sufletul că vor mai face.

Dacă aş putea să îl iau la pachet când mă întorc în NY… ce bine ar fi, să pot să muşc din el de fiecare dată când mi-e poftă, că e bun rău.

Oftez şi în acelaşi timp chicotesc cu nasul în cafeaua care îmi abureşte ochelarii.

— Aici erai, aud vocea lui şi îl văd coborând scările spre mine.

Într-o secundă, lentilele se răcesc, făcând aburul să dispară şi îl văd încruntat. Cu tricoul în mână, dezbrăcat la bustul gol, cu blugii traşi pe şolduri şi pot să văd V-ul extrem de sexy care se pierde în spatele pantalonilor. Înghit în sec, altfel balele îmi vor da pe afară din gură.

— S-a întâmplat ceva? întreb cu o voce piţigăiată, încă ameţită de imaginea lui.

— Mă aşteptam să mă trezesc lângă tine.

— M-am trezit mai devreme şi nu am vrut să te trezesc foindu-mă, aşa că am venit să fac cafea, mă scuz eu.

Îi întind cana lui şi îi zâmbesc, încercând să ascund fiarele din gură.

Acceptă cadoul întins în semn de pace şi bea o gură.

— E chiar bună, zice el şi văd cum chipul nu îi mai e supărat.

— Să îţi spun că nu îmi amintesc să mai fi făcut vreodată cafea? mărturisesc zâmbind.

— Deci ar fi cam prima ta cafea?

— Da.

— Eh, înseamnă că înveţi repede. E cu adevărat bună.

— Mă bucur.

Se uită la mine. Şi privirea lui mă arde mai rău decât cafeaua din cană.

— Şi eu m-aş fi bucurat mai tare dacă aveam ocazia să mai gust puţin din tine înainte să începem ziua.

Fuck me. Înghit din nou în sec.

— Acum mă faci să regret că am vrut să fac un gest frumos cu cafeaua asta.

Zâmbeşte în colţul gurii.

— Gestul este apreciat, dar dacă ai fugit, ai ratat ceva mai bun.

Mă las moale în scaun, lăsând cana de cafea pe masă.

— Acum chiar mă oftic! Nu mai beau cafea în viaţa mea!

Râde la gluma mea şi îşi lasă cana pe masă, aşezându-se cu jumătate de fund pe masă.

— Cafeaua dăunează sănătăţii?

— Psihice da, zic bosumflată.

— Ştiu că am zis doar în glumă acum câteva zile că îmi place să fiu mai dur cu femeile şi

probabil ai observat că, de fapt, nu prea sunt genul acela, dar mă jur că am un chef nebun să ţi-o trag acum, aici pe masa asta.

Se apleacă spre mine, simţindu-mă mică sub statura lui.

— Să ţi-o trag pe la spate, înfigându-mă tare în tine, muşcându-te de gât, iar tu apucându-mă cum poţi de păr şi gemând la fel de senzual ca aseară.

Cred că inima mi s-a oprit şi a repornit de 10 ori cât el a vorbit. Pieptul lui dezgolit este atât de aproape şi nu ştiu cum rezist să nu îl ating.

Mă ridic în picioare, iau tacticos cănile de pe masă, aşezându-le pe o etajeră de lângă şi mă întorc spre el:

— Păi ce faci? Doar vorba e de tine?

Râde şi dintr-un pas mă cuprinde cu braţele la pieptul lui şi ne sărutăm ca doi nebuni care nu s-au mai sărutat de ani de zile. Degetele mele agăţate în părul lui moale şi ondulat, îl trag mai aproape, iar el îmi cuprinde şoldurile şi din câţiva paşi, simt că ating masa în spatele picioarelor.

Mă întoarce cu spatele la el şi mă întinde de la jumătatea corpului, direct pe masă.

Cea mai inspirată decizie a mea pe ziua de azi a fost să îmi iau încă una dintre fustele lungi şi largi, pe care el o ridică încet, mângâindu-mi picioarele, de la gleznă tot mai sus, până îmi descoperă fundul şi şoldurile.

— Atât de sexy, şopteşte el.

Şi îmi sărută coapsa deasupra şosetelor lungi

pe care le port şi urcă, încet, până la marginea chiloţilor, muşcând uşor fesele, care sunt conştientă că acum sunt aproape dezgolite în faţa lui.

Mă împing uşor cu fundul în palmele dure care mi-l mângâie şi mârâie.

— Clar nu am răbdare să te iau încet, iar tu nu mă ajuţi să fiu mai blând.

Se ridică în picioare şi îmi cuprinde zona deja fierbinte în palma lui, frecându-mă uşor, apoi degetele lui îmi îndepărtează lenjeria şi mă pătrunde cu un deget.

— Deja eşti udă… Mă omori…

Aud când îşi desface fermoarul de la blugi.

— Am fost inspirat să las în buzunar încă un prezervativ, îmi şopteşte, aplecându-se cu pieptul gol peste mine.

Apoi se îndreaptă de spate şi îi simt între picioarele mele, frecându-se de mine. Îmi lasă în jos chiloţii minusculi şi cu genunchiul îmi ghidează picioarele să se desfacă puţin mai mult.

— O să fie scurt şi intens, Mary. Este ok?

— Oh, da, gem simţindu-l cum se freacă de labiile mele tot mai umezite.

Mă tachinează puţin, dar după aceea intră în mine tare şi imediat simt cum pereţii mei interiori sunt strânşi în jurul lui, simţindu-i fiecare centimetru al lungimii lui extrem de satisfăcătoare. Iese de tot şi din nou intră în mine, la fel de tare.

— Doamne, ce bine e, zic printre suspinele de plăcere.

— Ştiu, scumpo, zice şi din nou iese încet şi intră înapoi… e un joc agonizant.

— Mai repede, Mike, te rog!

Mârâie la auzul cuvintelor mele şi de data asta măreşte ritmul, cât să simt încă de la primele mişcări cum ceva în mine începe să se construiască.

Cu mâinile pe şoldurile mele, pentru a mă ţine mai stabilă, se înfige în mine, în timp ce eu mă ţin cu ambele mâini de marginea mesei şi printre buzele întredeschise îmi scapă gemete tot mai zgomotoase.

Se apleacă peste mine şi îmi mângâie abdomenul presat de masă, dar coboară peste părul pubian până îmi găseşte clitorisul, pe care începe să îl tachineze aproape la fel de repede ca mişcările şoldurilor lui.

Orgasmul meu nu întârzie să vină şi iarăşi îi strig tare numele, ca o rugăciune făcută lui, să mă ţină că, altfel, o să mă fac cioburi sub intensitatea plăcerilor pe care mi le oferă.

Mă ridică de la mijloc şi mă lipeşte cu spatele de pieptul lui, dar el este încă în mine.

— Să nu crezi că am terminat, scumpo, îmi şopteşte în urechea pe care o apucă încet de lob, cu dinţii, trimiţându-mi fiori plăcuţi în tot corpul.

Îmi masează sânii şi deschizându-mi câţiva nasturi de la cămaşă, îi este mult mai uşor să îmi

descopere sânul prin sutienul dantelat. Îmi îndepărtează cupa, pentru a-mi tachina sfârcul cu două degete, strângându-l uşor, astfel făcându-mă să mă simt pregătită să îl am din nou.

Se mişcă încet în mine, doar că poziţia nu este cea mai potrivită, aşa că mă întoarce cu faţa la el şi mă aşază cu fundul pe masă.

Mă priveşte în ochi, dar înainte să intre în mine preiau iniţiativa şi-l cuprind cu degetele. Îl frec încet, încă sub privirea lui care îmi fixează ochii prin lentilele maronii.

— Lasă-mă să îţi văd din nou ochii, îmi şopteşte.

Cine dracu' mai are chef de discuţii?Încet, aprob din cap, muşcându-mă de buza de jos şi îl las să îmi scoată ochelarii. Clipesc şi văd în ochii lui ceva frumos. O sclipire delicioasă.

Dar curiozitatea mea cea mare este în mâna mea şi mă uit să văd dacă imaginaţia mea a dat greş. Şi trag aer în piept să văd cum mâna mea cuprinde cu greu un penis gros, lung şi minunat.

— Delicios, zic încet pentru mine, dar el aude şi îmi ridică privirea spre el.

Are o privire surprinsă, dar plăcută. Şi imediat gura lui o acoperă pe a mea, dominând-o, venerând-o. În acelaşi timp, îl conduc spre intrarea în mine şi el imediat începe asaltul mişcărilor lui furtunoase, care îmi duc corpul tot mai aproape de extaz. Intră şi iese, tot mai repede şi mai tare, continuând să îşi zdrobească buzele de

ale mele, muşcându-mi buza de jos, în timp ce eu îmi găsesc echilibrul, agăţându-mă de umerii lui pe care îi strâng cu degetele.

Respiraţia mea este tot mai agitată şi din nou îmi dau drumul în jurul lui, lăsându-mi capul pe spate, iar în scurt timp termină şi el, cu un sunet răguşit, extrem de bărbătesc.

Sunt în Rai…

Capitolul 14

Tara/Mary

Rămânem nemişcaţi câteva clipe bune. Eu cu picioarele încolăcite în jurul lui, el cu faţa în părul meu, dar amândoi cu respiraţiile întretăiate.

Ce îmi face bărbatul ăsta? Nu cred că am mai întâlnit pe cineva cu atâta… stamină. Şi în niciun caz un bărbat care să îmi ofere atâta plăcere.

Îşi îndreaptă spatele şi mă priveşte în ochi. Fără lentilele ochelarilor, acest gest îmi pare foarte intim.

— Eşti bine? mă întreabă şoptit, mângâindu-mi obrazul cu vârful degetelor.

Aprob încet din cap, încercând să îmi recapăt un pic de putere în corp şi în glas.

Omul ăsta mi-a tras-o până m-a lăsat fără cuvinte. La propriu. Şi asta e ceva rar.

Îmi zâmbeşte.

La dracu’… Cred că mai am un orgasm doar

uitându-mă la zâmbetul lui bestial.

— Hai să facem un duş.

Mă ajută să mă dau jos de pe masă, după ce îşi ridică blugii peste şolduri şi mă ia de mână, conducându-mă spre camera lui.

A, nu. Asta nu e bine.

— Vrei să facem duş amândoi?

— De preferat în acelaşi timp şi aceeaşi cabină.

Mă opresc în loc, blocată de ideea minunată, dar total nepotrivită pentru moaca mea. Îmi simte ezitarea şi se întoarce spre mine.

— Nu vrei?

— Ba da, dar… Aş prefera să fac singură.

Acum clar am toată atenţia lui. Oftează.

— Mary, vrei să vorbim despre asta?

— Despre ce?

— Despre ceea ce te face să îţi ascunzi trupul de mine?

Rahat. Prost să fii şi să nu îţi dai seama că am o astfel de problemă. Întrebarea e, care crede el că este problema mea?

— Ascultă, Mary, orice ar fi, poţi să îmi spui. Nu am să râd de tine, nu am să te judec, nu o să te arunc pe umăr să te duc în camera mea unde e lumină şi să văd singur adevărul, chiar dacă îmi doresc să te văd goală, dar o să am răbdare până când tu o să fii pregătită să îmi spui singură.

Cuvintele lui sună atât de frumos şi aproape că îmi aduc lacrimi în ochi, dar ştiu că adevărul nu

o să facă decât să îl îndepărteze de mine.

Nici nu mă cunoaşte cu adevărat cât să înţeleagă viaţa mea de până acum, iar minciuna mea şi trecutul meu îl vor face să mă vadă total greşit.

— Încă nu sunt pregătită, Mike. Crede-mă că se dă o bătălie în mine acum, dar nu pot.

— Deci mai rămânem puţin în întuneric?

— Da, te rog.

Îmi zâmbeşte liniştit şi îmi duce mâna la buzele lui, sărutându-mi degetele.

— Atunci o să încerc să nu uit de regula ta şi o să aştept să aprinzi tu lumina, când o să fii pregătită.

— Îţi mulţumesc, Mike.

Mă ridic pe vârfuri şi îl sărut scurt pe buze.

*

După un mic dejun copios şi deja obişnuita plimbare cu caii, chiar dacă e weekend, ne continuăm treaba, doar că de data asta Mike îşi aduce registrele şi laptopul lui în sufragerie, unde lucrează de pe canapea, în timp ce eu sunt la masă, lucrând la calculatorul şi la tableta mea grafică, ia doar câţiva metri de el.

E ceva plăcut în atmosfera asta, ceva natural între noi şi chiar dacă nu vorbim, liniştea asta este foarte confortabilă.

Însă după-amiază, când amândoi eram în aceleaşi locuri în sufragerie, se aude o maşină care parchează în faţa casei. Zgomotul îmi face

inima să bată puţin mai tare şi imediat privirea îmi fuge la Mike, care oftează şi se ridică calm de pe canapea. Până ajunge la uşă, vizitatorul nostru deja ciocănea în tocul din lemn.

— Mike, dragule, hai că mă speriasem!

Vocea subţire a femeii începe să se audă din ce în ce mai aproape, ceea ce mă face să îmi dau seama imediat că tipa a intrat în casă.

— De ce? îl aud pe Mike întrebând.

— Pentru că te sun de câteva zile şi nu dai niciun semn de viaţă.

Face o pauză în care chicoteşte.

— Mai că am crezut că ai păţit ceva!

— Ţi-am spus, am musafiri, Sarah Jo. Şi am avut multă treabă.

— Atunci, în calitate de prietenă, sper că nu te deranjează că am venit cu o plăcintă tocmai scoasă din cuptor.

Şi atunci îşi face prezenţa în sufragerie. Este îmbrăcată într-o pereche de blugi şi o cămaşă roşie, în carouri, cu dungi verzi subţiri şi deschisă la câţiva nasturi, puţin mai mult decât necesar, dar suficient cât să îi dezvăluie sânii generoşi. Trebuie să recunosc că este frumoasă. Şi nu mă refer doar la corpul destul de bine proporţionat, dar şi la chipul ei rotund, părul roşcat strălucitor, uşor ondulat şi buzele rujate în aceeaşi nuanţă cu cămaşa.

Clar nu se compară cu mine. Eu sunt Muma Pădurii în clipa asta, iar aspectul meu mă face să

mă simt total inferioară ei din punct de vedere fizic. Cel puţin în faţa lui Michael. Aşa că decid că trebuie să o urăsc.

— Sarah Jo, ea este Mary, prietena lui Kim despre care ţi-am spus că o să locuiască pentru o perioadă cu mine.

Tipa este încă blocată cu privirea asupra mea, dar nu mi-e greu să citesc grimasa urâtă de pe faţa ei. Până la urmă, faptul că nu mă recunoaşte este mult mai important decât că mă consideră o urâtă.

— Bună! mă salută ea zâmbitoare şi îmi face cu mâna, dar nu vine spre mine să ne cunoaştem.

Apoi se întoarce spre Mike.

— Şi eu care îmi făceam griji că e o femeie la tine în casă… chicoteşte din nou.

— Ce vrei să spui? o întreabă el, uşor încruntat.

— Nimic, nimic, dragule, zice repede şi îşi pune mâna pe pieptul lui.

Un gest atât de intim îmi spune multe. Prea multe. Şi stomacul meu se strânge imediat. La dracu', tipa asta şi-o trage cu Mike.

— Spune-mi unde pun plăcinta asta. Nu stau mult. Vreau doar să servim toţi o felie şi apoi plec, că trebuie să ajung la supermarket înainte să se închidă.

— Las-o aici în sufragerie şi aduc eu imediat nişte farfurii.

El dispare câteva secunde, timp în care ea se

apropie de masa unde sunt eu. Masa este destul de lungă, iar eu ocup nici măcar un sfert din suprafaţă, cu toate astea ea se aşază pe scaunul din faţa mea şi îmi zâmbeşte cu superioritate.

Îmi vine să o iau de păr şi să o lovesc cu moaca ei de masă până o transform într-o stafidă turtită. Apoi să o joc în picioare, încălţată în pantofii ei ieftini cu toc pe care îi poartă acum.

— Şi ce faci tu aici? Eşti arhitect?

Se uită la tableta mea.

— Cred că am mai văzut o chestie de genul ăsta la firma de arhitectură din centru.

— Şi cu ce ocazie erai pe acolo? o întreb zâmbind uşor.

Încasai banii pentru serviciile prestate cu o noapte în urmă? Cereai o schiţă pentru o nouă bară mai stabilă, la care să dansezi?

— Proprietarul tocmai cumpărase o maşină de la mine şi eram acolo pentru nişte semnături finale.

— Sarah jo este agent de vânzări la un dealer auto din oraş, completează Mike care se întoarce la masă cu farfurii şi tacâmuri necesare pentru porcăria de plăcintă.

— În curând voi lucra la un dealer auto şi mai faimos, unde am posibilitatea să ajung chiar director de sucursală! zice ea entuziasmată.

— Ce companie? întreb de dragul conversaţiei.

— Devils Automobile.

Un râs îmi scapă, făcându-i pe amândoi să se

uite la mine puţin uimiţi.

S-o crezi tu că o să te angajezi acolo, roşcato. Poate ca femeie de serviciu.

Devils Automobile este o companie auto foarte mare condusă de una dintre cele mai bune prietene ale mele, iar atitudinea acestei vampe ieftine sigur nu va rămâne nepedepsită, după ce îi voi da un sms lui Cate şi îi voi povesti.

— Cum spuneam, mă duc mai târziu la magazin. Vrei să îţi iau ceva? îl întreabă ea pe Mike, care s-a aşezat pe scaunul din capul mesei, iar cumva, el stătea între noi. Ai putea să treci mai târziu pe la mine să le iei.

Şi îi face cu ochiul.

Chiar crede că sunt proastă şi că nu m-am prins că e ceva între ei, sau vrea să fie sigură că dă cu mine de toţi pereţi cât să îmi intre în cap că ea e femeia lui?

Mike zâmbeşte politicos.

— Nu mulţumesc, am tot ce îmi trebuie.

— Mă anunţi dacă te răzgândeşti. Ştii unde mă găseşti.

— Plăcinta arată chiar bine, zice Mike, alungând acel moment stânjenitor… pentru mine.

— Normal! Doar eu am făcut-o! râde ea, ducându-şi o mână la sânii plini, iar cu cealaltă atingându-l pe braţ.

Mamă, cât o urăsc! Vreau să îi rup mâna aia cu tot cu unghiile ei roşii-portocalii, lungi şi false! False ca genele pe care le poartă!

Am zis mai devreme că e frumoasă? Retrag tot! Asta, nemachiată cred că are şanse să arate mai urâtă decât mine în felul în care arăt acum! Dar, se pare că Mike nu are nicio problemă, că sunt sigur că i-a tras-o şi nemachiată!

Mi se pune şi mie o porţie de plăcintă în faţă, dar din fericire este cu brânză şi pot să găsesc o scuză bună imediat.

— Ce fel de brânză ai folosit? întreb.

— De vaci.

Vacă eşti tu! Că nu le suport pe alea cum nu te suport nici pe tine.

— Vai, zic un pic teatral. Am intoleranţă la laptele de vacă şi implicit la toate produsele care-l conţin.

— Ce rău îmi pare, zice ea complet fals şi deodată se uită încruntat la mine, arătându-mi fără să vrea nişte riduri pe care a încercat destul de mult să le acopere şi mă întreabă:

— Dar ştii că tu îmi pari cunoscută? Ai mai venit cu Kim pe aici?

Dacă şi-a dat seama cine sunt, o bat cu tava asta de la plăcintă până intră în comă şi atunci o să fiu sigură că nu spune nimic. Ea clar e genul de om prost care s-ar duce la presă instant.

— Nu am mai venit, dar dacă eşti apropiată de ea, posibil să îţi fi arătat poze cu noi două. Are una chiar lângă pat, în New York.

Normal că fac mişto de ea.

— Ce glumeaţă eşti! râde ea fals. Dar chiar îmi

pari cunoscută…

— Sunt sigur că ţi se pare, zice Mike aşezându-şi palma peste a ei. Poate ai văzut-o în treacăt când a venit cu Kim în oraş.

Ea pare brusc mai preocupată de atingerea lui decât de prezenţa mea şi îi zâmbeşte din nou.

— Ai onoarea, zice el dându-i cuţitul.

— Eu am să ies la o mică plimbare, spun ridicându-mă în picioare. Mi se face dor de văcuţe când văd plăcinta asta şi regret aşa tare că nu pot să o gust. Bucuraţi-vă voi doi de ea!

Încerc să fiu politicoasă, cu toate că răbdarea mea se cam duce pe apa sâmbetei.

— Mi-a părut bine să te cunosc, Sarah Jo!

— Şi mie, Mary! răspunde ea la fel de politicoasă şi la fel de falsă.

Acum am cale liberă să ies din cameră şi să plec de lângă cei doi porumbei.

Capitolul 15

Tara/Mary

Politicoasă, răbdătoare, cizelată şi bine educată sunt cuvintele care mă caracterizează, în majoritatea timpului. Dar nu acum. În clipa asta îmi vine să mă port mai urât decât ţăranca arogantă care a rămas acum alături de Michael.

S-o ia dracu’ cu accentul ei texan, cu părul ei strălucitor şi cu ţâţele alea scoase pe afară.

Nesimţita.

Merg şi înjur. Bombăn singură în timp ce mă îndrept spre grajduri unde pun o şa peste Nana, calul pe care am călărit de când am ajuns aici şi plec spre câmp, în speranţa că o să mă liniştesc.

Dar nu am cum să mă liniştesc. Bărbatul de care îmi place şi cu care am petrecut nişte momente intime foarte plăcute, e acum alături de o altă femeie. Alături de o femeie cu care se pare că are o relaţie şi pe care nu s-a sfiit să o atingă de faţă cu mine.

Vântul îmi zgârie obrajii, dar îmi dau seama că, de fapt, sunt câteva lacrimi care mi se preling pe faţă. Sunt o proastă. Ştiu. M-am îndrăgostit de un bărbat total nepotrivit, oricât de perfect ar fi.

Fug de el, fug de realitate, fug de o lume întreagă care mă caută, fug de familie, fug de toţi. Unde dracu' să mă mai duc acum? Până când o să tot fug şi o să mă ascund?

Opresc calul din această fugă şi încerc să mă liniştesc. Trebuie să fiu realistă. Eu nu am avut nimic serios cu el. Mi-a spus de aseară că nu îmi poate garanta o relaţie. Şi acum înţeleg de ce. Pentru că, oarecum, e implicat într-o relaţie. Pentru că ea e o femeie frumoasă cu care nu i-ar fi ruşine să iasă pe stradă, în timp ce cu mine nu poate să iasă nici acum, că ar începe copiii să plângă pe stradă. Dar nici dacă aş fi eu, Tara, frumos îmbrăcată şi aranjată, nu aş putea fi văzută cu el, că atunci ar râde lumea şi m-ar arăta cu

degetul ca pe o paraşută, cum deja mă şi consideră.

Sunt o ruşine. Iar el poate chiar merită o tipă obişnuită, cu o viaţă normală, alături de care să ducă viaţa liniştită pe care şi-o doreşte.

Mă întorc la grajduri chiar când soarele se pregătea să apună. Ar fi ora cinei, dar nu mi-e poftă de mâncare deloc. Şi nici nu ştiu dacă vaca roşcată mai este aici, că nu am nicio plăcere să mai petrec o secundă în compania ei sublimă.

Când intru în casă sunt cuprinsă de linişte pentru câteva clipe, înainte ca Mike să îşi facă apariţia în faţa mea.

— Unde ai plecat?

Sunt puţin luată prin surprindere de tonul lui certăreţ.

— Am luat-o pe Nana la o plimbare. Sper că nu te-ai supărat că nu ţi-am cerut voie.

— Nu trebuie să îmi ceri voie, Mary, zice trecându-şi nervos o mână prin păr şi oftând. Poţi să iei ce cal vrei, oricând doreşti. Doar că mi-am făcut griji pentru că nu am ştiut unde te-ai dus.

— Nu am unde să mă duc, Mike, stai liniştit, zic cu un zâmbet amar şi trec pe lângă el.

Mă duc la masa mea de lucru improvizată şi îmi iau laptopul.

— Am muncit cam mult azi şi cred că o să sar peste cină. Te superi dacă mănânci singur?

E puţin încruntat când se uită la mine.

— Nu, e ok. Am mâncat plăcinta asta şi nici eu

nu prea am poftă de mâncare.

Normal că nu ai, că te-a hrănit pocită texană.

Încerc să îi zâmbesc, reamintindu-i de fiarele din gura mea.

— Atunci îţi doresc o seară bună.

Dau să mă întorc, dar cuvintele lui mă opresc:

— Mary… Putem vorbi puţin?

— Despre?

Mă întorc spre el, dar nu fac niciun pas.

— Despre Sarah Jo.

Ah, nu îmi spune că te însori cu ea sau că o să vină şi ea să locuiască aici! Zeci de scenarii negative îmi trec prin cap, într-o singură secundă.

— Dacă prezenţa mea vă deranjează, te rog să îmi spui, Mike. Pot să îmi fac bagajele şi să plec chiar acum, chiar nu vreau să creez probleme nimănui.

— Doamne, Mary, nu! Nu e vorba de asta! Nu vreau să pleci şi nu e nimic între mine şi Sarah Jo. Asta voiam să îţi spun. Că a fost ceva, dar acum nu mai e… sau cel puţin eu aşa consider.

Pe de-o parte sunt uşurată, dar nu pot să spun că răspunsul mă face să fiu fericită. E ceva, dar nu e ceva între ei. Probabil că dacă eu mâine aş pleca, în câteva minute ar chema-o pe miss Sarah Jo, cu o nouă plăcintă.

— Mike… nu este nicio problemă. Eşti un bărbat foarte frumos şi nimeni nu se aşteaptă să ai o viaţă de călugăr. Şi nu cred că e cazul să îmi dai tocmai mie o explicaţie.

El mă priveşte din nou încruntat.

— Eşti sigură?

— De ce n-aş fi?

El nu mai zice nimic, aşa că mă întorc cu spatele şi îi urez din nou „noapte bună”, însă nu primesc decât un „noapte bună” bombănit.

În cameră, nu am chef să vorbesc cu nimeni, nu am chef să mai dau niciun mail şi când mă uit la ceas şi văd că mai am cel puţin patru ore până la ora mea normală de băgat la somn, îmi dau o palmă peste frunte.

Închid cu cheia uşa de la cameră şi decid să îmi fac o baie lungă. Îmi iau telefonul cu mine să ascult muzică, dar în acelaşi timp sper ca Mike să îmi dea un semn. Termin baia lungă şi nu primesc nimic, aşadar mă bag la un film şi apoi la încă unul, până când adorm, într-un final, cu sufletul un pic rănit şi dezamăgit.

*

A doua zi sunt trezită pe la 7 de telefonul care vibrează ca nebunul pe noptiera de lângă pat. Sunt surprinsă să realizez că, dacă nu ar fi sunat, aş mai fi dormit destul de mult, ceea ce nu mi se întâmplă niciodată, cu atât mai puţin dacă în noaptea precedentă m-am culcat odată cu găinile, comparativ cu ora mea normală de somn.

Din fericire, e Kim şi răspund fără ezitare.

— O iau razna cu ăştia, îmi zice ea direct.

— De ce? zic cu vocea răguşită.

— Dormeai?

— Da… dar e ok.

— Cum să dormi la ora asta? Este trecut de *!…* Eşti bine?

Din vocea ei îmi dau seama că este chiar îngrijorată.

— Da, stai liniştită. Cred că mi-am dat peste cap puţin ceasul interior cu schimbarea de mediu, vremea…

Aberez un pic, dar pe de-o parte, sunt şi adevărate argumentele mele.

— Da, ştiu cum e. Eu de fiecare dată când veneam pe acolo, uitam să mă mai trezesc. Dacă mai stai un pic o să afli cum e să te trezeşti la 10!

— Asta nu o să se întâmple niciodată, Kim. Am o limită. Şi aia este ora 8, iar asta doar în nopţile în care m-am culcat la 6 dimineaţa.

— Pff… eşti robot.

— Zi-mi de ăia. Ce au mai făcut?

— Toată lumea e înnebunită că nu dă de tine. Mai au un pic şi dau toată Europa cu fundul în sus, ca să te găsească. M-au terorizat dacă am o veste de la tine.

Şi atunci îmi vine o idee.

— Kim, care este oraşul tău preferat în Europa?

— Roma, clar.

— De ce?

— E un loc cu multă istorie, romantic, mâncare foarte bună şi bărbaţi frumoşi, râde ea.

— Ai dreptate. Stai o secundă! Iar în timpul

ăsta îi scriu un mesaj:

„Sunt bine. Chiar foarte bine. Sunt prin Roma, dar nu mai spune nimănui, că dacă văd pe cineva de la agenţie pe aici, pun Mafia pe ei. Sper că eşti bine şi că nu te stresează oamenii ăia pe acolo degeaba. Mi-e dor de tine! xoxo!”

Şi i-l trimit. Ea îl primeşte şi începe să râdă.

— Ce e asta?

— Asta, scumpa mea, este biletul tău spre Roma. Du-te cu sms-ul ăsta la impresar şi îţi garantez că te vor trimite să mă cauţi prin Roma. Aşa că profită de vacanţa asta cât poţi!

— Tara, eşti genială! Te iubesc!

Mai povestim câteva minute despre ce mai e pe acolo, despre ce veşti mai au despre amicii care m-au băgat în toată nebunia asta, dar din păcate, zero veşti. Totodată, mai aflu şi de bârfele despre mine de prin ziare şi alte chestii de umplutură, de acest gen.

Apoi, întrebându-mă despre cum mă acomodez eu pe aici, îi povestesc despre plimbările cu caii, despre glumele lui Pops şi laud, ca de fiecare dată, mâncarea soţiei lui, April, pe care am îndrăgit-o din prima clipă.

Omit pe cât posibil să spun ceva despre ceea ce s-a întâmplat între mine şi fratele ei şi totodată legat de vizita prietenei acestuia din seara anterioară. Nu ştiu cum va reacţiona şi prefer ca aceste poveşti să i le spun faţă în faţă, când ne vom întâlni.

Capitolul 16

Michael

Adorm târziu şi mă trezesc devreme, după un somn agitat şi plin de vise. Am visat-o pe Sarah Jo. Eram cu ea într-un magazin, dar nu îmi amintesc ce făceam acolo, însă ştiu că eu mă grăbeam undeva foarte tare şi ei îi ardea de probat nişte haine. M-am trezit agitat şi nervos, dar am reuşit cu greu să adorm la loc. Apoi am visat-o pe Mary, cu zâmbetul ei dulce şi ochii aceia mari, că intra la mine în cameră, se urca încet în patul meu şi era goală. O cuprindeam în braţe şi, răsucind-o sub mine, mă cuibăream între picioarele ei şi intram în ea încet, făcând-o să geamă de plăcere, aşa cum îmi place. Ne sărutam în continuu, ne atingeam neîncetat cu poftă şi dorinţă de mai mult, mai repede şi mai repede, până când mă uitam în ochii ei şi… apoi m-am trezit.

Excitat ca dracu', m-am ridicat în capul oaselor şi m-am uitat buimac la ceas. Puţin trecut de ora 6. Am încercat să adorm la loc, dar total inutil. Atingerile ei din vis încă mă bântuiau. M-am dus la duş, unde mi-am luat problema în mână şi am rezolvat-o repede, pentru că altfel riscam să stau cu ea sculată toată ziua, iar din atitudinea ei de aseară, nu cred că mai era vreo şansă să o rezolvăm împreună.

Jumătate de oră mai târziu eram în bucătărie, cu nasul în cafea. În casă e linişte. În capul meu e cea mai mare gălăgie.

Să spunem că am rezolvat deocamdată problema cu Sarah Jo şi sper ca discuţia cu ea să o ţină, măcar pentru un timp, departe de Mary. Cât despre Mary… aici e marea problemă. Dilema care îmi chinuie gândurile. Ce mă fac cu femeia asta? Cât o mai las aşa?

Tara/Mary

După duşul de dimineaţă şi machiajul meu oribil, ca de fiecare dată îmi pun ochelarii şi aparatul dentar, cu care deja încep să mă obişnuiesc, iar apoi cobor încet la parter.

Spre surprinderea mea, Michael este la masa din bucătărie, cu o cană de cafea în faţă, privind absent, pe geam. Clipeşte des când mă vede şi văd cum umerii i se lasă moi, ca după un oftat.

— ’neaţa, îi spun zâmbind politicos.

— Bună dimineaţa! Ai dormit bine?

— Da, îl mint, evitându-i privirea şi înaintând în bucătărie.

— Ai lucrat atât de mult alături de o actriţă şi nu ai învăţat să minţi cum trebuie.

Mă opresc în loc şi îi arunc o privire întrebătoare.

— Se vede pe faţa ta că eşti obosită. Dacă îţi dai jos ochelarii, o să ştim amândoi că am

dreptate.

— Sunt bine, mulţumesc.

Mă întorc din nou cu spatele la el şi îmi pun cafea într-o cană, într-o tăcere apăsătoare.

— Ieşim la plimbare cu caii? mă întreabă spărgând liniştea.

— Da, am putea, zic cu lejeritate.

Mă uit pe geam şi văd că este un pic cam înnorat.

— Dar nu o să ne prindă ploaia?

— Nu, zice el. Ne întoarcem până să înceapă.

— Ok.

Se ridică de la masă şi se îndreaptă spre ieşire.

— Nu te grăbi. Bea-ţi cafeaua liniştită. Pe mine mă găseşti la grajduri. Între timp, vreau să văd cum se mai simte Magic.

— Ok, aprob din nou.

Eu îi zâmbesc, dar el nu *îmi* răspunde la zâmbet. Însă mă priveşte o clipă în plus cu acea privire, care simt că îmi face sângele să fiarbă din nou, iar acest sentiment este total opus faţă de tonul indiferent cu care mi-a vorbit. Îl simt preocupat de ceva, dar în acelaşi timp, şi supărat.

După ce îmi termin cafeaua, mă uit la fusta mea largă şi lungă şi îmi dau seama că e numai bună. Mă mai uit o dată pe geam şi îmi pare că e un pic mai înnorat. Dacă plouă, machiajul meu e în pericol, aşa că îmi iau din cuier o pălărie care probabil aparţine lui Pops şi mi-o pun pe cap

înainte să ies.

La grajduri îl găsesc pe Mike alături de Magic, mângâind-o pe coamă.

— Eşti gata?

Aprob din cap şi după ce ne luăm fiecare calul, pornim la galop.

Suntem tăcuţi minute bune, până când, din fericire, tot el decide să rupă liniştea.

— Şi de cât timp lucrezi alături de Kim?

Mda… Nu e subiectul meu preferat, pentru că trebuie să mint la un moment dat, dar măcar vorbim. Nu de alta, dar urma să încep să am o discuţie serioasă cu calul meu despre flori şi plante, doar ca să nu o iau razna de la liniştea şi tensiunea care era între mine şi Mike.

— Păi… dacă nu mă înşel, ea a început să lucreze alături de Tara acum 3 ani. Ne-am împrietenit imediat.

— Şi cum vă înţelegeţi cu această Tara?

— Destul de bine, aş zice.

— Nu am citit mare lucru despre ea, doar dacă se întâmpla să îmi pice un articol pe mână. Nu ştiu de ce, chiar dacă ea e şefa surioarei mele, nu m-a pasionat niciodată lumea asta de la Hollywood.

Zâmbesc. Dar e un zâmbet un pic forţat. Îmi e aiurea să vorbesc despre mine la persoana a treia.

— Şi cum e Tara?

Puii mei… Cum e? Hai că îţi zic eu cum e: e călare pe un cal, cu un păr de zgripţuroaică şi o tonă de fiare în gură. Aleargă pe un câmp deschis

şi dacă ar fi vară şi ar trăsni, sigur ar fi victimă a unui fulger primit fix între lopătari. Ar muri urâtă şi cu părul la fel de ciufulit şi de urât cum îi are deja. Un fel de Muma Pădurii, puţin mai urâtă.

Şi e al dracului de excitată de buzele frumoase ale bărbatului de lângă ea, pentru că o fac să îşi amintească cum, acum două nopţi era între picioarele ei şi o gusta cu acea gură senzuală.

Bate-mă, mamă, că nu mai pot să dau vina pe Cate! Acum e doar el şi ce mi-a făcut în acea noapte şi a doua zi dimineaţă.

— A… îmi dreg glasul, păi… cum să fie… E cât se poate de normală. Sau, mai exact, face tot posibilul să aibă o viaţă cât mai normală.

— Cam greu, pentru o actriţă atât de cunoscută ca ea.

— Tocmai de aceea, în ultimii ani a cam încercat să se retragă din viaţa publică. Nu a mai acceptat niciun contract de mai bine de un an şi chiar dacă nu a făcut un anunţ oficial, nici nu mai are de gând să mai accepte vreun rol.

— Dar de ce nu a făcut public acest anunţ?

— Pentru că asta ar stârni şi mai multă curiozitate din partea ziariştilor. A preferat varianta de a se da la fund încet, fără a crea valuri.

— Şi cu toate astea, acum e implicată, se pare, într-un scandal destul de urât. Orgie? zice, încruntându-se uşor.

— Orgie pe dracu’! zic revoltată şi imediat

încerc să îmi calmez tonul vocii. Nu a fost nicio orgie. Este o mare neînţelegere, chiar dacă este adevărat că a petrecut noaptea cu cei doi tipi. Dar sper ca adevărul legat de noaptea aia să iasă la iveală şi ei să nu îi mai fie frică să iasă din casă.

— Păi de ce îi e frică, dacă e nevinovată?

Mă uit la el. Oare chiar nu înţelege? Opresc calul, ca să mă fac înţeleasă şi îi explic cu calm:

— Toată nebunia asta a fost provocată de un obsedat pe care ea l-a refuzat. Omul deţine un ziar de scandal şi a zgârmat cât a putut şi a găsit, probabil, singura nebunie pe care ea a făcut-o în viaţa asta. Zeci de ziarişti erau la uşa ei, aşa că a trebuit să stea departe de cei apropiaţi, familia a renegat-o, judecând-o mai aspru decât oricine, iar singurele persoane care o pot ajuta să iasă din scandalul ăsta sunt cei doi idioţi implicaţi în scandal, care sunt momentan dispăruţi pe undeva prin Thailanda.

Nici nu îmi dau seama când lacrimile îmi umezesc ochii, dar mă abţin, cu greu, să nu plâng.

— Aşa că, da, îi e frică. Nu că presa îi va face ceva, pentru că puţin îi pasă ce zice lumea, dar îi e frică ca aceştia să nu mai rănească pe cineva din jurul ei, doar pentru că sunt dornici să-şi vândă cu orice preţ ziarele lor de rahat.

Trag aer adânc în piept. Trebuie să mă liniştesc şi sunt conştientă că am faţa roşie de la nervi.

— Îmi pare rău, zice el încet.

— Pentru?

— Pentru toată nebunia asta. Nu cred că merită nimeni să aibă parte de o astfel de teroare. Sper că ea e liniştită unde e acum.

— Chiar e, zic încet. Dar nu ştiu cât o să dureze şi liniştea asta…

O pală de vânt e pe punctul de a-mi zbura pălăria de pe cap, dar din fericire este prinsă cu un şnur sub bărbie.

— Cred că e timpul să ne întoarcem, zice el.

Şi nu apucă bine să termine de spus cuvintele, că o ploaie măruntă începe să cadă din cer, izbindu-ne tot mai tare, datorită vântului care s-a înteţit. În mai puţin de un minut, ploaia este atât de puternică încât sunt convinsă că până ajungem la grajduri o să fiu udă până la piele. Din fericire, pălăria asta îmi protejează de ploaie sprâncenele false.

Exact cum bănuiam, când ajungem la grajduri, pot să storc apă din hainele mele.

După ce băgăm caii la locul lor, mă uit spre uşa grajdului şi văd că afară poţi să juri că e potop. Nu m-ar surprinde să fie şi puţină grindină, la cât de tare se aude. Aici, toamna este total diferită de cea din New York, unde acum ar fi plouat trist, timp de o săptămână şi apoi aşteptai să vină şi o zăpadă.

De nicăieri, Mike vine spre mine cu un prosopel şi începe să îmi şteargă cu atenţie vârfurile părului cu el.

— Cred că mai am nişte prosoape mai mari pe aici, dar momentan asta e tot ce am găsit, zice încet, continuând să îmi maseze părul cu prosopul destul de mic. Nu ştiu pe unde le-a pus Pops, că el umblă mereu cu ele.

— Este ok şi ăsta, momentan.

— Nu vreau să mai ieşi prin ploaia asta, aşa că mai stăm câteva minute să se mai potolească puţin şi să putem ajunge în casă, fără să riscăm să ne lovească ceva în cap, de la vântul ăsta…

Aprob din cap şi peste umărul lui mai arunc o privire la nebunia care e dincolo de uşi. Clar nu e de ieşit afară.

Iar apropierea lui este… plăcută.

Capitolul 17

Tara/Mary

După ce simt fiori în tot corpul de la ce e afară, îmi ridic privirea spre el şi sunt învăluită din nou de acea privire plină, de ceva ce mă atrage de fiecare dată. De acel mister pe care el îl ascunde în spatele acelor ochi gri, mult mai cenuşii acum.

Şi văd cum mă scanează de sus până jos şi realizez că hainele mele sunt aproape lipite de corpul meu, aşa cum sunt şi ale lui.

— Ţi-e frig? şopteşte.

— Foarte puţin… răspund cu glasul aproape stins.

Îşi muşcă buza de jos şi îşi închide ochii, îl văd cum îşi încordează maxilarul, ca şi când strânge din dinţi ca să se abţină de la ceva. Apoi, când îi deschide, nu pot decât să fiu hipnotizată de intensitatea aceea care mă mistuie, care îmi face inima să bată cu putere, pulsul să se accelereze şi respiraţia să se înteţească.

Îmi atinge buzele cu degetele lui, trecându-le uşor peste buza de jos. Ochelarii mei încep să se aburească în centrul lentilei şi fără să mă mai întrebe, mi-i dă jos. Nu ştiu ce face cu ei şi nici nu mă interesează acum. Sunt complet prinsă sub vraja lui.

— Dacă te sărut acum, nu mă mai opresc.

Nu sunt capabilă să răspund, dar îmi întredeschid buzele să las aerul cald care îmi umple pieptul tot mai mult.

— Mă întorc în 2 minute, spune repede.

Şi trece pe lângă mine, lăsându-mă blocată de plecarea lui subită. Dar pleacă din hambar, lăsându-mă singură cu caii, care sunt foarte liniştiţi, în ciuda potopului de afară.

Rămân în loc şi devin un pic agitată. Sunt convinsă că s-a dus în casă, dar nu ştiu de ce a trebuit să plece tocmai acum…

Dar când se întoarce, am răspunsul. Vine cu câteva pături strânse în braţe şi le aşază într-un colţ, peste o grămadă de fân uscat. După aceea, se întoarce spre mine şi pot de data asta să văd cel mai frumos corp, conturat prin tricoul alb, ud şi

lipit de trupul lui, de sfârcurile şi de abdomenul adorabil pe care îl pot zări. Iar blugii îi sunt lipiţi de pulpe şi de excitaţia lui tot mai evidentă.

— Mă înnebuneşti când mă priveşti aşa, şopteşte venind încet spre mine.

Părul ud este acum extrem de ciufulit şi sexy. Eu îl înnebunesc? De fapt cred că este invers.

— Îmi place ce văd şi de aceea mă uit aşa.

— Şi mie îmi place ce văd, zice el, oprindu-se în faţa mea, destul de aproape încât să mă poată atinge pe umăr, pe braţ, iar cu cealaltă mână să îmi contureze sânii perfect evidenţiaţi de cămaşa lipită de corpul meu ud.

După ce îmi atinge sânii încet, mai mult tachinându-mă, coboară pe şolduri şi îmi dau seama că fusta mea este şi ea lipită de fund şi de picioare, iar el, apucându-mă de şold, mă trage spre el, lipindu-mă de corpul lui, făcându-mă să îi simt întăritura pe abdomen. Îmi cuprinde ceafa în căluşul palmei lui şi mă sărută. Şi nu e blând. Este un sărut încărcat de pasiune, de răbdare acumulată în tot acest timp în care buzele noastre nu s-au atins, de limbile care se explorează nesătule şi de gemetele uşoare care ne scapă din pieptul încărcat de dorinţă.

Îmi pierd degetele prin părul lui ud şi îl trag mai aproape, pentru că simt că nu mă satur de acest sărut. Nu mă satur de el, în timp ce mâinile lui par la fel de înfometate în a mă explora şi-a în a mă simţi cât mai aproape.

Deodată, sunt luată pe sus şi purtată pe braţele lui puternice spre colţul unde a aşezat păturile. Mă întind imediat, iar el mi se alătură, continuând să ne sărutăm şi să ne îmbrăţişăm, la fel de pătimaş.

Fiind între picioarele mele, se freacă de mine cu umflătura lui întărită şi dornică să fie eliberată. Iar eu sunt la fel de nerăbdătoare să îl simt cât mai repede în mine, aşa că îmi duc mâna la şliţul lui şi încerc să îl eliberez, umblând nerăbdătoare la curea. Îmi dau seama că am nevoie de ambele mâini şi imediat mă mobilizez să scap de textilele care stau în calea lui. Îl găsesc cald, tare şi pulsând în spatele boxerilor subţiri şi îl cuprind în palma mea, frecându-l încet, apăsându-l şi strângându-l.

Michael geme şi mă muşcă de buza de jos într-un mod extrem de erotic şi la fel de plin de dorinţă, cum este tot acest moment. Îmi ridică fusta până la şolduri, trecându-şi buricele degetelor peste pielea mea udă, mângâindu-mi interiorul coapselor până îmi găseşte chiloţii pe care mi-i scoate dintr-o mişcare de-a lungul picioarelor. Apoi, revine cu degetele între pulpele mele şi îmi atinge umezeala cauzată de atingerile şi sărutările lui. Mă pătrunde nemilos cu două degete, făcându-mă să îmi strâng degetele din nou în jurul membrului lui, iar apoi le scoate şi îmi formează cercuri peste clitorisul deja sensibil. Şi din nou repetă acest joc, care mă face să îmi pierd

minţile de plăcere şi de frustrare, pentru că mă duce atât de aproape de orgasm, dar nu mă lasă să îl ating.

Atunci îmi strecor mâna în spatele chiloţilor lui şi îl eliberez de tot membrul excitat, frecându-l şi atingându-i capul umezit.

Mă muşcă din nou de buza de jos şi coboară sărutările spre sâni, îndepărtându-şi astfel corpul de mâna mea, dar el nu renunţă la jocul degetelor lui nemiloase, care mă chinuie atât de plăcut. Îmi cuprinde sfârcul prin hainele ude, muşcându-l, iar eu îmi afund capul în patul format din păturile de pe grămada de paie pe care ne aflăm. Din fericire, decide să înceteze tortura şi să mă penetreze tot mai repede cu degetele lui, făcându-mă imediat să simt lovitura puternică a unui orgasm cutremurător de plăcut.

În timp ce încerc să îmi revin după acest minunat orgasm, aud fâsâitul unui prezervativ, apoi imediat îl simt la intrarea în mine, umezindu-şi capul întărit de umezeala mea. Sunt deja sensibilă şi senzaţii plăcute mă cuprind din clipa în care mă atinge.

Îşi ridică privirea asupra mea, citindu-mi fiecare sclipire din ochi, atunci când îl simt cum intră în mine tot, încet, gros şi tare. Apoi iese şi din nou intră la fel de încet, agonizant, dar extrem de excitant.

Văd în ochii lui o sclipire plăcută, dar şi dorinţă, cât şi puterea cu care se abţine să

continue acest joc, la fel de excitant şi plăcut şi pentru el.

Blugii îi sunt lăsaţi peste fund, ceea ce dă posibilitatea ca mâinile mele să îi cuprindă şoldurile şi să îl îndemn să mărească ritmul.

— Te grăbeşti undeva, iubito?

— Doar aici, îi şoptesc eu, zâmbind la întrebarea lui ironică. Să te simt mai adânc în mine.

— Păi spune aşa.

Şi atunci se înfige tare, cu forţă, simţindu-l foarte adânc în mine, încât un ţipăt scurt, surprinzător îmi scapă. Dar iese încet şi din nou se înfige tare, rapid la loc.

— Mike…

— Da, iubito.

— Mai repede. Mă înnebuneşti!

— Oh, Mary, şopteşte şi gura lui o găseşte pe a mea, în timp ce şoldurile lui încep să se mişte tot mai repede.

Îl simt tot în mine, îl simt frecându-se de interiorul meu şi este atât de bine, încât orgasmul meu mă surprinde ca de fiecare dată cu intensitatea lui şi degetele mele se pierd, apucând pătura de pe lângă mine, apucând de ea ca şi când este ultima mea şansă la supravieţuire.

Şi din nou, el nu se opreşte, pentru că nu a terminat. Se ridică în genunchi şi apucându-mă de şolduri mă trage în poala lui şi îmi ridică un picior pe umărul lui. Astfel, contactul este şi mai direct şi

penetrările lui se simt parcă şi mai adânci. Îmi ridică şi celălalt picior, iar totul este atât de intens, încât nu-mi pasă dacă picioarele mele sunt dezgolite sub atingerea lui. Îmi sărută glezna care, nu ştiu cum, dar azi nu am mai acoperit-o de şosetele urâte şi lungi. Îmi mângâie picioarele lungi şi imobilizându-mă cu braţele, începe un nou asalt al mişcărilor lui, intrând şi ieşind într-un ritm necruţător de excitant.

Un nou val de căldură îmi cuprinde corpul, furnicături îmi invadează venele de la extremităţi şi se adună toate la punctul de contact dintre corpurile noastre şi îmi dau capul pe spate când simt că sunt cuprinsă de un nou orgasm.

— Oh! Da, Mike!

— Iubito, eşti atât de frumoasă când îţi dai drumul!

În tot extazul meu, simt cum se înfige tare în mine încă o dată, dându-şi şi el drumul, gemând răguşit, iar apoi, picând fără vlagă peste mine.

Îmi ia un picior şi mi-l aşază peste şoldul lui, de parcă încearcă să se învelească cu corpul meu şi mă trage la pieptul lui, lipindu-şi obrazul de părul meu. Mă cuprinde cu braţele şi îmi dau seama că, de fapt, încearcă să mă încălzească pe mine.

Stăm aşa, liniştindu-ne bătăile inimii, calmând respiraţia greoaie a fiecăruia. Buzele lui calde îmi ating fruntea, apoi ochii şi, ridicându-mi bărbia, îmi sărută buzele, ca atingerea unui fluture.

Îmi deschid ochii şi îi întâlnesc privirea calmă, care pare că încearcă să vadă prin mine.

— Oricât de mult încerc să stau departe de tine, tot nu pot să îţi rezist, şopteşte.

— Oricât de mult ştiu că trebuie să stau departe de tine, nici eu nu pot să fac asta, îi răspund eu.

Mă strânge din nou în braţe, lipindu-mi obrazul de pieptul lui şi oftează.

— O să găsim o cale să fie bine.

Cuvintele lui sunt atât de liniştitoare, chiar dacă în sinea mea ştiu că va fi imposibil. Dar momentan, nu vreau să mă gândesc la ziua în care totul o să îmi explodeze în faţă, iar ziariştii vor strica tot, din nou, inclusiv ceea ce am acum cu el. Acum vreau să mă bucur de aceste momente lângă el, de atingerile lui şi de sărutările pe care mi le presară în păr.

După minute bune, sub cea de-a doua pătură pe care o adusese, reuşim să ne mai încălzim, dar hainele de pe noi sunt încă ude. Ploaia pare că s-a mai potolit şi ne luăm inima în dinţi şi, acoperiţi fiecare cu câte o pătură, fugim în casă.

Acolo mă opresc la prima oglindă şi pe lângă câteva paie prin păr, constat cu fericire că machiajul meu a fost ferit bine şi este aproape intact. Verdict: sunt la fel de urâtă. Cum poate bărbatul ăsta superb să se uite la mine, în halul ăsta?

Fiecare merge în camera lui pentru a se

schimba de hainele jilave, apoi ne reîntâlnim în bucătărie, unde începem amândoi să pregătim masa de prânz. Este o chimie între noi, care ne face să ne simţim atât de relaxaţi şi în continuare sunt surprinsă de micile gesturi pe care le face în timp ce ne mişcăm unul pe lângă celălalt, cu mici atingeri şi mici sărutări furate.

Este plăcut. Foarte plăcut alături de el.

Zâmbesc mereu şi îmi dau seama că m-am îndrăgostit cu adevărat.

Capitolul 18

Tara/Mary

După. prânz, Mike se pregăteşte să plece până în oraş să ducă nişte documente. Am mai fost o singură dată în oraş, cu Pops, într-o zi când nu am stat mai mult de 10 minute, timp în care eu l-am aşteptat în maşină. A fost plăcut să mai schimb puţin peisajul, aşa că azi mă ofer să îl însoţesc pe Mike.

— În maxim 15 minute sunt înapoi, îmi zice el şi mă sărută rapid pe buze înainte să coboare din maşina parcată pe marginea trotuarului.

Mă uit în jurul meu la oamenii care nici nu mă văd, preocupaţi de problemele lor, de pungile cu cumpărături pe care le cară sau de discuţiile în care sunt prinşi cu copiii sau prietenii care îi însoţesc.

În comparaţie cu New York-ul, aici oamenii zâmbesc mai mult şi par mai relaxaţi. Chiar dacă sunt singuri, nu îi văd încruntaţi, nu îi văd supăraţi şi în niciun caz nu sunt stresaţi de trafic, pentru că străzile sunt aproape goale, în comparaţie cu ce sunt eu obişnuită să văd.

Tot ce e în jur îţi transmite o stare de linişte şi relaxare, accentuată de soarele slab care a ieşit după ce ploaia s-a oprit.

Un ciocănit în geam mă trezeşte din reveria mea şi tresar ca împuşcată, ducându-mi mâna la inima care aproape că-mi sare din piept. Din fericire, nu este nimeni altcineva decât Sarah} o, toată numai un zâmbet. Bleah!

Azi nu mai are rujul ăla strident, roşu, dar tot poartă ceva asemănător şi este extrem de machiată, de parcă s-ar duce la o petrecere.

Vreau să deschid geamul, dar mâinile mele încă tremură de la sperietură şi nu nimeresc butoanele, aşa că politicoasă mă dau jos din maşină, că ea văd că nu se rezumă doar la un salut.

— Mary! Ce mă bucur să te văd! E şi Mike cu tine?

— Bună, Sarah Jo. Da, are puţină treabă în clădirea asta şi o să apară imediat.

Îi zâmbesc politicos, dar nu sunt la fel de jovială ca ea. Chiar dacă Mike mi-a spus că între ei nu ar mai fi nimic, tot nu simt că pot să am încredere în vipera asta zâmbăreaţă. S-a culcat cu

Mike, aşa că am tot dreptul să vreau capul ei pe o tavă de argint. Cumpăr eu tava.

Ea începe să vorbească, iar eu îmi imaginez cum ar arăta dacă aş rădea-o în cap, sau, în cel mai rău caz, că aş demachia-o şi apoi aş lăsa-o să iasă aşa pe stradă. Ooo… cred că atunci lumea s-ar speria de ea mai rău decât se sperie de mine când le zâmbesc, cu toate fiarele mele din gură.

Şi deodată zice ceva ce într-un final îmi atrage atenţia.

— Poftim?

— Am zis că tocmai vorbeam cu prietena mea Betty…

Şi pentru prima dată observ că lângă noi la vreo doi metri distanţă mai e o tipă la fel de împodobită ca noua mea „amică” Sarah Jo, care îmi zâmbeşte, ca formă de salut, dar e preocupată cu telefonul pe care îl are la ureche.

— Şi îi ziceam că ce tare m-ai ajuta dacă ai putea să vorbeşti cu verişoara ta să vină la noi la showroom şi să facă câteva poze cu maşinile. Ne-ar ajuta foarte tare la imagine.

Asta mă confundă?Încerc să mă apropii de faţa ei să văd dacă miroase a alcool, dar nimic. Beată nu e. Deci clar, e doar proastă. Despre ce dracu’ de verişoară vorbeşte? Nu am schimbat nici 5 cuvinte cu ea când a venit cu plăcinta aia, deci nu cred că ştie ceva despre familia mea, atât timp cât nici eu nu ştiu să am vreo verişoară.

— Despre ce verişoară vorbeşti? mă încumet

să o întreb, doar ca să îmi dau seama ce prostii are ea în cap în clipa asta.

— Tara Henson! Michael mi-a spus că este verişoara ta.

— Ţi-a spus el asta? ridic o sprânceană, chiar dacă inima mi-a stat în loc o clipă atunci când mi-a pomenit numele.

Oare m-am trezit într-o realitate paralelă în care cei din jurul meu ştiu ceva ce eu încă nu ştiu? Cum dracu' să fiu verişoară cu mine? Deja mă abţin să nu râd.

— Când am fost la voi, mi-am dat seama că ai ceva ce îmi părea cunoscut şi pentru o clipă am crezut că eşti chiar ea, super camuflată, dar Mike mi-a spus că e doar în capul meu şi că, din ce a auzit el, aţi fi verişoare şi de aici aveţi şi unele trăsături asemănătoare. Începe să râdă şi mă scanează rapid, de sus până jos.

— Adică imediat mi-am dat şi eu seama că deja mintea mea o luase razna şi era imposibil ca tu să fii chiar ea.

— Corect, zic un pic îngândurată.

— Deci o să vorbeşti cu ea?

— Când am să o văd, am să deschid subiectul, negreşit.

S-o crezi tu că o să se întâmple.

Deocamdată vreau să ajung acasă, în spaţiul meu sigur în care să nu mai am contact cu alţi oameni care ar putea să mă recunoască atât de uşor, ca vulpea asta parşivă.

Acasă. Mda… acasă la Mike, că nu e casa mea. Casa mea este momentan încă sub asediu.

— Mary, e totul în ordine? aud vocea lui Mike care, apărând imediat din spatele meu, se uită îngrijorat la mine, probabil citindu-mi figura gânditoare.

— Bună, Mike! îl salută repede Sarah Jo, care se vede că vrea să vină spre Mike, probabil să îi pupe, dar el se întoarce imediat cu spatele la ea şi îmi priveşte chipul, aşteptând răspunsul meu.

— Da, răspund într-un final, schiţând un zâmbet. Doar vorbeam.

— Vorbeam şi noi ca fetele, ce te bagi tu? Doar am salutat-o, când am văzut-o singurică în maşină, zice ea şi îmi face cu ochiul, dându-mi de înţeles că nu ar vrea ca Mike să ştie despre favorul pe care ea mi l-a cerut.

Mike îi zâmbeşte şi cu ocazia asta o salută şi pe Betty, care a terminat de vorbit la telefon şi se uită încruntată la mine.

Bine că eşti tu frumoasă, buhăito. Ce te-aş rade şi pe tine în cap…

— Noi trebuie să plecăm, zice Mike, mergând spre partea lui de maşină. Mi-a părut bine să vă văd, fetelor!

— Pa, Mike! zic amândouă, la unison. Mai dă şi tu un telefon, completează Sarah Jo.

Mă salută şi pe mine şi urc imediat în maşină, departe de figurile lor ieftine şi false.

După câteva minute de linişte, în care mă

gândesc cât de aproape am fost să fiu recunoscută, nu pot să nu mă uit la bărbatul ăsta frumos de lângă mine şi să mă întreb de ce a băgat minciuna cu verişoara. Singura mea explicaţie e că poate Kim i-o fi adăugat o chestie de genul ăsta de care a uitat să îmi spună.

Dar în acelaşi timp, mă întreb cum o să reacţioneze dacă cineva o să mă recunoască când o să fiu cu el. Cum o să mă privească în acea clipă când o să îşi dea seama că nu sunt cine crede că sunt şi că l-am minţit în tot acest timp?

Ajungem acasă şi îmi dau seama că tot drumul niciunul dintre noi nu a scos vreun cuvânt. E adevărat că a fost un drum scurt, de nici 15 minute, dar a fost o tăcere care se rupe în clipa în care intrăm în casă, iar Mike închide uşa în spatele lui.

— Mary, ţi-a zis ceva Sarah Jo, care să te supere?

Mă întorc spre el imediat.

— Nu.

Nu vreau să îi spun ce m-a rugat ea, că pentru mine a intrat pe o ureche şi a ieşit pe cealaltă.

— Mary, chiar am vorbit serios când ţi-am spus că între noi nu era nimic şi am fost foarte surprins de vizita ei zilele trecute, pentru că niciodată nu i-am permis să vină neanunţată.

Dar mi-am dat seama că a venit fiind curioasă să vadă ce femeie stă la mine în casă. Chiar nu am vrut să te rănesc şi dacă a zis ceva care să te

supere, te rog să îmi spui, să pot repara.

Oftez.

— Nu a zis nimic, Michael… Nu este vorba despre ea „ei despre mine.

— Adică?

— Adică eu am cel mai mare bagaj care ne poate răni, nu tu cu ce relaţie ai fi avut cu ea.

Îşi trece o mână prin păr.

— Mary, nu ştiu cum vezi tu ce este între noi, dar eu chiar te plac. Poate chiar mai mult decât realizezi. Mi-am dat seama că sunt lucruri pe care nu mi le spui şi ştiu că nu este ceva legat doar de corpul tău, pe care te străduieşti atât de tare să îl ascunzi, dar chiar aş vrea să îmi zici ce pot face să capeţi mai multă încredere în mine şi să îmi spui tu adevărul.

Cuvintele lui îmi fac inima să bată şi mai tare. Oare cât o să mai pot să îl duc cu minciunile mele? Partide de sex pe întuneric sau cu hainele pe mine, sărutări împotmolite în aparate dentare incomode şi priviri prin ochelari cu lentile maro chiar şi în casă. Cât o să mai accepte toate porcăriile astea?

Sunt la un pas să fiu recunoscută de orice trecător de pe stradă şi la doi paşi de a-l îndepărta pe acest bărbat minunat cu minciunile mele de care el este conştient şi care e pe punctul de a nu le mai accepta.

— Îmi pare rău, Michael, dar chiar nu e vina ta. Este vina mea. Mi-e prea frică de consecinţe.

Mi-e prea frică să te rănesc şi tu să ajungi să mă urăşti. Nu meriţi să treci prin tâmpeniile din viaţa mea. Eşti un om bun, care nu mi-a greşit cu nimic.

E momentul să fac un pas înapoi. E momentul să plec de lângă el, pentru a-l feri de suferinţa pe care o să i-o provoc. Acum, până când lucrurile nu evoluează şi mai mult.

— Ţin prea mult la tine să îţi fac asta, aşa că poate e cazul să ne gândim că între noi au fost câteva partide de sex foarte, foarte frumoase şi asta e tot, iar eu să te las în pace.

Se încruntă.

— Dă-ţi joc ochelarii!

Vocea lui are un ton poruncitor, dar încă mă simt blocată.

— Dă-ţi jos ochelarii să te pot privi în ochi, când discutăm ceva atât de serios.

Mă conformez tăcută şi scap de ochelarii urâţi, iar el face un pas spre mine, oprindu-se în faţa mea şi îmi spune:

— Noi nu am făcut sex. Ştii şi tu foarte bine că a fost dragoste, din prima noapte.

Capitolul 19

Tara/Mary

Ok. ACUM sunt cu adevărat blocată. Oare aud bine?

— Sau tu ai simţit altceva? mă întreabă.

— Mike… Nu pot să neg aşa ceva. Nu vreau să fac asta, dar…

— Dar…?

— Dar nu ştii multe lucruri şi simt ca viaţa mea este ca o bombă cu ceas, care atunci când va exploda, nu mă va răni doar pe mine, ci şi pe oricine care va fi în preajma mea. Nu vreau să fac asta. Nu vreau să suferiţi din cauza mea.

Vorbesc repede, aproape fără să respir şi fac un pas în spate. Inima îmi bate cu putere şi ştiu că trebuie să plec. El vrea adevărul, iar eu nu am puterea să i-l spun. Trebuie să plec, îmi repet mereu. De lângă el, din casa lui. Îmi pun ochelarii la loc şi mai fac un pas în spate.

— Cred că e mai bine să plec, zic încet.

Mă întorc pe călcâie şi mă duc spre scări, când vocea lui ca un tunet răsună în spatele meu.

— La dracu', Tara, gata cu secretele! Şi nu mai fugi de mine!

Mi-a zis pe numele meu real?! M-am dat dracu'…

Michael

Nu mai am răbdare. I-am făcut jocul cât am putut, dar nu am să o pierd pentru că îi e frică să îmi spună adevărul.

Se întoarce speriată spre mine, dar nu zice nimic.

— Gata cu jocul ăsta stupid, îi spun eu,

încercând să îmi calmez vocea. Dă-ţi jos ochelarii şi aparatul ăla de pe dinţi şi hai să discutăm serios, pentru că aş vrea să cred că ceea ce e între noi a ajuns într-un punct în care nu mai e cazul să ne mai ascundem după ceva ce nu e real.

— De când ştii?

Oftez…

— Scapă de astea şi vorbim.

— Mă duc până în cameră şi mă întorc în câteva minute.

— Fac o cafea între timp. Să nu fugi pe geam sau să dispari, că vin după tine.

— Unde dracu’ să mai fug? bombăne ea.

— Nu ştiu, dar acum un minut erai decisă să pleci.

Urcă pe scări spre camera ei şi eu mă duc în bucătărie să pun de o cafea. Până coboară, sunt cu un ochi pe scări, pentru că mi-e atât de frică că o să dispară din viaţa mea, încât îmi fac tot felul de scenarii cum ea o să se strecoare şi o să plece, doar pentru că îi e frică să discute cu mine, acum că nu am mai avut răbdare şi i-am spus că ştiu cine e cu adevărat.

Coboară scările şi mă prefac că nu o observ, până când nu intră în bucătărie şi, pentru prima dată, o văd aşa cum este ea în realitate.

Cred că a purtat o grămadă de machiaj, pentru că acum îi văd ochii mari care sclipesc, sprâncenele subţiri, buzele frumoase, care nu mai sunt deformate de aparatul dentar. Este naturală,

dar este cu adevărat superbă, cu trăsături fine şi un ten perfect.

Îşi freacă agitată palmele, jucându-se cu degetele şi după ce vede că mă uit fix la ea, clipeşte des şi se aşază pe unul dintre scaune, dându-şi după ureche părul, care acum nu mai pare deloc încurcat sau uscat.

Rămânem tăcuţi până când e gata cafeaua. Apoi o servesc cu o cană de cafea şi eu mă aşez pe scaunul din faţa ei, cu cana mea în mână.

— De când ştii? mă întreabă încet.

— Hmm… Cred că am început să bănuiesc după ce am petrecut prima noapte împreună. Chiar şi în întuneric mi-am dat seama că ai un corp perfect, care nu are motive să fie aşa acoperit, pe cât încercai tu. Iniţial, nu am făcut legătura, însă încet, încet, toate veneau ca piese de puzzle: ochii tăi superbi, corpul tău perfect, plus toate lucrurile frumoase pe care le vedeam la tine. Din prima zi ţi-am observat buzele şi chiar dacă atunci tău aparatul dentar mi-a furat total imaginea de ansamblu, zâmbetul tău era frumos. Mişcările tale erau elegante. Toate mi s-au adunat şi am început să bănuiesc că eşti o altă persoană decât cea care încerci să pari.

Fac o pauză să iau o gură de cafea şi continuu:

— Iar când Sarah Jo a venit şi a început să suspecteze cine eşti cu adevărat, am fost convins că am dreptate. La început am fost furios că tu şi Kim nu aţi avut încredere în mine, dar în noaptea

aia am încercat să mă pun în locul tău şi după ce am vorbit cu tine despre Tara, ţi-am înţeles teama.

Las cana pe masă. Sunt calm la suprafaţa, dar în sinea mea, îmi bate inima ca unui iepure alergat de vânător ore întregi.

— Îmi pare rău! şopteşte încet, privind în cană, apoi îşi ridică privirea spre mine. Am început cu o minciună şi mi-a fost frică să îţi mărturisesc, ţinând cont de tot scandalul meu şi de ce am făcut.

— Nu înţeleg de ce atâta frică! Nu ai omorât pe nimeni, nu ai violat niciun copil, nu ai furat!

— Mama mea m-a sunat după 2 ani de zile să îmi spună că sunt o ruşine pentru familie, cu orgia mea. Nici nu a vrut să audă varianta mea, ci pur şi simplu m-a aruncat ca pe un gunoi.

Are lacrimi în ochi şi îmi vine să mor aici lângă ea ştiind cât de tare suferă. Eu sunt o fire mai calmă, dar Pops ar fi capabil să ia puşca şi să tragă după femeia aia îngrozitoare care şi-a rănit copilul în halul ăsta.

— După lovitura primită de la ea, chiar mi-a fost frică să mă gândesc că cineva la care ţin ar putea să mă privească atât de acuzator, cu atât mai puţin, tu.

Mă ridic de pe scaun şi ocolesc masa, aşezându-mă pe scaunul de lângă ea, forţând-o să se întoarcă spre mine. Îi iau mâinile în ale mele şi o privesc în ochi.

— Toţi facem greşeli. Unele sunt mai mari,

altele mai mici. A ta este un fleac, dar pentru că eşti Tara Henson, nişte obsedaţi au făcut-o să pară colosală. Dar pentru mine şi pentru cine ţine cu adevărat la tine, sunt sigur că povestea asta este un rahat. Eu am avut o aventură cu o tipă măritată acum câţiva ani. Mă urăşti pentru asta?

— Nu!

— De ce nu?

— Nu ştiu... pentru că se mai întâmplă... pentru că era viaţa ta înainte să te cunosc şi nu cunosc împrejurările care te-au dus în situaţia respectivă.

— Ideea este că a fost şi pentru mine tot o greşeală. S-a întâmplat o singură dată şi apoi nu am mai repetat-o. Dacă o repetam, probabil că mi-aş fi dat singur seama că am o problemă şi acţiunile de genul ăsta chiar mi-ar fi conturat într-un anumit fel caracterul.

Zâmbeşte. Sunt pe drumul cel bun, sper.

— Acum înţelegi cum privesc şi eu situaţia ta? Eu nu m-am îndrăgostit de o actriţă văzută într-un film sau pe la tv. Eu m-am îndrăgostit de o femeie, iartă-mă că spun asta, urâtă... dar care emana o frumuseţe interioară care m-a făcut să văd cine este ea cu adevărat. Şi am ştiut că nu eşti o femeie care să merite haosul de dincolo de porţile acestei ferme.

— Dar e riscant să mai rămân aici. Sarah Jo a fost la un pas să mă recunoască şi nu vreau să vină o sută de ziarişti la uşa ta.

— În primul rând, este o proprietate privată şi nimeni nu trece de porţile alea dacă nu ţine la viaţa lui. În afară de Pops şi April, nimeni nu o să mai calce pe aici, de asta o să mă asigur eu. Iar în ceea ce îi priveşte pe cei doi, cred că ştii că poţi să ai încredere că nu vor spune nimic şi nu mai trebuie să te ascunzi de ei.

Aprobă din cap, ca şi când ce îi spun sunt cuvinte sfinte care o vor salva şi îi vor aduce liniştea. Continuu să îi mângâi mâinile cu ale mele şi să o liniştesc.

— În al doilea rând, continuu eu, chiar dacă vom fi asaltaţi de ziarişti, eu nu am de gând să renunţ la tine. Îmi place cum mă simt alături de tine. Îmi place să te ştiu în aceeaşi casă cu mine şi…

Fac o pauză, pentru că am nevoie să îmi găsesc cuvintele cele mai potrivite.

— Şi vreau să am o relaţie cu tine. Dar asta dacă vrei şi tu să rămâi aici cu mine.

Trage adânc aer în piept.

— Aici?

Îmi trec o mână prin păr. Teama mea nu este că o vor găsi ziariştii, ci că ea o să plece, pentru că aici nu îşi va găsi locul.

— Eu am trăit destui ani în New York ca să îmi dau seama că m-am săturat de oamenii şi de haosul de acolo. Nu mai pot să mă întorc acolo şi să o iau de la capăt. M-am întors aici şi mi-am găsit liniştea, continuând afacerea familiei, cu

oamenii aceştia, cu caii şi aerul curat, cu cerul plin de miliarde de stele pe care îl pot vedea noaptea. Dar nu ştiu dacă tu vrei acest stil de viaţă, care poate ţi se va părea plictisitor, iar o relaţie la distanţă, trebuie să fim realişti, nu va merge.

Oftează.

— Nu m-am gândit atât de departe.

— Ştiu, replic eu. Nici eu nu am crezut că sentimentele mele vor creşte atât de repede, dar vreau ca tu să ştii de la început ce îmi doresc eu. Dar asta nu înseamnă că, dacă tu nu vrei asta, cineva te goneşte mâine de aici. Îmi doresc să te ştiu în siguranţă, indiferent de ceea ce simţi tu şi vreau să ştii că poţi sta aici cât vrei, fără să îţi faci griji.

Se îndreaptă de spate rezemându-se cu spatele de spătarul scaunului. Privirea ei este puţin încruntată şi să fiu al dracu’ dacă nu mă simt ca un condamnat care îşi aşteaptă sentinţa.

Capitolul 20

Tara

Mă nit în ochii lui cenuşii şi nu îmi vine să cred ce aud. Sunt surprinsă, şocată şi în acelaşi timp cuprinsă de un sentiment extrem de puternic pe care mă abţin cu greu să nu îl arunc aici în aer şi să îl sperii şi mai tare.

— Tu eşti real? îl întreb, uitându-mă la el ca viţelul la poarta nouă, dacă tot suntem în zonă.

Clipeşte. Şi cred că respiraţia i s-a oprit.

— Tu eşti bărbatul ideal! Şi chiar crezi că sunt atât de nebună încât să dau cu piciorul la ceva ce am căutat toată viaţa, pentru a mă întoarce la un stil de viaţă de care încerc să scap de-o viaţă întreagă?

Într-o facţiune de secundă sunt lipită de corpul lui şi mă sărută cu o pasiune de nedescris. Nu opun rezistenţă. Ba din contră, inima îmi bate cu putere şi simt că explodez de fericire. Bărbatul acesta mă face atât de fericită încât simt lacrimile de bucurie cum se pregătesc să încolţească în colţul ochilor mei.

Intensitatea sărutului creşte tot mai tare şi limbile noastre se ating cu aceeaşi senzualitate care pune stăpânire pe noi de fiecare dată.

După câteva clipe care m-au făcut să simt că timpul se opreşte în îmbrăţişarea lui, se desprinde uşor de buzele mele, lipindu-şi fruntea de a mea. Respiraţia îi este la fel de agitată ca a mea şi se pare că şi el abia mai respiră. Apoi mă sărută pe frunte, pe ochi şi scurt pe buze, înainte de a se depărta puţin de mine.

Îmi zâmbeşte în timp ce mă priveşte cu ochii lui minunaţi şi ne aşezăm confortabil pe scaune, unul în faţa celuilalt. Mâinile lui continuă să le ţină prizoniere pe ale mele.

— Eşti sigură că vrei asta? mă întreabă încet.

— Dacă aş fi avut un gram de îndoială, sărutul ăsta sigur l-ar fi anihilat, glumesc eu, aducându-i şi lui un zâmbet încrezător pe chipul frumos.

Dar apoi, continuu mai serioasă, încercând să îi transmit sentimentul cald din sufletul meu:

— Întrebarea mea este: Tu chiar vrei să faci asta? Şi înainte de a-mi răspunde, cred că trebuie să îţi spun tot adevărul despre mine.

Probabil că şi el se întreabă ce dracu' ar putea să fie mai mult decât o actriţă implicată într-un scandal sexual. Dar nu spune nimic şi aşteaptă cu răbdare să continui.

Şi mă lasă să îi mărturisesc tot, fără să mă întrerupă, fără să schiţeze ceva. Îi spun despre familia mea şi implicările lor politice, despre plecarea mea la universitate şi întâlnirea cu prietenele mele cele mai bune, apoi despre investiţiile pe care le-am făcut împreună cu ele şi, în acelaşi timp, despre iniţierea mea în lumea cinematografiei şi cum pentru mine a pornit ca ceva amuzant şi relaxant, dar a devenit ceva obositor la care am vrut să renunţ imediat ce viitorul meu era asigurat de milioanele de dolari ce se adunau din investiţiile mele direct în contul meu personal, cât şi a pasiunii pentru desen care îmi capta atenţia tot mai tare.

Îi povestesc şi despre aventura nebună avută cu cei doi bărbaţi, iar el este singurul om, în afară de prietenele mele, căruia îi dezvălui şi secretul pe care eu îl păstram legat de cei doi, care erau

implicaţi într-o relaţie de iubire destul de serioasă.

Se îndreaptă de spate şi bea o gură de cafea. Clipeşte şi tace, procesând tot ceea ce i-am spus. Tot adevărul despre mine, toate secretele mele pe care doar prietenele mele şi iubiţii lor le cunosc. Îi spun şi lucrul acesta, făcându-l, sper, să înţeleagă cât de important este el pentru mine şi câtă încredere am în el de l-am inclus în acest cerc.

Mai bea o gură de cafea şi, după ce lasă cana pe masă, se uită la mine. Mâinile lui nu mă mai ating, iar asta îmi da un sentiment de teamă. Oare acum l-am îndepărtat şi mai tare?

— Deci… cei doi sunt homosexuali?

— Da.

— Şi presupun că nu vrei să dezvălui asta şi astfel să îndrepţi toată atenţia în direcţia lor…

— Tu ai face-o?

Stă şi se gândeşte.

— Eu nu aş face-o cu doi bărbaţi, asta e clar, glumeşte. Dar dacă ar fi două femei şi aş fi la fel de apropiat de ele cum spui că erai tu de cei doi, cred că aş fi procedat la fel ca tine şi nu le-aş face aşa ceva.

— Aşa mă gândeam şi eu. Nu vreau să îi trag în jos după mine, dar îi aştept să se întoarcă şi să discut cu ei. Fetele se ocupă de asta.

— Cu un asasin plătit în gaşcă, nu cred că o să dureze prea mult.

— Aşa zicem şi noi. Colin e deja pe urmele lor prin Thailanda, din câte am înţeles.

Face din nou o pauză.

— Şi tu nu ai doar câteva milioane strânse din urma filmelor, dar ai de fapt foarte multe milioane.

— Miliarde. În toţi anii ăştia, am ajuns să investesc în peste 100 de companii la nivel internaţional, care nu fac decât să îmi aducă şi mai mulţi bani. De la imobiliare, la tehnologie şi inovaţie. Eu nu fac decât să am scurte discuţii cu echipa mea şi apoi să mă întorc la hobby-ul meu, de a crea poveşti de dragoste sub formă de benzi desenate.

— Şi cu toate astea… cu toate că îţi permiţi să îţi cumperi o insulă sau jumătate de oraş unde să trăieşti ca o regină, tu vrei să locuieşti cu mine… aici?

Şi arată spre casa aceasta, micuţă şi călduroasă, pe care el o subestimează în comparaţie cu ce aş putea eu să am.

— Îmi place la nebunie casa ta. Ai linişte, ai cai, ai dimineţi pline de zâmbet şi plimbări în aer cu adevărat curat. Dar cel mai important, aici eşti tu. Iar tu eşti mai important pentru mine decât tot ce am în conturi. Degeaba am o grămadă de bani, dacă nu sunt alături de bărbatul pe care îl iubesc.

— Mă iubeşti? şopteşte încet, zâmbind uşor în colţul gurii.

— Eu aşa zic…

— Ce am făcut să merit o femeie atât de minunată?

Inima îmi bate şi mai tare datorită fericirii care încolţeşte din nou. Se apropie de mine şi! mă sărută scurt, apoi cu buzele apropiate de ale mele îmi spune.

— Şi eu simt cam la fel. Ce mi-ai spus nu schimbă cu nimic ceea ce simţeam deja.

Mă sărută din nou, la fel de uşor.

— O să o luăm încet, o să ne bucurăm împreună de ce avem aici, pentru că vreau să te simţi ca acasă şi să nu crezi că e cazul să îmi ceri voie când vrei să iei un cal, dacă vrei să te plimbi singură.

Zâmbesc, iar de data asta eu sunt cea care îl sărută.

— Atunci pot să mă duc să fac un duş şi să scap cu adevărat de tot machiajul ăsta grotesc?

— Pe mine nu mă deranjează, dar faci cum vrei, zice el indiferent. Mă bucur că acum nu mă mai pui să trag draperiile noaptea.

Apoi se îndreaptă de spate şi se uită serios.

— Pentru că asta sper să se schimbe, iar tu o să dormi cu mine în cameră şi nu o să te mai ascunzi.

Râd.

— Nu o să mă mai ascund. De aceea vreau să fac un dus, să vin să mâncăm ceva, dar asta după ce găsesc nişte haine mai de Doamne-ajută.

— Poţi să vii doar cu lenjeria aia pe care ai avut-o acum câteva nopţi. Părea destul de… interesantă.

De data asta încep să râd mai tare, amuzată în acelaşi timp de sprâncenele lui, care se ridică cu subînţeles.

— Cred că aceea este cam singura mai de Doamne-ajută din tot bagajul meu.

Îl sărut scurt şi mă ridic de pe scaun.

— Mă întorc repede.

Urc repede scările, entuziasmată fiind să mă întorc în braţele lui şi atât de fericită încât îmi vine să strig de la geam cât de tare m-am îndrăgostit.

Este un bărbat minunat care s-a îndrăgostit de firea mea, de ceea ce sunt eu la interior şi nu de faima mea sau de banii mei. Nici nu l-a interesat asta, el dorindu-mă chiar şi urâtă cum voiam să par, atunci când m-a cunoscut. Este un zece plus, nu doar trei.

Înainte să intru la duş, le dau un mesaj fetelor, punându-le la curent cu recentele întâmplări legate de Mike. Sunt extrem de fericite şi mă asigură că în foarte scurt timp nebunia cu ziariştii se va termina, iar eu o să pot să îmi trăiesc liniştită povestea de iubire. De asemenea, sunt toate super entuziasmate să îl cunoască.

Intru la duş şi ştiu că mai am de vorbit cu Kim. Reuşesc să scap de spuma urâtă încă rămasă prin păr şi să-mi aplic în sfârşit masca hidratantă, care o să mă mai scape cu ocazia asta şi de nuanţatorul ăsta maroniu din păr. La sfârşit, mă dau cu cremele pe care le-am cam evitat şi aplic puţin

rimei. Caut prin haine ceva mai normal şi nu găsesc decât o soluţie: foarfecă. Aşa că sacrific una dintre fustele largi, tăind-o până deasupra genunchiului şi îmbrac o cămaşă pe care o leg în talie. Clar trebuie să îmi comand online nişte haine mai normale, iar astea să rămână doar pentru urgenţe.

Dar înainte să cobor, mai am ceva de făcut.

Iau telefonul şi o sun pe Kim.

— Mary! Ce surpriză! Sunt în aeroport spre Roma! Ai avut dreptate că mă vor trimite după tine, râde ea în hohote.

— Mă bucur. Meriţi o pauză. Dar nu mai răspunde la nimeni, în afară de mine, îi explic eu, doar verifică-ţi mail-urile. E posibil ca fetele să rezolve situaţia asta destul de repede, iar dacă lucrurile explodează, te vor chema înapoi. Dacă e cazul, urmăreşte ştirile şi rămâi la curent cu ce mai auzi, dar în rest, distrează-te.

— Mary, nu pot să fac asta. Nu vreau să mă dea afară.

— Şi dacă te dau afară, tu mereu o să fii asistenta mea. De fapt, dacă stau să mă gândesc, chiar aş prefera să lucrezi direct pentru mine, pentru că o să am nevoie de ajutorul tău.

— M-ar bucura cel mai tare! zice ea entuziasmată.

— Dar, zic eu cu reţinere… înainte ca tu să accepţi propunerea mea, trebuie să îţi spun ceva. Este legat de fratele tău.

— Ce a mai făcut, idiotul?

— Nimic, nimic, o liniştesc eu. Nu ştiu cum să îţi spun… Nu vreau să te superi pe mine, dar…

— V-aţi tras-o!

Capitolul 21

Tara

Mă înec. Nu numai din cauza replicii surprinzătoare, dar şi a amuzamentului ei din voce.

— Cam da…

Aud un ţipăt de bucurie şi un râs sănătos.

— Eram sigură că o să se întâmple!

— Păi cum aşa?

— Sunteţi amândoi oameni minunaţi şi din prima zi am văzut că tu te uitai la el ca la o prăjitură apetisantă, iar el, chiar dacă era îngrozit de cum arătai, tot părea interesat. Şi mi-am zis de atunci că, dacă vă las singuri, parcă văd că o să se întâmple ceva.

— Da, chicotesc eu. Şi asta a fost înainte să îşi dea seama cine sunt.

— Pe bune?!

— Aham…

— Şi nu s-a supărat că l-am minţit?

— A fost un pic deranjat, dar i-a trecut. Puţin mai devreme i-am spus tot adevărul despre mine şi e fericit că vreau să rămân aici cu el.

— Wow, Mary, adică Tara, în sfârşit o femeie i-a pus capac fratelui meu! Nu ai idee cât de fericită sunt că acea femeie eşti tu!

— Pe bune, Kim, vreau să îmi spui dacă te deranjează cu ceva. Ţin prea mult la tine şi nu vreau să pierd prietenia ta.

— Eşti nebună? Doi dintre oamenii la care eu ţin cel mai mult în viaţa asta şi-au găsit fericirea împreună! Sunt super-mega-extra fericită! O să îmi fii cumnată!

Mă înec din nou.

— Să nu ne gândim prea departe…

— Nici nu m-am gândit la aşa ceva acum două săptămâni când am ajuns cu tine acolo. Şi uite ce frumos au evoluat lucrurile între voi într-un timp atât de scurt.

Zâmbesc, liniştindu-mi bătăile inimii.

— Mulţumesc, Kim!

— Aveţi grijă de voi pe acolo şi fiţi fericiţi. Ne mai auzim la telefon, dar acum vreau să mă urc în avion şi să fug, până nu mă sună ăştia să mă întorc.

— Kim, eu am vorbit serios. Dacă eu o să mai rămân pe aici, chiar dacă trece scandalul ăsta, o să am nevoie de cineva în New York care să fie mâna mea dreaptă. Şi chiar aş vrea ca tu să fii acea persoană şi nu zic asta datorită fratelui tău, ci pentru că eşti o persoană foarte competentă care mi-a dovedit de fiecare dată că mă pot baza pe ea. Cunoşti relaţia mea cu fetele, cunoşti multe

lucruri despre mine şi chiar am încredere în tine.

— Tara, nu ai idee cât de recunoscătoare îţi sunt! Poţi să consideri că, începând de azi, lucrez numai pentru tine şi îi dau dracu’ pe ăştia cu agenţia lor!

— Foarte bine. Dar nu lucrezi de azi. Azi pleci în vacanţă. Când te întorci, vedem atunci cum punem lucrurile la punct şi cu ei. Şi de data f asta, Tara Marie Henson va face un anunţ oficial în care îşi va anunţa retragerea din lumea aceasta publică.

— Admir curajul tău ca de fiecare dată. O să îţi fiu alături, Tara. Poţi să te bazezi pe mine.

— Ştiu, draga mea. Acum du-te şi distrează-te!

Ne luăm la revedere cu mulţi pupici şi după ce îmi usuc rapid părul, îmi fac curaj să cobor.

Michael

De data asta sunt convins că nu a mai fugit pe geam, dar să îmi dau palme dacă ştiu ce face în camera ei de mai bine de jumătate de oră.

Oare s-a răzgândit? Oare nu mai vrea să stea cu mine şi deja îşi face bagajele să plece?

Mai pun de o cafea, dar cred că mai rău mă agită. O dau la o parte şi îmi fac un ceai, să mă liniştesc. Sunt mai emoţionat decât un mire înainte de a merge la biserică.

Cu ceaiul în mână, mă aşez pe canapeaua din sufragerie şi dau drumul la televizor. Numai

tâmpenii. Nu am chef de ştiri sau de filme şi nu reuşesc să-mi găsesc liniştea. Dau pe un canal de sport, dar e prea multă agitaţie în *vocea* comentatorului care trăieşte acţiunea de pe teren mai intens decât cei de acolo. Şi mă bucur să văd că el e mai agitat decât mine.

Schimb şi dau pe muzică.

De ce nu coboară? Să mă duc după ea? Cred că mă ridic şi mă aşez la loc de vreo 3 ori, până când îi aud paşii pe scări şi sar în picioare.

Şi e mai minunată decât o mireasă în ziua nunţii.

Părul a căpătat o nuanţă aurie şi îi cade în valuri peste umeri, ochii ei mari mă privesc cu reţinere şi îşi muşcă buza de jos, timidă. Are o cămaşă lungă la mâneci, dar este strânsă peste abdomen într-un nod neglijent, dar mai jos recunosc una dintre fustele largi şi urâte, care acum este mult mai scurtă decât de obicei şi mă lasă să mă bucur de picioarele ei lungi, subţiri şi drepte. Este mai superbă decât a fost vreodată!

— Mai aveam puţin şi veneam după tine…

— A durat puţin mai mult să descurc părul, iar apoi am avut şi o mică discuţie cu Kim.

Ridic din sprâncene.

— S-a întâmplat ceva cu ea?

— Nu! Doar că… am simţit nevoia să îi spun un pic ce se întâmplă. Îi datoram asta.

Zâmbesc. Mă bucur că îmi respectă sora şi că a vrut să discute şi cu ea despre ceea ce se

întâmplă între noi.

— Şi presupun că totul este în regulă?

— Da, chicoteşte ea. Acum se va bucura pe deplin de mica vacanţă pe care o să o aibă începând de azi, la Roma.

— Mereu i-a plăcut oraşul ăla.

— Şi acum are ocazia să se bucure de el şi să ignore tot ce vine de la agenţie.

— Dar tu eşti ok?

Fără să îmi dau seama, sunt la mai puţin de un metru, ceea ce mă face să cred că atracţia pe care o simt faţă de ea, deja se manifestă fără să o mai pot controla. Ea este femeia de care m-am îndrăgostit. Femeia pe care chiar o iubesc şi care simte acelaşi lucru pentru mine. Cu cât o privesc mai mult, cu atât simt cum cresc mai tare în pantaloni, iar buzele ei mă atrag din ce în ce mai mult.

Aprobă din cap şi îmi dau seama că şi ea este la fel de pierdută în momentul nostru, care devine tot mai intim. O cuprind în braţe şi o strâng la piept. O vreau aproape, lipită de corpul meu, pentru că vreau să se relaxeze şi să fie fericită şi sper că această îmbrăţişare să îi ofere confortul de care are nevoie.

Mâinile îi coboară încet pe talia mea şi îmi dau seama de jocul ei când palmele fine şi calde îmi ating pielea pe sub cămaşă. Atingerea ei mă face să simt fiori excitanţi în tot corpul şi mintea mea iarăşi vrea mai mult.

— Vrei să faci dragoste cu mine? mă întreabă încet, cu buzele aproape lipite de pieptul meu.

— Mereu, răspund şi îi ridic bărbia, venind cu buzele în întâmpinarea gurii ei, care mă aşteaptă şi imediat îmi răspunde cu aceeaşi senzualitate.

Dar sărutul acesta calm nu ne caracterizează, nu ne este de ajuns şi pofta ne împinge să devenim mai flămânzi, mai dornici, limbile noastre mai curajoase să exploreze mai mult din dulceaţa celuilalt.

Degetele ei se afundă în părul meu, trăgându-mă mai aproape, iar mâinile mele explorează fără limite corpul ei, ştiind că acum mă pot bucura de el fără bariere. O ridic în braţe, ea încolăcindu-şi picioarele în jurul meu şi o duc în dormitor, unde o aşez pe pat.

— În sfârşit în patul meu.

Chicoteşte printre buzele noastre lipite.

— Ultima şansă: vrei să fac ceva cu draperiile? întreb jucăuş, muşcând-o de buza de jos, pe care apoi i-o ling cu limba.

Geme.

— Dă-le dracu’ de draperii! Vreau să te văd în toată splendoarea ta.

E rândul meu să zâmbesc.

— Iubito, asta e replica mea.

Mă apucă de marginea tricoului şi o ajut să mi-l dea jos, apoi mâinile ei îmi apucă marginea blugilor şi mă amuză nerăbdarea acestei femei minunate, dar în acelaşi timp, mă excită maxim

dorinţa pe care o arată.

Rămân în boxeri, în genunchi, între picioarele ei şi o las să îmi mângâie pieptul, să îmi presară mici sărutări fierbinţi şi umede, menite să mă înnebunească de dorinţă.

Îmi plac atingerile ei, dar e momentul meu să mă delectez cu imaginea corpului minunat pe care l-a ascuns de mine atât timp.

Îi desfac nasturii de la cămaşă şi îmi dezvăluie sânii frumoşi, acoperiţi de o lenjerie din dantela transparentă, de culoarea pielii. Îi mângâi încet, conturându-i cu vârful degetelor şi sunt super excitat să îi văd prin materialul subţire sfârcurile maronii cum se ridică încet, invitându-mă să le sărut, să le gust. Şi asta fac. Peste materialul dantelat, apuc un sfârc cu buzele şi îl sug, devenind tot mai flămând pentru gustul lui.

Apoi mă ridic în genunchi, iar ea mă ajută să o scap de fustă, astfel rămâne în faţa mea doar cu acea lenjerie delicată. Pentru prima dată observ că pe şoldul ei stâng sunt cinci steluţe de diferite dimensiuni, acoperite în mare parte de bucata dantelată a chilotului.

— Să nu îmi spui că sub hainele tale largi tu purtai lenjerie de genul acesta, provocatoare, care acoperea şi tatuajul ăsta sexy…

Îşi muşcă buza de jos.

— Mă tem că da.

— Dacă aveam cea mai mică idee, te dezbrăcăm din prima zi, măcar să te admir.

În timpul ăsta, degetele mele îi conturau corpul, începând cu clavicula fină, cu pielea dintre sâni, cu abdomenul perfect, talia subţire, continuând mai jos, peste tatuaj, peste lenjeria care acoperă o bucată subţire de păr pubian sub aceeaşi dantelă subţire şi continuu atingerile mele de-a lungul picioarelor lungi şi subţiri, între care mă aflu.

— Eşti perfectă, Tara, şoptesc cu vocea aproape stinsă.

Îşi dă jos sutienul, iar eu îi îndepărtez şi ultima piesă de lenjerie care mai stă în calea mea, după care scap de boxerii mei. În aceste momente, încerc să am răbdare şi să mă bucur de fiecare centimetru al corpului ei, luându-mi tot timpul din lume pentru a-l gusta, pentru că ea este acum a mea şi nu mai fuge nicăieri.

Capitolul 22

Michael

Pielea ei fină are o aromă unică. Îi sărut conturul maxilarului, mângâindu-i locurile pe care buzele urmează să le guste. Degetele mele îi conturează clavicula, apoi buzele mele le iau locul când ele coboară peste sâni, strângându-i încet şi jucându-mă cu sfârcurile, provocându-i. Cobor şi cu buzele între sânii ei frumoşi, în timp ce degetele continuă să traseze drumul peste

abdomenul plat. După ce gura mea savurează bumbii excitaţi şi îi gustă sânii, făcând-o să îi scape icnete de plăcere, cobor în urma degetelor peste abdomen. Dar degetele mele continuă mai jos, găsindu-i umezeala dintre picioare.

La cât de tare o doresc, mă abţin cu greu să nu mă arunc asupra ei ca un animal, să o răvăşesc. Ador să o simt atât umedă în jurul degetelor mele care o pătrund încet... ies, mă joc cu clitorisul ei şi apoi o pătrund din nou.

Revin cu buzele asupra sfârcurilor, lăsând degetele să o aducă tot mai aproape de orgasmul mult dorit şi îmi satisfac dorinţa de a mai savura puţin sânii perfecţi ai acestei zeiţe care este întinsă pe patul meu şi care geme din ce în ce mai puternic, anunţându-mă că este aproape.

Dar nu o las să termine, pentru că vreau să o gust. În timp ce degetele mele continuă asaltul erotic, le acompaniez cu gura care îi linge şi îi suge clitorisul încet, până când îi simt corpul încordat şi geamătul tare, care umple camera cu senzualitatea acelui sunet erotic şi aproape că mă face şi pe mine să îmi dau drumul.

În secundele de care are nevoie pentru a-şi trage sufletul, mă duc la dulapul de lângă pat să iau cutia cu prezervative. Când mă întorc spre ea, o văd ridicată în fund, privindu-mi bărbăţia ridicată la maxim. O apucă cu degetele ei fine şi mă face să vin spre ea, la marginea patului. Mi-o sărută, trecându-şi limba peste capul umezit, apoi

o linge de jos în sus, ca pe o îngheţată, făcându-mi capul încordat să dispară în gura ei minunată.

— Fuck… şoptesc, surprins de senzaţia caldă a gurii ei care mă învăluie. Îşi ridică privirea spre mine. Dacă mor acum, mor ca cel mai fericit bărbat.

Continuă să mă lingă şi să mă sugă tot mai mult, până mă pierd tot mai adânc în gura ei, simţind că mă lovesc de cerul gurii ei. Mă eliberează cu un „pop” făcut de buzele ei când o scoate şi apoi, din nou, gura ei este în jurul meu, ajutată de degetele strânse ca o prelungire a gurii minunate, frecându-mă tot mai repede. Mă simt aproape de a finaliza şi oricât de tare îmi doresc asta, azi vreau să mă bucur cât mai mult de corpul ei.

O anunţ că nu azi îmi voi da drumul în felul ăsta, chiar dacă îmi doresc foarte tare şi mă lungesc lângă ea, lăsând-o să se urce peste mine şi să mă călărească. Şi, Dumnezeule, simt că mor de plăcere când mă poziţionează la intrarea în ea, apoi mă lasă să o pătrund încet, simţind-o strâmtă în jurul meu.

Ea îmi aduce Raiul pe pământ. Este divină şi o las să conducă ritmul în care mă pierd în ea, eu bucurându-mă de formele suave ale şoldului pe care îl susţin cu o mână, de sânii ei care se mişcă în acelaşi ritm, pe care îi strâng pe rând în palma mea, masându-i tot mai frenetic, de buzele ei întredeschise, pe care le muşcă din când în când

sub efectul ameţitor ai corpurilor noastre care se freacă tot mai dornice. Ochii ei mari mă privesc cu aceeaşi ardoare şi îmi încordez şoldurile, venind şi mai adânc în primirea ei, gest care o ia prin surprindere şi scapă un „ah”, minunat de dulce. Repet mişcarea de câteva ori, iar asta simt cum o face să fie tot mai aproape de extaz. Ajutat de sfârcurile pe care le strâng între degete, o simt cum se strânge în jurul meu, făcându-mă să mă pierd şi mai adânc şi explodează de satisfacţie, acompaniată de aceleaşi gemete care mă înnebunesc de plăcere.

Doamne, cât iubesc să o fac pe femeia asta să îşi dea drumul!

Se lasă moale peste mine, epuizată. Acum e momentul s-o întorc şi să urc deasupra ei… intru în ea tare, făcând-o să îşi afunde capul în pernă şi să îşi arcuiască spatele, ridicându-şi sânii. E minunată!

Mă înfig din nou la fel de tare, apoi ies şi din nou intru, până decid să măresc ritmul pentru că simt că nu mai pot să mă abţin şi sunt tot mai aproape de orgasmul meu.

Îşi ridică genunchii peste şoldurile mele, strângându-mă între picioarele ei lungi şi încerc să o fac să mai îşi dea drumul o dată, în acelaşi timp cu mine. Aşa că mă aplec peste ea, regăsindu-i gura caldă şi avidă să mă guste şi continuu să îi masez un sân în acelaşi ritm dur ca penetrările mele. O simt tot mai aproape, iar când

simt cum se strânge din nou în jurul meu, nu mă mai pot abţine şi îmi dau şi eu drumul în acelaşi timp cu ea, cu aceleaşi gemete pline de extaz.

Îmi scot prezervativul aruncându-l pe jos şi mă întind epuizat lângă ea, luând-o în braţe.

— Eşti minunată, şoptesc, sărutând-o pe frunte şi scurt pe buze.

— Asta era replica mea, zâmbeşte, revenind cu buzele peste ale mele.

— Tara, nu te mai las să pleci de aici. Aici e locul tău. În braţele mele, în patul meu, departe de lumea nebună.

— Ştiu, Mike. Şi eu simt din tot sufletul că aici e locul meu.

— Mă bucur, iubito!

Îi ridic cu un deget bărbia şi îi acopăr din nou gura cu a mea. Este dulce şi caldă şi mă simt din nou atras ca un magnet.

În câteva minute eram din nou în ea, aducându-ne un nou orgasm cutremurător.

Nu cred că am să mă satur vreodată de ea.

Tara

După câteva ore ne încumetăm să ne dăm jos din pat. A fost o zi lungă, dar după ce apucăm să mâncăm cina abia pe la 10, mă regăsesc în braţele lui pe canapea, în faţa televizorului.

Ne uităm la o comedie de prin anii ’30, cu Mae West, iar într-un colţ mocneşte liniştit focul în

şemineu.

Este unul dintre cele mai perfecte momente ale vieţii mele. Aici, în această casă, în braţele bărbatului pe care îl iubesc cu fiecare secundă mai mult şi mai mult.

Din când în când, îmi presare câte o sărutare pe tâmplă, ca şi când vrea să se asigure că sunt încă aici, că sunt reală, iar eu îi răspund strângându-l uşor de mâna care se odihneşte sub a mea, pe piciorul meu.

Este un sentiment minunat, pe care nu credeam că o să îl trăiesc prea curând, dar la care am visat mereu.

Dar şi mai minunat este să adorm în braţele lui. După ce facem din nou dragoste, după ce ne devorăm încă o dată trupurile şi ne şoptim cuvinte de dragoste, adormim îmbrăţişaţi şi liniştiţi, în primul rând eu, că nu mai trebuie să fug de lângă el, ca un vampir, la prima rază de lumină.

*

O nouă zi alături de el, acelaşi ritual liniştit, după micul dejun mergând amândoi spre grajduri. Acolo ne întâlnim cu Pops care rămâne puţin buimac la vederea mea. Parcă mă recunoaşte, dar nu îi vine să creadă. Prima lui întrebare a fost:

— Tu ce ai păţit?

Normal că am început să râd.

— Înainte păţisem ceva, acum am revenit la normal.

— Mie îmi plăcea şi înainte, spune el, ridicând

nepăsător din umeri, dându-mi de înţeles că nu m-a recunoscut ca fiind actriţa din ziare.

— Pops, zice Mike încet, trebuie să vorbesc ceva cu tine despre Mary.

Acum că i-a captat atenţia, bătrânul se întoarce spre el şi îi acordă atenţia cuvenită.

— Mary este de fapt actriţa pentru care lucrează Kim şi am vrea totuşi ca identitatea ei să rămână ascunsă, altfel toţi ziariştii ăia nebuni vor veni la noi la poartă şi o să înceapă să o hărţuiască.

— Păi ce au cu fata noastră? zice el repede, vizibil supărat că cineva ar îndrăzni să îi supere „fata”.

Este un sentiment foarte plăcut să îl aud vorbind aşa. Ca un părinte.

— E o porcărie de scandal de care ea nu mai scapă şi ai văzut cum sunt ăştia disperaţi după un scandal.

— Dacă îi prind pe aici, îi împuşc, zice el liniştit şi eu chicotesc. Doar să se apropie de fermă, că de mult nu am mai tras cu puşca.

Mike zâmbeşte şi el.

— Important e să fim atenţi cine mai vine pe aici şi în afară de tine şi April, nimeni nu ştie că Tara, adică Mary, stă aici cu noi.

Îşi pune o mână în jurul taliei mele, lipindu-mă de corpul lui. Iar reacţia lui Pops este dintr-odată delicios de amuzantă, luminându-se la faţă şi zâmbind ca un copil mic.

— Deci, până la urmă nu eşti atât de prostovan!

Eu ridic din sprâncene, dar Mike scoate un mârâit nemulţumit.

— Nu, nu sunt, zice printre dinţi.

— Dar sper că ţi-ai dat seama de asta înainte să o vezi aşa frumoasă. Sau ai fost prostovan până în ultima clipă?

Eu nu ştiu dacă să râd sau să întreb despre ce este acest schimb de replici destul de amuzant.

— Nu, Pops, nu am fost *chiar* atât de prostovan.

— Eu ţi-am spus că e frumoasă, continuă mândru bătrânul, care apoi se uită la mine. Şi i-am zis că e prostovan că nu vede, chiar dacă el mi-a zis să îmi pun ochelari.

— Să îţi pui *tu* ochelari? zic ridicând o sprânceană şi îl împung cu cotul în coaste pe Mike, care se preface rănit.

Apoi îmi ridic privirea spre bărbatul de lângă mine.

— Să nu îmi spui că ţi-am părut urâtă când m-ai cunoscut!

Ştiu şi eu că eram urâtă cu spume, dar fac pe victima acum.

— Nu, iubito! zice el repede. Erai doar puţin… diferită. Atâta tot!

— Ce viclean, zice Pops râzând. Când te-a văzut prima dată, mai că era să o ia la fugă pe câmp!

Râd copios, dar trebuie să îi iau apărarea iubitului meu.

— Staţi liniştiţi, aceeaşi reacţie am avut-o şi eu când m-am văzut în oglindă. Şi cam asta era reacţia pe care o aşteptam din partea oricui. El a avut chiar foarte mult curaj să mă privească în ochi.

— În lentile, vrei să spui… mă corectează Mike. Că pot să îţi reamintesc cât m-am chinuit să ţi-i dai jos pentru două secunde…

Îmi face cu ochiul şi cred că mă înroşesc în obraji, amintindu-mi acel moment intens şi ce a urmat după aceea.

— Copii, nu aveţi idee cât mă bucur să vă văd în sfârşit împreună! April mai că a vrut să facă pariu cu mine că aşa o să se întâmple, pentru că i s-a părut că sunteţi făcuţi unul pentru celălalt. Iar eu am fost de aceeaşi părere cu ea de la început. Aşa că aţi adus bucurie în sufletele a doi bătrâni, acum că vă ştim fericiţi pe amândoi, pentru că se vede pe chipurile voastre. Ce fericită o să fie April când o să îi spun!

După ce îl lăsăm pe Pops cu treburile lui, ne întoarcem la caii noştri care ne aşteaptă să mergem la plimbare.

Aceeaşi linişte a fiecărei dimineţi ne înconjoară, puţin răcoroasă, doar că azi nu mai port zece bluze largi pe mine, aparate dentare ciudate în gură şi ochelarii incomozi şi pot să privesc cu ochiul liber peisajul minunat care se

întinde în faţa mea.

Mai alergăm puţin, ne mai oprim pentru un sărut furat şi pornim încet spre grajduri, ca apoi să ne ocupăm de ale noastre.

Capitolul 23

Tara

Doar că în apropierea grajdurilor, un zgomot ciudat ne atrage atenţia. Se aude ca un elicopter, dar este mult mai încet şi pare mult mai aproape. Ne uităm amândoi în toate părţile şi mai ales în sus, când vedem că spre noi coboară o drăcie neagră, mică, cu patru braţe şi patru elice mici care o ţin în aer. O dronă.

— La dracu’”, exclam, dându-mi seama ce este.

Din fericire din grajd iese Pops cu puşca în mână.

— Trag? întreabă.

— Da! răspunde Mike hotărât.

Şi în clipa următoare Pops fixează ţeava pe nebunia zburătoare şi trage în ea, zburându-i elicele în toate părţile.

— Du-te în casă şi vin şi eu imediat, îmi spune Mike încordat, iar eu cobor de pe cal, lăsându-l în grija lui Pops şi fug în casă.

Inima îmi bate cu putere şi nu îmi vine să cred

ceea ce tocmai s-a întâmplat. Nenorociţii de ziarişti m-au găsit şi au trimis drone ca să mă poată filma unde ei nu au acces?!

În secunda următoare, îmi caut telefonul pe care îl lăsasem pe măsuţa din living şi văd că am mai multe mesaje şi apeluri de la fetele mele.

Printre mesaje, scriau ceva şi să dau drumul la tv că sunt câteva ştiri despre mine, cum că mă ascund în Austin, Texas.

„M-au găsit” sunt cuvintele care mi se repetă în continuare în minte. „O să strice tot” Dau drumul la televizor şi pe primul canal de ştiri indicat de fete, unde rulează foarte multe ştiri legate de mondenităţi, numele meu este scris mare „Tara se ascunde într-o fermă din Texas!” şi văd un interviu luat unei tipe care spune că nu m-a recunoscut din prima când m-a văzut, pentru că aveam foarte mult machiaj şi haine largi care nu mă caracterizau deloc, dar şi-a dat seama imediat că eram eu.

Îmi pare cunoscută, dar în clipa în care îmi dau seama cine e, lângă ea apare şi vulpea roşie în cap, la fel de machiată ca prietena ei, alături de care era şi cu o zi înainte când le-am văzut în oraş.

— O să le nenorocesc, aud o voce nervoasă, ca un tunet în spatele meu.

Mike vine lângă mine şi mă ia în braţe.

— Îmi pare rău, Tara! Nu trebuia să te iau cu mine în oraş ieri.

— Nu e vina ta că m-am întâlnit cu ele.

Puteau să mă vadă şi în oricare altă zi în care aş fi mers cu Pops.

— Nu trebuia să o las pe Sarah Jo să intre în casă. Dacă eram mai conştient de ce se întâmplă în jurul meu, cu tine, blocam de la început intrarea în fermă.

— Hei, spun şi îi cuprind chipul cu palmele mele, făcându-l să mă privească. Nu te mai învinovăţi. Nu este vina ta, dar pot să spun că este vina mea că i-am adus la poarta ta şi cu drone care survolează pe deasupra casei tale. Este încălcare de proprietate privată, iar asta o să îi coste foarte mult. Îţi promit.

Şi când spun asta ştiu că în clipa următoare o să îmi mobilizez toţi avocaţii şi am să declar război celor care au îndrăznit cu atâta nesimţire să facă aşa ceva.

— Nu este vorba despre mine, zice calm, mângâindu-mi obrazul. Doar că îmi pare rău că liniştea ta a fost întreruptă atât de curând.

— Era inevitabil, oftez, încercând să mă relaxez sub atingerea lui şi în îmbrăţişarea pe care mi-o dă.

Dar tresar când telefonul meu începe să vibreze în disperare pe masă.

Cu inima bătându-mi cu putere, îl ridic şi văd numărul lui Kim aşa că răspund imediat.

— Eşti bine? mă întreabă imediat.

Mă aşez pe canapea şi Mike îmi face semn că se duce să facă cafea.

— Da, îi răspund. Presupun că te-au luat pe sus cei de la agenţie?

— Au luat foc. Vor să mă întorc imediat că şi-au dat seama că au fost păcăliţi şi că nu eşti în Roma.

— Ok. E momentul să punem punct la toate astea. Tu vrei să mai lucrezi pentru ei sau chiar eşti decisă să vii să lucrezi pentru mine?

Sunt hotărâtă în cuvintele mele şi ea îşi dă seama de asta.

— Vreau să vin să lucrez direct pentru tine. Am decis asta de când am vorbit la telefon. Doar că trebuie să rezolv problemele cu ei, că dacă plec aşa pe nepusă-masă, va trebui să plătesc nişte penalizări colosale.

— Dă-le dracu', că mă ocup eu de ele. Dacă eşti sigură de decizia ta, cum ai spus şi zilele trecute, atunci în clipa asta le dai un mail în care îţi anunţi demisia. Îţi cumperi un alt telefon şi îmi dai un sms cu noul tău număr, urmând să discutăm pe el următorii paşi. Vei avea veşti de la mine sau de la avocaţii mei, pe care i-ai întâlnit de câteva ori. Aşa că până la noi instrucţiuni, te rog să te bucuri de concediu în continuare şi să nu îţi faci griji.

— Tara, eşti minunată! Ca întotdeauna! Dar nu am cum să stau aici, ştiind că tu eşti în mijlocul furtunii singură.

— Nu sunt singură, zic şi mă uit la Mike, care este în bucătărie şi strigă la noi, cât să fie auzit şi

de sora lui:

— Mă are pe mine! Nu o să mai fie singură niciodată!

Zâmbesc şi o aud pe Kim râzând.

— Ce mă bucur pentru voi! ţipă ea plină de bucurie, dar apoi devine un pic mai serioasă. Dar, pe cuvânt, Tara, că tot nu îmi vine să stau aici când ştiu ce e acolo.

— Kim, momentan nu ai cu ce să mă ajuţi şi chiar nu vreau să sară şi pe tine ziariştii, deci bucură-te de vacanţă, că din clipa asta avocaţii intră în priză şi cred că este momentul să iau atitudine, împreună cu fetele.

— Dacă vă mobilizaţi voi toate, va ieşi urât pentru ceilalţi…

Şi cam are dreptate.

— Îţi ţin pumnii, Tara şi, te rog, să mă suni dacă te pot ajuta cu ceva. Mă simt oricum destul de neputincioasă că eu sunt pe aici şi tu eşti prinsă în nebunia asta. La primul telefon, dacă trebuie, am urcat în avion şi sunt lângă tine.

Închid cu ea şi îmi iau laptopul în braţe.

Mike vine cu cafeaua şi se aşază lângă mine, pe canapea.

— Cu ce pot să te ajut?

Mă uit la el cu dragoste şi zâmbesc.

— Simplul fapt că sunt împreună cu tine îmi este mai mult decât suficient.

Mă sărută. Apoi se uită la laptopul lui lăsat pe mica măsuţă, pentru că în aceste zile am lucrat

amândoi în încăperea asta.

— Dacă ai nevoie de intimitate, poţi să te duci în birou.

— O să vorbesc mai mult decât de obicei la telefon sau pe skype, dar dacă nu te deranjează, aş prefera să stau tot aici. Dacă m-aş duce în birou aş simţi că totul este mult prea grav şi prefer să privesc situaţia cu detaşare.

— Deci vrei să rămân şi eu aici, cu tine? Nu te deranjează dacă o să îţi aud discuţiile?

— Mike, nu mai am secrete faţă de tine.

— Bine, iubito. Oricum eu o să mai stau cu Pops pe afară să văd ce mai strică pe acolo, dar mai mult o să fiu pe aici, lângă tine, dacă ai nevoie de ceva.

Mă sărută din nou şi apoi iese să îi ducă o cafea şi lui Pops.

Trag adânc aer în piept şi ştiu că războiul trebuie să înceapă. M-am ascuns aici şi am lăsat, în tot acest timp, problema în seama fetelor. Şi nu este ok. E timpul să mă implic total şi să termin pentru totdeauna prostiile astea.

În primă fază, le convoc pe fete într-o conferinţă în care le spun ce am de gând să fac.

— Deci, spun trăgând aer în piept şi toate, din ferestrele mici de pe ecranul laptopului, mă urmăreau cu atenţie. Voi arunca în aer totul. În primul rând, voi încheia contractul cu agenţia de impresariat şi, în curând, o să ţin o conferinţă de presă să anunţ că pun punct carierei în actorie.

— Ce bine! În sfârşit! ţipă Cate plină de entuziasm, ridicând mâinile spre cer.

— E cea mai bună decizie, completează Amber, mai ales că în ultimii ani nu ai mai avut nicio tragere să te mai implici în segmentul acela.

— Da, pentru că prefer oricând să mă axez pe cărţile mele desenate, decât pe actorie.

— Eu te susţin cu totul. Nu e ca şi când ai nevoie de mărunţişul pe care îl primeai pentru un film, spune şi Sofia. A fost o perioadă în care ţi-a plăcut să faci asta, dar când te-ai maturizat cu adevărat, nu ai mai ştiut cum să ieşi din lumea aia fără să dezamăgeşti nişte oameni care oricum te priveau ca o fabrică de bani.

— Ai perfectă dreptate, Sofia, îi spune Cate, care apoi mi se adresează mie. E timpul să îţi trăieşti viaţa aşa cum îţi doreşti, nu e ca şi când nu îţi permiţi asta.

— Ştiu… Aşa e, zic abătută. M-am lăsat purtată de val, dar e timpul să ies din toate astea şi să merg mai departe pe drumul la care am visat.

— Alături de cel la care ai tot visat să apară, zice şi Amber.

Deodată, Deanne intervine, ea care nu zisese nimic până acum:

— Deci, Colin i-a găsit pe cei doi „amici” ai tăi de câteva zile şi am aşteptat semnalul tău să îi luăm de o ureche şi să îi aducem înapoi. Chiar acum e într-un restaurant, unde cei doi porumbei mănâncă liniştiţi. Ce vrei să facem?

— Vreau să vorbesc cu ei.

— Acum îţi fac legătura. Ţine telefonul aproape.

Capitolul 24

Tara

Cu ele în tăcere pe monitor, ţin telefonul pe difuzor, aşteptând ca cineva să răspundă. Am emoţii. Nu ştiu cum o să decurgă discuţia şi dacă ei chiar au cum să mă ajute.

— Tara? aud vocea uimită a lui David, unul dintre cei doi băieţi. Tu eşti?

— Da, David, răspund rece. Eu sunt.

— Eşti bine?

Vocea lui chiar pare îngrijorată. Poate că nu e totul pierdut şi prietenii mei au cum să salveze povestea asta.

— Tu faci mişto de mine, David? Le-aţi povestit ziariştilor ce drăcovenie am făcut noi trei şi apoi aţi fugi, în lume, lăsându-mă pe mine să fiu încolţită de ei! Tu ai idee prin ce am trecut în perioada asta?

— Tara, îmi pare rău... Ne-am speriat! Nenorocitul ăla avea nişte poze în care se vedea că eu şi Jeff eram destul de intimi şi mi-a zis că e dispus să tacă, dacă îi spun ceva picant despre tine. Ştia cât suntem de apropiaţi şi avea nişte poze cu noi trei când am ajuns la hotel în seara

aia.

— Şi aţi preferat să mă sacrificaţi pe mine? La dracu', David, vă credeam prietenii mei! Tocmai pentru că voi îmi eraţi apropiaţi am şi făcut tâmpenia aia şi se pare că sunt singura care plăteşte! Sunt hăituită peste tot de toată presa din ţara asta maniacă şi fixată pe cel mai mic scandal, până şi familia mea m-a aruncat în secunda în care au aflat de orgia asta.

— Stai! Ce orgie?

— Voi nu citiţi presa?

— Tara… mă jur că nu am vrut să se ajungă la aşa ceva! Lucrurile au scăpat rău de sub control!

— Dar tu ce îţi imaginai că o să se întâmple în clipa în care i-ai povestit chestia aia omului care e obsedat să mă distrugă pentru că nu am vrut să mă culc cu el?

— La dracu', Tara… crede-mă că nu am ştiut că are legătură cu el. Când m-am întâlnit cu el s-a dat drept un neică nimeni de la un ziar de care nu auzisem niciodată şi am crezut că nu o să fie băgat în seamă de nimeni povestea asta, care oricum părea trasă de păr.

— Şi atunci de ce nu l-ai lăsat să scrie despre voi? Voi doi ca şi cuplu ar fi fost un subiect mai puţin atrăgător pentru mulţi, decât aşa-zisa orgie.

Urmează o pauză în care nu zice nimic.

— Tara, o să o reparăm, continuă hotărât. Tot ce vreau este să ne ierţi momentul de slăbiciune pe care l-am avut, dar o să ne asumăm

răspunderea şi acum o să luăm legătura cu agenţii noştri să remediem situaţia. Ai încredere în noi măcar pentru o ultimă dată şi apoi sperăm să ne ierţi. Nu meriţi aşa ceva. Tu eşti Tara a noastră şi te iubim.

— Mă omorâţi cu zile, David, zic epuizată, frecându-mi fruntea. Eu oricum urmează să iau nişte decizii radicale legate de viitorul meu, doar să scap de tot ce înseamnă nebunia asta.

— Dar pot să te întreb ceva?

— Spune!

— De ce nu te-ai dus la ei să le spui despre noi că suntem homosexuali şi să negi toată povestea?

— Pentru că eu v-am considerat prietenii mei şi nu v-aş arunca în gura lor, indiferent de situaţia mea.

— Off, să mor eu de nu mă faci să plâng de ruşine, zice şi simt cum vocea lui îi tremură. Am greşit atât de tare faţă de tine… îţi promit că reparăm tot, cât mai urgent!

— Hai să o văd şi pe asta!

— Chiar îmi pare rău, Tara!

După ce terminăm convorbirea, îmi închid ochii. Nu ştiu ce o să se întâmple şi ce vor face, dar mă cam îndoiesc că vor potoli o furtună atât de urâtă.

— Care e pasul următor? mă întreabă serioasă Deanne.

— Primul pas este să îmi sun avocaţii şi să termin cu agenţia. O să fie un mare scandal şi cu

ei, dar ţinând cont de scandalul meu de acum, cred că vor fi dispuşi să cadă la o înţelegere şi să dorească să termine la fel de repede ca mine, fără să îmi ceară jumătate de împărăţie…

— Ha! Dacă ar şti ei… râde Cate şi mă face să zâmbesc.

— Apoi trebuie să îi închid gura pentru totdeauna nenorocitului de Chapman, cu tot cu ziarul lui de rahat.

— Eh, baby, zice Deanne rânjind drăceşte, aici cred că am găsit ceea ce ne trebuie ca să putem să-l înfundăm pe nenorocit. Doar că va trebui să intervii şi tu puţin cu cunoştinţele tale.

— Ce ai găsit?

— De toate. În primul rând spălare de bani. Mulţi bani. Iar pe lângă asta, omul mai are aşa: două acuzaţii de viol, care ulterior din lipsă de probe au fost retrase, dar probele au fost pierdute datorită unor mite frumoase date pe la poliţia de pe acolo de pe unde erau fetele astea naive. O investigaţie mai profundă le va scoate la iveală, cu siguranţă. Şi cireaşa de pe tort, este şantajul. Avem câţiva jurnalişti care au lucrat pentru el şi care sunt dispuşi să povestească la poliţie cum erau forţaţi să îşi facă treaba.

— Păi şi de ce nu au zis nimic până acum?

— Că au fost şantajaţi la rândul lor că vor rămâne pe drumuri şi pentru că nu i-a întrebat nimeni nimic până acum. Doar că băieţii noştri şi-au întins toţi antenele şi au aflat foarte multe

informaţii despre mizeriile acestui om. Nicholas cu prietenii lui detectivi, Clay cu şarmul lui de fostă vedetă, care îi face pe toţi să vorbească mai mult decât trebuie la un simplu pahar de alcool, Benjamin cu nenumăratele lui relaţii a descoperit oamenii care îl ajută pe nenorocit să spele banii şi să nu uităm de Colin care s-a dus după cei doi frumuşei, pregătit să îi aducă cu pistolul la cap înapoi şi să n facă să vorbească.

Nu pot să nu râd. Nu am cum să nu fiu plină de fericire că sunt înconjurată de nişte prieteni atât de minunaţi. În acest an am câştigat patru noi prieteni la fel de loiali şi pe care mă pot baza în aceeaşi măsură în care mă bazez pe prietenele mele de 13 ani de zile. Sunt cea mai norocoasă!

— Sunteţi cei mai tari şi de aia vă iubesc atât de mult!

— Şi noi te iubiiim! ţipă ele.

În secunda următoare, Mike intră în casă.

Da. Chiar sunt cea mai norocoasă. Am opt prieteni pe care îi pot numi familie, iar acum spre mine vine cel mai frumos şi mai romantic bărbat din lume, care îmi aduce un bucheţel de flori de câmp.

Probabil fetele îmi văd faţa, pentru că brusc s-a făcut linişte.

— Eşti ok? îmi şopteşte el, bănuind probabil că vorbesc pe skype.

— Unde ai găsit alea? întreb vorbind normal şi uitându-mă la flori.

— Nu o să îţi vină să crezi, dar Magic mi le-a arătat. Am scos-o la plimbare şi ea s-a oprit lângă nişte copaci şi acolo erau florile astea. Imediat m-am gândit că ţi-ar aduce puţină fericire dacă îţi aduc ceea ce cred că sunt cam ultimele flori de câmp pe anul acesta.

— Tu eşti magic, îi spun şi îmi primesc florile, trăgându-l de cămaşă înspre mine, iar el se apleacă şi mă sărută blând, dar încet sărutul devine puţin mai pasional.

De undeva de lângă noi se aude un chicotit.

Mike se desprinde încet din sărut şi îmi şopteşte.

— Tu erai într-o discuţie pe skype?

— Da, răspund la fel de şoptit şi din nou auzim chicotitul care ştiu că este al tâmpitei de Cate.

În secunda următoare, ne întoarcem privirile spre monitor şi vedem cele 4 chipuri ale prietenelor mele, rânjind la noi ca nişte nebune.

— Ce frumoşi sunteţi!!! ţipă deodată Cate, iar eu îmi dau ochii peste cap.

— Eşti dusă, Cate… îi zice Amber, prefăcându-se încruntată. Mereu ţi-a zis-o, dar de data asta chiar nu puteai să taci? Poate vedeam şi puţină acţiune!

Oftez, chiar dacă mă amuză nebunele mele.

— Fetelor, el este Michael. Mike, ele sunt Sofia, Deanne, Amber şi… Cate.

— Bună! le salută el, zâmbindu-le. Am auzit câteva lucruri despre voi, dar sunt sigur că mai

am multe de aflat.

— Nu ai de unde. Nimeni nu spune nimic, dar sunt dispusă să negociez, zice Cate. Şi îţi spun şi despre Tara, continuă ea, ridicând sugestiv din sprâncene.

— Nu e nevoie. O sticlă de vin şi un pahar mic de whisky şi iubita mea devine cea mai sinceră persoană din lume. Cum credeţi că m-a adus în patul ei?

— Detaliile astea nu le ştim! zice plină de entuziasm Sofia. Spune-ne!

El se uită la mine.

— Nu le-ai zis?

— Nu am apucat.

— Te las pe tine să le povesteşti.

Râd şi mă uit la ele.

— I-am mărturisit într-un sms că mă masturbam, gândindu-mă la el.

— Şi în secunda doi băteam la ea la uşă, zâmbeşte el mândru.

— Cu ce?! întreabă maliţioasă Cate.

— Sigur nu cu mâna, răspunde el pe acelaşi ton şi toţi începem să râdem.

Mă aşteptam ca ei să se placă, dar lucrurile sunt atât de relaxate şi conversaţia atât de uşoară şi amuzantă, încât nu îmi dau seama când trece mai bine de jumătate de oră şi Pops îşi bagă capul pe uşă, anunţând că a terminat treaba şi că April îl aşteaptă la masa de prânz.

Înainte să încheiem cu fetele, Amber îmi

spune:

— Aşa cum am zis, noi avem informaţiile, iar tu ai persoanele potrivite cărora să le dai. Prietenii tăi de la FBI şi de la FISC.

Având o viaţă mult mai publică şi mult mai mondenă decât a prietenelor mele, am participat la foarte multe evenimente caritabile, distractive şi de business, unele chiar şi alături de familia mea, care mi-au permis să îmi fac nişte legături mult mai speciale cu oameni serioşi, care abia aşteaptă să prindă câte un rechin cu dinţii înfipţi în banii statului.

Primesc toate informaţiile, iar după ce mănânc împreună cu Mike şi strângem masa, aşa cum ne place şi cum ne-am obişnuit, mă apuc de telefoane către avocaţi, impresar, agentul de la FBI şi agentul de la FISC. Le transmit toate informaţiile şi continuu să vorbesc cu toţi până când afară se lasă noaptea şi mă simt epuizată.

Mike mă ia în braţe şi mă sărută de fiecare dată când mă prinde liberă, între două telefoane.

Capitolul 25

Michael

Mă uit la Tara şi sunt tot mai impresionat de ea. Nu are nimic în comun cu fata aceea lungă, slabă şi urâtă pe care am văzut-o în prima zi. Am în faţa mea o femeie plină de personalitate şi

încredere, o femeie al cărui zâmbet se transmite şi prin telefon şi toată lumea pare fascinată de vorbele ei. Nu are nicio emoţie când poartă discuţii serioase cu nişte persoane puternice. Aş putea spune că se vede că vine dintr-o familie de politicieni, pentru că argumentele pe care le aduce şi cuvintele pe are le spune m-ar convinge şi pe mine să îmi vând ei sufletul. Ceea ce am şi făcut, încă dinainte să aflu cine este ea cu adevărat.

Cu greu reuşesc să o desprind de telefon şi să o aduc la cină, pentru că din clipa în care a început să contacteze avocaţii, haosul a început. După cină a mai continuat aşa câteva ore, dar spre miezul nopţii am reuşit să o desprind de laptop. Cum am făcut asta?

Terminase de ceva timp cu telefoanele, dar continua să se uite pe nişte documente din calculator. M-am oprit în faţa ei şi am început să îmi desfac nasturii de la cămaşă, cu o indiferenţă prefăcută.

Şi-a ridicat privirea spre mine şi a rămas hipnotizată de ceea ce făceam.

— Eu mă bag la un duş şi vreau să mă acompaniezi, iar apoi vreau să fac dragoste cu tine.

Un zâmbet i-a apărut în colţul gurii şi s-a ridicat încet de pe canapea, lăsând imediat laptopul din braţe.

I-am întins mână cu palma în sus, iar ea şi-a

pus mâna în a mea şi am tras-o, lipind-o de mine.

— Iartă-mă că am fost atât de absentă azi, zice încet, vizibil simţindu-se vinovată.

— Sunt sigur că perioada asta haotică o să treacă, dar până atunci să îmi spui dacă pot totuşi să te ajut cu ceva.

— Ce faci acum este mai mult decât suficient.

Se ridică pe vârfuri şi mă sărută. Iar eu nu ezit să îi răspund, trecându-mi o mână prin părul ei pentru a o imobiliza cât mai aproape de buzele mele, iar cu cealaltă mână îi cuprind talia subţire, lipind-o de corpul meu tot mai excitat de apropierea ei, de mirosul ei dulce, de aroma gurii ei pe care o savurez ca un nesătul.

O iau pe sus până în baie unde printre sărutări şi paşi stângaci, reuşesc să dau drumul la apă. În câteva secunde, scăpăm de haine şi suntem deja sub jetul de apă, sărutându-ne cu poftă.

Corpul ei minunat mă înnebuneşte şi nu mă satur să îl ating, să îi sărut sănii, să profit de gelul de duş turnat în palmă pentru a-i atinge fiecare milimetru al pielii. Dar nici ea nu se lasă mai prejos şi îmi întinde lichidul parfumat pe piept, jucându-se cu formele abdomenului şi apoi coborând mai jos pentru a-mi cuprinde bărbăţia cu degetele ei lungi. Mă freacă, aducându-mă pe culmi pline de extaz, iar eu o pătrund cu degetele mele, după ce îi regăsesc centrul cald şi umed.

Geme şi îi prind cu dinţii buza de jos, apoi o întorc cu spatele la mine, lipind-o de pieptul meu.

Se împinge cu fundul în erecţia mea şi de data asta eu sunt cel care geme.

— Nu am răbdare până ajungem în dormitor, îi şoptesc în ureche, apucând-o cu dinţii încet de lobul urechii.

— Te vreau acum, Mike!

— Prezervative… mârâi printre dinţi. Cred că mai am ceva pe aici prin baie.

— Dă-le dracu’… Sunt oricum pe pilule.

— Iar eu am folosit de ani de zile numai prezervative, iar la ultimul control de acum vreo lună eram ok.

— Atunci ce mai aştepţi? şopteşte cu glasul prin de dorinţă. Vreau să te simt în mine, aşa tare şi delicios cum ştiu că eşti.

— Doamne, Tara, te ador când vorbeşti aşa!

Îmi frec capul penisului tare de umezeala dintre picioarele ei şi senzaţia este de milioane, îşi desface mai mult picioarele, dându-mi mai mult acces şi încet o pătrund pe la spate, simţind cum mă afund în cel mai magic loc, care din prima clipă mă face să o simt caldă şi geme, înjurând încet printre suspinele de plăcere.

— Vreau să te aud cum gemi tare, iubito… îi şoptesc, intrând din nou tare în ea. Vreau să ţipi de plăcere, pentru mine!

— Oh, Mike, ce îmi place cum te simt în mine!

Continuu să intru şi să ies din ea tot mai repede, pentru că în ciuda zilei haotice pe care a avut-o, am dorit-o în continuare, mai ales când o

vedeam ridicând tonul la cineva, mi se părea atât de puternică şi de sexy încât îmi venea să îi desfac picioarele şi să o ling până când ar fi avut un nou orgasm, chiar acolo pe canapea, vorbind la telefon.

Aşa că acum îi cuprind un sân, iau cu cealaltă mână îi regăsesc clitorisul pe care îl masez cu degetul, în timp ce continuu să măresc ritmul. Primul ei orgasm vine destul de repede, stimulat în acelaşi timp de degetele mele între picioarele ei şi după ce îi cuprind şoldul cu tatuajul sexy, mă mişc şi mai repede, până când o simt cum se strânge în jurul meu, făcându-mă şi pe mine să îmi dau drumul în ea, plin de extaz, cuprins de un sentiment copleşitor şi intim, fiind prima femeie cu care, după foarte mulţi ani, nu mai folosesc prezervativul.

După ce facem duş, ne întoarcem în dormitor înveliţi în prosoape, unde ne băgăm repede sub pătură, iar corpurile noastre goale atingându-se, simţim fiecare căldura celuilalt. Facem din nou dragoste, de data asta delectându-ne fără grabă de dulceaţa celuilalt, de sărutările şi atingerile pline de dorinţă. Adormim îmbrăţişaţi şi mă bucur că de dimineaţă o găsesc tot în braţele mele, cu părul răsfirat pe pernă. Mă pierd cu nasul în părul ei fin şi deja simt cum excitaţia mea e dornică de mai mult.

Cobor încet între picioarele ei şi nu dă semne că se trezeşte. Dar când limba mea o linge acolo,

gustând-o încet ca pe piersică gustoasă şi zemoasă, gemetele ei încep încet să umple camera. Degetele ei se pierd prin părul meu, iar când îmi ridic ochii spre ea, privirile noastre se intersectează, a mea plină de satisfacţie că mă bucur de gustul ei minunat, iar ea cu uimire, dar în acelaşi timp copleşită de plăcerea pe care i-o ofer.

După orgasmul pe care îl are, intru încet în ea şi din nou ne pierdem în miile de senzaţii pline de plăcere pe care le simţim prin mişcările erotice ale corpurilor noastre.

Într-un final, ne facem curaj să coborâm din pat, ştiind amândoi că dincolo de uşa camerei este livingul cu telefonul care are probabil zeci de mesaje şi apeluri nepreluate, laptopul cu multe mail-uri şi toate problemele.

— Până la urmă, eu zic să ne concentrăm pe partea bună a acestui scandal, îi spun în timp ce ne bem cafeaua în bucătărie.

Ea lasă telefonul din mână şi se uită la mine ridicându-şi sprâncenele.

— Partea bună?

— Da. Dacă nu era acest scandal, tu nu ai fi venit aici şi nu ne-am fi cunoscut. Pentru că dacă nu ai fi apărut în viaţa mea ca Mary, nu cred că ajungeam să mă îndrăgostesc de tine aşa uşor.

Râde.

— Uşor? Eu m-am îndrăgostit de tine din prima secundă în care te-am văzut! Aveam bale la

gură care se prelingeau printre fiarele din gură! Dar tu ai avut nevoie de multe zile să depăşeşti bariera fizică şi să nu mai visezi urât noaptea!

Acum râd şi eu împreună cu ea.

— Pentru un bărbat care să se îndrăgostească atât de grav ca mine, în doar o săptămână, aş zice că am picat destul de repede în vraja ta.

Se întinde spre mine şi mă sărută.

— Şi zici că te-ai îndrăgostit de mine de când m-ai văzut? o întreb mândru.

— Cine nu s-ar fi îndrăgostit de un bărbat care are zâmbetul şi corpul tău? Şi mi-a plăcut că, la cum arătam, nu m-ai făcut nicio clipă să mă simt urâtă.

— Pentru că ceva nu se lega la tine. Aveai foarte multe chestii pe chipul tău care mă făceau să văd ceva, dar în acelaşi timp aveai un zâmbet minunat, o piele fină şi o sclipire în ochi care mă atrăgeau fără explicaţie. Ceva nu se potrivea şi cred că din primele zile ceva îmi spunea că tu eşti mult mai mult decât ceea ce te chinuiai să arăţi la suprafaţă.

— Te-ai îndrăgostit de o urâtă! râde ea, scoţând jucăuşă limba la mine, iar eu râd şi mai tare.

— De rățușca cea urâtă, care s-a dovedit că este o lebădă superbă.

— Dar tot te-ai îndrăgostit de o urâtă! râde ea în continuare de mine.

— Bine, dar erai urâta mea.

— Şi acum tot a ta sunt, zice zâmbind cald.
— Te iubesc, Mary!
Chicoteşte.
— Şi eu te iubesc, Mike!
Ne sărutăm din nou şi apoi ieşim să ne facem ritualul din fiecare dimineaţa, plimbarea cu caii.

Capitolul 26

Tara

După plimbarea de dimineaţă, revin la telefonul plin de mesaje şi la laptopul plin de mail-uri. Dacă era ceva urgent, aş fi amânat plimbarea noastră, dar nu era nimic nou.

Agenţia de impresariat era dispusă să desfacă contractul pentru o sumă destul de acceptabilă, ţinând cont că avocaţii au găsit şi vina lor în tot acest scandal, fără să intervină în niciun fel şi preferând să mă lase să dispar din peisaj.

Avocaţii mei îmi spuseseră că pot să ies mult mai în avantaj, însă asta implică şi mai multe discuţii şi timp pierdut, iar eu nu voiam să o mai lungesc. Vreau ca povestea asta să se termine cât mai repede.

În câteva ore, mă anunţă că au semnat înţelegerea cu agenţia de impresariat şi că urmează să ţin eu conferinţa de presă, pe care o doream.

În acelaşi timp, primesc veşti care mă anunţă

că Chapman este deja sub investigaţie şi din aceleaşi surse neoficiale, sunt anunţată că în maxim o lună omul respectiv va ajunge în puşcărie, iar ziarul lui va fi închis.

Eh, asta chiar îmi aduce o satisfacţie colosală, dar tot nu mă scapă de ceilalţi ziarişti, care continua sa împânzească intrarea în ferma, în speranţa că vor prinde o fotografie cu mine, mai clară decât cea pe care au reuşit să o facă cu drona, până când Pops a reuşit să tragă în ea.

Şi totuşi, surpriza ce mai mare vine undeva pe la prânz, când la televizor este anunţată o conferinţă de presă pe care cei doi prieteni ai meu urmau să o ţină în câteva minute chiar pe aeroportul unde aveau să aterizeze în scurt timp.

Cu televizorul pornit pe fundal, am continuat să-mi citesc mail-urile.

După câteva minute bune, Michael care era cu laptopul în braţe pe fotoliul din faţa mea îmi atrage atenţia.

— Tu vezi ce scrie?

Îmi ridic privirea spre ceea ce el îmi arată la televizor, iar Mike dă volumul mai tare.

Ce îmi aud urechile este atât de surprinzător, cât şi plin de speranţă.

„David şi Jeff, nunta anului!” era titlul mare scris în josul imaginii.

Aceştia, nu numai că mărturiseau că sunt într-o relaţie de mai mulţi ani, dezvăluind adevărata lor natură sexuală, dar anunţau că tocmai s-au

logodit în Thailanda şi că în scurt timp vor începe pregătirile de nuntă.

Lumea era în extaz, iar eu nu ştiam exact cum să reacţionez. Ştiu cât de mult însemna pentru ei să ţină secretă această relaţie, fiindu-le frică de reacţia publicului, însă acum erau numai zâmbete şi inimioare.

Ce a fost şi mai surprinzător a constat în declaraţia, lui David, care a spus că ceea ce a declarat jurnalistului legat de „aventura" noastră a fost o declaraţie falsă, pe care el a fost nevoit să o facă din cauza şantajului la care era supus de către acel ziarist. Acuzându-l cu această ocazie pe Chapman, fapt care nu făcea decât să îi bată un cui în plus în coşciugul acelui om oribil din cauza căruia eram toţi în situaţia asta.

Nu pot să nu le dau un mesaj să îi întreb de ce au făcut nebunia asta, iar răspunsul lor m-a înduioşat maxim când l-am primit: „Până când să ne mai ascundem, Tara? Era timpul să fim cu adevărat bărbaţi şi să ne asumăm răspunderea pentru ceea ce suntem în realitate, dar în acelaşi timp, să ne salvăm prietena care a făcut atât de multe pentru noi. Te iubim şi ne pară rău că ai trecut prin toate astea din cauza slăbiciunii noastre!"

Brusc, nu mai interesam pe nimeni. Avocaţii m-au sfătuit că e cel mai indicat să evit o nouă apariţie în public şi să mă rezum la un comunicat de presă prin care să anunţ că eu îmi închei

cariera din actorie.

Ziua trece extrem de repede şi nu îmi vine să cred că până la sfârşitul zilei, lumea mea era complet schimbată.

Pops ne anunţă că nu mai este picior de ziarist la intrarea în fermă, iar pentru prima dată în tot acest timp, am simţit că pot să respir liberă.

Deanne mi-a mai arătat nişte trucuri care mă vor ajuta să sparg site-urile ziarelor ieftine care vor mai avea curiozitatea pe viitor să se mai bage în viaţa mea, dar la cum păreau că se aşază lucrurile, furtuna părea că a dispărut total, iar soarele apunea pe un cer senin, în sfârşit.

Este surprinzător cum se schimbă ziariştii şi cum la prima ştire mai interesantă, au uitat complet de existenţa altora, ceea ce nu poate decât să mă bucure că nu mai au niciun motiv să se lege de viaţa mea acum.

*

Câteva zile mai târziu, mă ofer să merg cu Michael la cumpărături, decisă să înfrunt lumea şi de partea cealaltă a porţilor fermei. Mike este mereu lângă mine, ţinându-mă de mână, iar eu continuu să fac glume cu el legate de aspectul meu de Mumă a Pădurii.

— Dacă eram acum cu părul meu supărat şi aparatul dentar, mă ţineai de mână sau îmi puneai o lesă?... eventual, mă duceai legată.

— Lesă sau botniţă? glumeşte şi el şi începem să râdem.

— Cred că era nevoie de amândouă!

Glumim frecvent pe baza aspectului avut în acea perioadă, iar acum a înţeles şi el de ce eram atât de relaxată şi amuzată când vorbeam cu Kim despre urâţenia mea. A intrat în joc imediat şi de multe ori îmi spune că îi e dor de aparatul meu dentar.

— Ce bine vă stă împreună, auzim deodată o voce de mironosiţă în spatele nostru, printre raioanele cu alimente.

Ne uităm unul la altul, ştiind imediat că este vorba despre Sarah Jo, aşa că ne întoarcem în acelaşi timp spre ea, privind-o cu indiferenţă.

— Voiam să vă zic că sper că nu v-am creat mari probleme cu povestea cu ziariştii şi că Betty a fost cea care a sunat la ei, pentru că se ştie cu cineva de la ziarul local şi aşa a pornit totul.

Apoi se uită la mine şi îmi zâmbeşte încercând să pară naturală, chiar dacă zâmbetul ei este împietrit şi încordat.

— Sper că nu mă urăşti… Mie chiar mi-ar plăcea să fim prietene.

În tot acest timp, cât ea trăncănea ca o moară stricată, eu şi Mike ne uităm la ea ca la o ciudăţenie a naturii.

— Şi poate chiar ieşim odată ca fetele prin oraş să îţi arăt câteva magazine mai drăguţe de pe aici, cafenelele mai în vogă…

Mă pregătesc să o refuz politicos, dar simt mâna lui Mike care îmi strânge degetele şi,

uitându-mă la el, îmi dau seama că e furios.

— Sarah Jo, termină cu vrăjeala. Ştim şi noi că tu eşti o femeie care merge doar pe interes, iar acum că ai aflat cine este cu adevărat Mary, nu ştii cum să îi mai intri în graţii. Trebuia să te gândeşti la asta înainte să clipeşti din genele tale false la televizor.

— Ce rău eşti, Mike. Înainte să apară ea, nu te-ai mai plâns de genele mele.

O… aici vipera şi-a scos colţii, încercând să aducă în discuţie ce a fost între ea şi Mike. Poate că aş fi fost geloasă în clipa asta, dar am atâta încredere în acest bărbat, care m-a iubit cu tot scandalul meu şi cu aspectul urât, încât sunt convinsă că ceea ce este între noi nu poate fi stricat de nicio roşcată răutăcioasă.

— Draga mea, îi răspunde Mike calm, calitatea serviciilor oferite de mine, oricum au fost pe măsura aspectului tău fals.

Nu am cum să mă abţin şi în clipa următoare izbucnesc într-un râs nebun.

Roşcata e roşie din cap până în picioare, dar acum de furie. E atât de şocată încât nu e în stare să mai vină cu o replică.

— Apropo, ai fost la interviu la Devils? o întreb eu, decisă să îi aplic lovitura finală, care sper că îi va închide gura pentru totdeauna în ceea ce mă priveşte pe mine şi Mike.

— Da… zice încurcată. Chiar am vrut să te întreb, de ce mi-au spus că mă vor contacta când

se vor decide, iar că răspunsul îl are Tara? Adică la momentul respectiv era tot scandalul în toi aici în Austin, după ce apărusem cu Betty la TV şi nu am înţeles ce legătură ai tu cu interviul meu.

— Păi e simplu, draga mea, zic imitând apelativul ironic folosit de Mike mai devreme, Devils e deţinut de prietena mea cea mai bună, care nu te-ar fi angajat în compania ei nici dacă tu ai fi vrut să faci voluntariat acolo.

Nici în cele mai dramatice filme nu am văzut un şoc atât de mare pe chipul cuiva. Pentru o secundă, mi-a fost milă de creatura asta patetică, care în câteva clipe şi-a dat seama că nu mai avea niciun viitor faimos, aşa cum dorea, iar toate iluziile ei legate de ceva cu Mike sau o prietenie cu mine, s-au spulberat instant.

Mike îşi pune mâinile pe umerii mei.

— Noi avem lucruri mai bune de făcut decât să îţi ascultăm răutăţile, acum că nu e nicio televiziune pe lângă tine, să îţi dea atenţie. Aşa că îţi dorim o seară bună, Sarah Jo!

Mă răsuceşte spre căruţul metalic cu produsele noastre şi plecăm de lângă ea, fără să ne uităm în urmă.

— Am fost amândoi răutăcioşi, mărturisesc eu după ce ne îndepărtăm suficient de ea, cât să ştiu că nu ne mai aude.

— Dacă ai şti cum a vorbit despre „Mary”, nu ai mai spune asta, zâmbeşte el.

— Javra…

Capitolul 27

Tara

Patru domnişoare de onoare, fiecare cu partenerul ei, înaintau spre altar într-o zi însorită de ianuarie. Şi asta pentru că în Texas este mult mai cald, iar nunta are parte de o vreme perfectă.

Nu este nunta mea, cel puţin nu acum, dar este nunta minunaţilor Cate şi Benjamin, care au fost mai mult decât încântaţi să facă o nuntă restrânsă, aşa cum îşi doreau, la ferma unde eu locuiesc împreună cu Michael.

Iniţial, voiau ca fericitul eveniment să aibă loc la domeniul luxos pe care Benjamin îl deţinea de mai mulţi ani, însă când Mike le-a dat ideea să facă o nuntă cu tematică rustică, cu cai, pălării de cowboy şi baloţi de fân, cei doi au fost mai mult decât încântaţi să pună în aplicare această nebunie şi să renunţe la eleganţa plănuită iniţial.

Aşa că azi, eram toate cinci, fiecare alături de bărbatul vieţii ei, în sfârşit toate fericite şi extrem de iubite alături de cei care erau sau urmau să fie soţii lor.

Până şi Kim, prezentă şi ea la nuntă, îşi găsise un bărbat minunat în vacanţa de la Roma, iar acesta urma în scurt timp să se mute în New York pentru a-i fi alături. Era extrem de fericită că îl găsise pe acest frumos freelancer, care era un 3

plus în formă maximă, din ce spunea ea cu roşeaţă în obraji.

Înconjuraţi de dragoste şi fericire, aşa eram acum toţi. Şi nu banii erau cei care ne aduceau acum această stare, ci faptul că aveam lângă noi oameni de încredere, oameni frumoşi la suflet. Eram un grup de oameni pe care ne puteam baza în orice situaţie, iar scandalul meu era dovada clară că în orice clipă ei sunt dispuşi să intervină. Dacă înainte eram cinci fete puternice şi independente, acum suntem 10 oameni uniţi şi nimic nu ne va opri să fim toată viaţa la fel de fericiţi cum suntem în aceste clipe minunate.

Mă uit în ochii bărbatului meu şi de fiecare dată simt că explodez de fericire că sunt alături de el. Dar în acelaşi timp, mă uit şi la prietenele mele şi chiar dacă nu voi mai locui în acelaşi oraş cu ele, la fel ca Amber, care locuieşte în Pittsburgh, nu ne vom încălca ritualul de a ne întâlni toţi cel puţin o dată pe lună la casa din Hamptons sau chiar aici, în Texas. Pe aeroportul din Austin e mereu un avion în aşteptare, care mă poate aduce alături de el foarte repede, în cazul în care apare o urgenţă. Deci nu este o mare problemă distanţa dintre noi, iar faptul că vorbim aproape zilnic măcar 2 minute pe Skype în conferinţă, ne ţine la fel de apropiate ca şi înainte.

Prietenia noastră este la fel de importantă ca şi până acum, doar că acum nu mai suntem cinci femei singure. Şi fericirea noastră se poate citi pe

chipul fiecăreia dintre noi.

*

La scurt timp după fericitul eveniment al prietenei mele, eram cu Michael la obişnuita noastră plimbare. O nouă dimineaţă însorită şi o plimbare relaxantă, înainte ca el să revină la activităţile ce priveau recolta de bumbac pentru acest an, iar eu să continui desenele la cartea mea manga. O zi normală, ca şi restul pe care le avusesem în ultimele luni, de când scandalul trecuse de tot şi nimeni nu mai părea interesat de acel subiect.

— Facem o cursă? mă întreabă el privind în zare la copacul implicat în pariul nostru din primele zile când am ajuns la fermă.

— Facem, zic uşor indiferentă, dar zâmbind la amintirea acelei curse şi pariul pus.

— Miza?

Mă uit la el şi rânjeşte mişeleşte. Mereu îmi place cum gândeşte, aşa că sunt sigură că ce are în plan, o să fie pe măsura momentelor noastre intime: adică exploziv de intens.

— Aceeaşi ca prima dată.

— Bine că acum nu mai avem limite în a ne da hainele jos, râde el.

— Eu tot nu te-am văzut cum calci rufele dezbrăcat.

— Dar din fericire m-ai văzut dezbrăcat, zice făcându-mi cu ochiul. Şi ai parte de asta în fiecare zi, fără să fiu chinuit cu călcatul.

— Hai să facem cursa şi poate mă mai gândesc.

Nerăbdători, ne punem imediat în poziţie şi pornim. Distanţa este destul de rezonabilă şi aş avea timp să iau un avans destul de bun. Şi chiar aşa şi fac, doar că după a doua jumătate a cursei, calul meu începe să mă lase, ca o maşină fără putere, iar Mike vine în viteză din spate, depăşindu-mă chiar înainte de finiş.

Mă aplec peste calul meu şi îi vorbesc:

— Este a doua oară când pierd un pariu din cauza ta! Nu rezişti la presiune? Că atunci când nu e o miză la mijloc, eşti cel mai rapid!

— Ştia că trebuie să câştig eu. Am vorbit cu el înainte să pornim.

— Mi-ai intimidat calul? mă încrunt în glumă. Ai trişat!

— Nu am trişat! Doar că trebuia să câştig cursa şi, implicit, pariul.

Oftez.

— Mi-am luat-o din nou… Ce a rămas? Să beau sticla aia de whisky cu tine?

El se apropie de mine, atât cât să îmi poată da un sărut scurt.

— Nuuu! De data asta am un „ordin” mult mai bun.

— Aoleu…

Deja inima îmi bate mai tare de emoţie, gândindu-mă la ce nebunie mă va supune nebunul meu iubit. Parcă văd că de data asta va trebui să îi

calc eu rufele dezbrăcată…

Dar el îşi bagă o mână în buzunarul pantalonilor şi scoate o cutiuţă mică turcoaz, pe care o recunosc imediat ca fiind de la Tiffany’s.

— De data asta ordinul meu este să te măriţi cu mine, Tara, zice el deschizând cutia în care se află un superb inel auriu, cu un minunat diamant galben.

Sunt mută de uimire! Este cel mai frumos inel de logodnă, venit din partea celui mai minunat bărbat pe care l-am cunoscut în viaţa mea şi pe care îl iubesc ca o nebună.

— Da! zic plină de entuziasm şi cu un mare zâmbet pe chip! Normal că mă mărit cu tine!

Îmi cuprinde chipul şi mă sărută, apoi îmi pune inelul pe deget.

Ne dăm amândoi jos de pe cai şi din nou ne sărutăm ca doi nebuni. Fericirea şi iubirea este evidentă în toate gesturile noastre.

— Nici nu aveai voie să refuzi, pentru că ai pierdut cursa, zice zâmbind printre sărutări.

— Şi dacă totuşi foloseam cartea salvatoare şi refuzam?

— Te îmbătăm, ţi-o trăgeam până nu mai ştiai de capul tău şi tot te făceam să accepţi.

— Din fericire ai permisiunea mea să faci toate aceste lucruri fără să fie nevoie să mă îmbeţi.

— Şi pot să fac asta pentru tot restul vieţii.

— Mike, te iubesc atât de mult!

Îl sărut din nou şi când ne desprindem din

sărutare mă uit în jur.

— Locul ăsta chiar a fost deosebit de la început, nu-i aşa?

— Tocmai de aceea am vrut să te cer de soţie aici. Pentru că din ziua în care am ajuns aici după ce ai câştigat prima cursă, mi-am dat seama că e ceva mult mai frumos la tine decât lăsai să se vadă. Şi totul a început cu zâmbetul tău care m-a făcut să mă îndrăgostesc de tine iremediabil.

— Chiar eşti perfect!

— Iubito, iar mi-ai furat replica!

Ne îmbrăţişăm şi ne sărutăm, cuprinşi de o fericire absolută, ştiind că aşa vom fi pentru tot restul vieţii noastre: doi iubiţi, Michael şi Tara Mary.

– Sfârşit –